Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 49]

«Δέν τον γνωρίζετε σεῖς βέβαια τὸν Δίκ» εἶπε τὸ παιδίον «οὔτε τὴν γυναῖκα ποῦ πωλεῖ τὰ μῆλα, οὔτε τὴν Βριγίττα· καὶ δὲν εἶνε καθόλου παράξενο αὐτό, ἀφ' οὗ βρίσκωνται τόσῳ μακρυὰ ἀπὸ 'δῶ. Εἶνε φίλοι μου. Ὁ καϊμένος ὁ Μιχάλης ἦταν ἄρρωστος.

— Ποιὸς εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ Μιχάλης ;» ἠρώτησεν ὁ κόμης.

«Ὁ ἄνδρας τῆς Βριγίττας. Βρίσκουνταν καὶ οἱ δυό τους σὲ μιὰ στενοχώρια μεγάλη. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε ἀρρωστος δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ, καὶ ὅταν δὲν ἐργάζεται δὲν κερδίζει καὶ ὅταν ἔχῃ μάλιστα καὶ δώδεκα παιδιά... φαντασθῆτε πειὰ τὴ θέσι του. Τὴ βραδυὰ ποῦ ἦλθε ὁ κ. Χάδιζαμ 'ς τὸ σπίτι μας, ἦλθε καὶ ἡ Βριγίττα καὶ ἔκλαιγε κάτω 'ς τὸ μαγερειὸ καὶ ἔλεγε πῶς δὲν εἶχε πειὰ νάγοράσῃ ψωμί, πῶς τὰ παιδιά της θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ πῶς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ 'νοῖκί της. Ἦταν πολὺ λυπημένη καὶ κατέβηκα κάτω 'ς τὸ μαγερειὸ νὰ τὴν παρηγορήσω. Τότε ὁ κ. Χάδιζαμ ἔστειλε νὰ με ζητήσῃ καὶ μου εἶπε ὅτι τοῦ εἴχατε δώσῃ χρήματα γιὰ μένα. Τοῦ τα ἐζήτησα εὐθὺς καὶ ἔτρεξα 'ς τὸ μαγερειὸ νὰ τα δώσω ὅλα 'ς τὴ Βριγίττα. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τὰ μάτια της, ἡ καϊμένη, ποῦ ἔλαβε ἔξαφνα τόσα πολλὰ χρήματα! Νά, γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι σὲ σᾶς μεγάλη εὐγνωμοσύνη . . .»

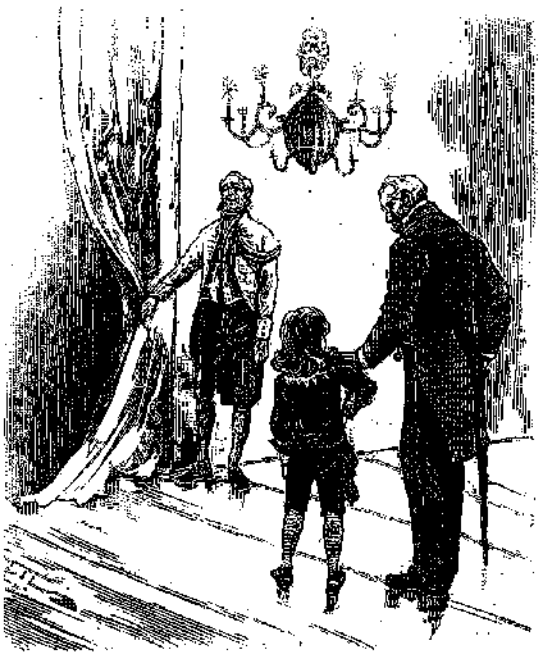

«ΜΗ ΦΟΒΕΙΣΘΕ, ΣΤΗΡΙΧΘΗΤΕ ΕΠΑΝΩ ΜΟΥ ΚΑΛΑ» (Σελ. 67).

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Δοῦγκαλ ἐκάθητο παρὰ τὴν ἕδραν τοῦ Κέδρικ. Πολλάκις εἶχε στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδίου, ἐν ᾧ ὡμίλει, ὡς ἐὰν ἠσθάνετο μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν συνομιλίαν. Ὁ γηραιὸς λόρδος παρετήρει τὰς κινήσεις ταύτας τοῦ ζῴου μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ἤξευρεν ὅτι ὁ σκύλος του δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσφέρουν μ' εὐκολίαν εἰς τὸν καθένα τὴν φιλίαν των, ἔκαμε δὲ πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόμητα ὅτι ἐξ ἀρχῆς τὸ ζῷον ἐφαίνετο ἀναγνωρίζον τὴν ἰσχὺν τοῦ παιδίου ἐκείνου. Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δοῦγκαλ, παρέχων ἓν ἀκόμη δεῖγμα τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν τῳ ἐνέπνεεν ὁ μικρὸς λόρδος, ἐστήριξε τὴν ὡς λέοντος κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Καὶ θωπεύων τὸ κίτρινον τρίχωμα τοῦ νέου του φίλου, ὁ Κέδρικ ἐξηκολούθησεν·

«Ὕστερα ἔχομεν τὸν Δίκ.

— Τὸν Δίκ ; Καὶ ποιὸς εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ Δίκ ;

— Εἶν' ἕνας λοῦστρος, πολὺ τίμιος ὅμως, ποῦ κάμνει τὴν ἐργασία του ὅσῳ μπορεῖ πειὸ καλλίτερα. Εἶνε καὶ αὐτὸς φίλος μου. Δὲν εἶνε βέβαια μεγάλος αὐτὸς σὰν τὸν κ. Χώψ, ἀλλὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ἀνάστημα καὶ οἱ δυό τους. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ εἶνε δεκάξῃ ὡς δεκαεπτὰ χρονῶν. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ μου ἔκανε καὶ ἕνα δῶρο σὰν ἔφυγα.»

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Κέδρικ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐρυθρὸν μεταξωτὸν μαντήλιον μὲ τὰ πέταλα, τὸ ὁποῖον ἀνεκίνησε πρὸ τοῦ πάππου του μὲ ὕφος τρυφερὸν καὶ περιχαρές.

«Αὐτὸ τὸ μανδήλι, ποῦ μου 'χάρισε, θὰ το ἔχω πάντοτε μαζί μου» εἶπεν ἡ Ἐξοχότης Του. «Μπορεῖ κανεὶς νὰ το φορῇ 'ς τὸ λαιμό του ἢ καὶ νὰ το ἔχῃ 'ς τὴν τσέπη του, ὅπως θέλει. Τὸ ἀγόρασε μὲ τὰ πρῶτα χρήματα ποῦ ἐκέρδισε, ἀφ' οὗ τοῦ ἔδωσα ἐγὼ γιὰ νὰ πάρῃ βοῦρτσες καὶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ἐχρειάζουνταν. Εἶνε δῶρο θυμητικό· ὅταν θὰ το βλέπω, θὰ θυμοῦμαι πάντοτε τὸν Δίκ».

Δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ περιγράψῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐντιμωτάτου κόμητος Δορινκούρ. Δὲν ἦτο ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ συγκινῆται καὶ νὰ ταράσσεται τόσον εὔκολα, διότι ἤξευρε καλὰ τὸν κόσμον καὶ δὲν του ἔκαμνον ἐντύπωσιν ὅλα· ἀλλ' ἦτο τόσῳ νέον καὶ ἀπροσδόκητον ὅ,τι εἶχε σήμερον

πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὥστε καὶ ἄκων ἐδοκίμαζεν ἐξ αὐτοῦ συγκίνησιν, ἧς ὁποίας θὲν θὰ ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἐπιδεκτικόν. Οὐδέποτε εἶχε δώσῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰ παιδία· ἦτο πάντοτε τόσον ἀπησχολημένος μὲ τὰς ἰδίας του φροντίδας καὶ ἀπολαύσεις, ὥστε δέ τῳ ἔμενεν ἀρκετὸς καιρὸς νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ ἄλλων. Αὐτὰ τὰ τέκνα του δέν τῳ εἶχον κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅταν ἦσαν μικρά, ἂν καὶ ἐνεθυμεῖτο ἀμυδρῶς ὅτι τὸ τρίτον ἦτο παιδίον ὡραιότατον. Οὐδέποτε ἐγνώρισε πόσον περιπαθεῖς καὶ τρυφεραί, πόσον ἁπλαῖ καὶ εἰλικρινεῖς εἶνε αἱ ὁρμαὶ καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς ἡλικίας ταύτης. Τὸ παιδίον τῷ ἐφάνη ἀνέκαθεν ὡς ὂν λαίμαργον, θορυβῶδες, ἀνυπόφορον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται ὑπὸ αὐστηρὸν περιορισμόν. Οἱ δύο μεγαλείτεροι υἱοί του παρεῖχον ἐνοχλήσεις καθημερινὰς εἰς τοὺς παιδαγωγούς των, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ἂν δέν τῳ ἔκαμνον τὰ ἴδια παράπονα καὶ διὰ τὸν μικρότερον, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐθεώρουν ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ τῳ κάμνωσι λόγον καὶ περὶ ἑνὸς ἀσημάντου τριτοτόκου. Οὐδέποτε τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ὅτι ἐδύνατο νἀγαπήσῃ τὸν ἔγγονόν του. Ἔστειλε νὰ τὸν φέρουν πλησίον του, ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ κληρονομήσῃ μίαν ἡμέραν τὸν τίτλον του καὶ τὄνομά του εἰς ἄξεστος καὶ ἀγροῖκος, ὡς θὰ ἐγίνετο, κατ' αὐτόν, ὁ μικρὸς λόρδος ἂν ἀνετρέφετο εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ὅταν ὁ θεράπων ἀνήγγειλε τὸν λόρδον Φωλεροᾶ, παρῆλθον ὀλίγα λεπτὰ πρὶν ἢ ὁ κόμης ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀτενίσῃ, τόσον ἐφοβεῖτο μήπως ἴδῃ ἐνώπιόν του κανὲν παιδίον ἀπαίσιον, ἄσχημον καὶ πρόστυχον· αὐτὸς δὲ ἦτο καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ παρευρίσκεται κανεὶς κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν συνέντευξιν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ τυχὸν μάρτυς τῆς ἀπογοητεύσεώς του, ἂν θὰ τῳ ἐδίδετο αἰτία νὰ δοκιμάσῃ τοιαύτην. Ἀλλ' ἐγέμισεν ἀπὸ χαράν ἡ ὑπερήφανος τοῦ γέροντος καρδία ὅταν τὸ παιδίον προύχώρησε πρὸς αὐτὸν εὐθυτενὲς καὶ ροδινὸν μὲ τὴν συνήθη του ἠρεμίαν καὶ ἀταραξίαν, στηρίζον τὴν χεῖρα ἀφόβως ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ πελωρίου Δοῦγκαλ. Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ ἔγγονός του, τὸ τέκνον τῆς Ἀμερικανίδος τὴν ὁποίαν περιεφρόνει, θὰ ἦτο τόσον εὔμορφον πλάσμα. Μεθ' ὅλον του τὸ ψυχρὸν αἷμα ὁ κόμης συνεκινήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίας καὶ ἀνελπίστου ταύτης ἀποκαλύψεως.

Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ ἡ συγκίνησίς του ηὔξανεν ἐπὶ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει ἡ συνομιλία των. Ἐν πρώτοις, καθὼς ἦτο συνειθισμένος νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐμπρός του δειλούς, συνεσταλμένους, ἐπερίμενεν ὅτι καὶ ὁ ἔγγονός του ἀφεύκτως θὰ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ τρόμου ἀδεξίως καὶ δειλῶς. Ἀλλ' ὁ Κέδρικ δὲν ἐφοβήθη τὸν κόμητα, ὅτως δὲν ἐφοβήθη καὶ τὸν σκύλον του. Δὲν ἦτο αὐθάδης ἡ συμπεριφορά του, ἀλλ' ἄφοβος, ὡς παιδίου εἰλικρινοῦς, ἀκάλου καὶ ἀπονηρεύτου. Ἦτο προφανὲς ὅτι ἐθεώρει τὸν κόμητα ὡς φίλον του, χωρὶς νὰ τῳ μένῃ οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία καὶ ὅτι ἔκαμνεν ὅ,τι τῳ ἦτο δυνατὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ὅσῳ ψυχρὸς καὶ ἐγωϊστικὸς ἦτο ὁ κόμης, δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἰδιαιτέραν τινὰ εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης. Ὁπωσδήποτε δέν τῳ ἦτο διόλου δυσάρεστον νὰ ἠξεύρῃ ὅτι ὑπῆρχε καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν ἐδυσπίστει πρὸς αὐτόν, ὁ ὁποῖος δέν τὸν ἀπέφευγεν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο ὑποπτεύων τὴν κακὴν ὄψιν τῆς φύσεώς του, κάποιος τέλος πάντων ὁ ὁποῖος τὸν ἔβλεπεν ἀτενῶς, μὲ βλέμμα εἰλικρινὲς καὶ εὔνουν.

Ἀφῆκε λοιπὸν τὸ παιδίον νὰ ὁμιλῇ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων του, παρατηρῶν αὐτὸ προσεκτικῶς ἐφ' ὅσον ὡμίλει. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ δὲν ἐζήτει ἄλλο καλλίτερον παρὰ νἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ πάππου του μὲ τὴν συνήθη ἐκείνην ἁπλότητα καὶ ἐλευθερίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ Δίκ, τῆς πωλητρίας τῶν μήλων καὶ τοῦ κ. Χώψ, περιέγραψε τὴν ἑορτὴν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μάρτυς καὶ αὐτός, καὶ ὡμίλησε περὶ διαδηλώσεων, φωταγωγήσεων, λαμπαδηδρομιῶν. Ἤδη εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Τετάρτης Ἰουλίου καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ παραφερθῇ ὑπὸ τοῦ συνήθους του ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν ἔξαφνα ἐσταμάτησε.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησεν ὁ πάππος του «Γιατὶ δὲν ἐξακολουθεῖς;»

Ὁ μικρὸς λόρδος ἀνεκινήθη ἐπὶ τῆς ἕδρας του ἀμήχανος ὀλίγον καὶ στενοχωρημένος. Ἦτο προφανὲς ὅτι τὸν ἐστενοχώρει ἰδέα, πρὸ μικροῦ παρουσιασθεῖσα εἰς τὸ πνεῦμά του.

«Ἐσκέφθηκα» εἶπε μετά τινος δισταγμοῦ «ὅτι μπορεῖ νὰ μή σας ἀρέσῃ νἀκοῦτε γιὰ τὴν Τετάρτην Ἰουλίου καὶ γιὰ τόν... γιὰ τὸν πόλεμο γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία... Ἴσως ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σας νὰ εὑρέθηκαν τότε εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ νὰ ἐπληγώθηκαν ἢ νὰ ἐσκοτώθηκαν... Ἐλησμόνησα πῶς εἶσθε Ἄγγλος!

— Καὶ πῶς; καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι Ἄγγλος!» εἶπεν ὁ κόμης.

«Ἀ, ὄχι!» ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Κέδρικ. «Ἐγὼ εἶμαι Ἀμερικανός.

— Εἶσαι Ἄγγλος, γιατὶ καὶ ὁ πατέρας σου ἦταν Ἄγγλος» ἀπήντησεν ὁ κόμης αὐστηρῶς.

Καὶ αὐτὸς μὲν διεσκέδαζε πειράζων οὕτω τὸ παιδίον, διὰ νὰ ἴδῃ τί θὰ τῳ ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ὁ Κέδρικ δὲν διεσκέδαζε διόλου. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ τῳ ἀμφισβητήσουν τὴν πατρίδα του καὶ εἶχε γίνῃ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του.

«Γεννήθηκα 'ς τὴν Ἀμερική. Πότε εἶνε ἕνας ἄνθρωπος Ἀμερικανός; Ὅταν ἔχῃ γεννηθῇ 'ς τὴν Ἀμερικήν. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ποῦ σᾶς ἀντιλέγω, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ το εἶπε ὁ κ. Χώψ· ἂν ἐγίνονταν καμμιὰ φορὰ καὶ ἄλλος πόλεμος μεταξὺ Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν, ἐγὼ θὰ ἤμουν μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀμερικανῶν.»

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος ἰχνογραφήθη μειδίαμα.

«Ἔτσι αἴ; Ἔτσι αἴ;» εἶπεν.

Ἐμίσει τὴν Ἀμερικὴν ἀλλὰ τῳ ἤρεσεν ἡ φιλοπατρία αὕτη τοῦ ἐγγόνου του. Ἐσκέπτετο δὲ ὅτι εἰς τόσῳ καλὸς Ἀμερικανόπαις θὰ ἐγίνετο ἀφεύκτως εἷς λαμπρὸς Ἄγγλος κατόπιν.

Ἐν τούτοις ἠγγέλθη τὸ γεῦμα καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψωσι τὴν συνδιάλεξιν εἰς καλὴν στιγμήν, διότι δυσκόλως θὰ ἐκράτει τὸν ἐνθουσιασμόν του ὁ λόρδος Φωλεροᾶ προκειμένου περὶ τοῦ πολέμου ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας...

ΙΓ'

Ὁ Κέδρικ κατῆλθεν ἐκ τῆς ἕδρας του, ἐπλησίασε τὸν πάππον του καὶ παρατηρῶν τὸν πόδα του τοποθετημένον ἐπὶ προσκεφαλαίου,

«Μοῦ ἐπιτρέπετε νά σας βοηθήσω;» εἶπεν εὐγενῶς. «Μπορεῖτε, ξεύρετε, νὰ στηριχθῆτε ἐπάνω μου. Μιὰ φορὰ ποῦ ἐκύλισε ἕνα βαρέλι μὲ πατάτες καὶ ἐκτύπησε 'ς τὸ πόδι τὸν κ. Χώψ, ἐπάνω μου ἐστηρίχθηκε γιὰ νὰ περπατήσῃ.»

Ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπιβλητικὸς θεράπων ὁ παριστάμενος ἐκεῖ ἐκινδύνευσε τότε νὰ χάσῃ τὴν σοβαρότητά του μ' ἕν μειδίαμα. Ἦτο θεράπων ἀριστοκρατικός, ὑπερετήσας πάντοτε εἰς τὰς εὐγενεστέρας οἰκογενείας καὶ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε μειδιάσας. Θὰ ἐθεωρεῖτο τῷ ὄντι ὡς ὑπηρέτης κατωτέρας τάξεως ἐάν ποτε ἐξωθεῖτο ἐνώπιον τῶν κυρίων του εἰς πρᾶξιν τόσῳ ἀδιάκριτον, ὁποία εἶνε τὸ μειδίαμα! Ἀλλ' ὑπῆρχεν εὔκολον τὸ μέσον νἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον, ὅστις τὸν ἠπείλει τώρα, ἤρκει πρὸς τοῦτο νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς χαριέσσης φυσιογνωμίας τοῦ Κέδρικ, ἐπὶ τῶν ἀποτόμων καὶ στυγνῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κόμητος, ἡ ἀγέλαστος ὄψις τῶν ὁποίων ἤρκεσε νἀποδώσῃ εἰς τὸν θεράποντα ὅλην του τὴν σοβαρότητα.

Ὁ γηραιὸς λόρδος παρετήρησε τὸ παιδίον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

«Νομίζεις ὅτι 'μπορεῖς νά με βοηθήσῃς νὰ περιπατήσω;» ἀπήντησε μετὰ δισταγμοῦ πρὸς τὴν φιλικὴν πρότασιν τοῦ Κέδρικ.

«Μάλιστα» ἀπήντησεν ὁ μικρὸς λόρδος «Εἶμαι δυνατός, ἔπειτα εἶμαι, ξεύρετε, ὀκτὼ χρονῶν. Δὲν ἔχετε παρὰ νἀκουμβήσετε ἐπάνω εἰς τὸ μπαστοῦνί σας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν μου ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ Δὶκ μοῦ ἔλεγε πῶς ἔχω μοῦς ἐξαιρετικοὺς γιὰ παιδὶ ὀκτὼ χρονῶν.

Καὶ ἀνύψωσε τὸν γρόνθον του κλειστὸν μέχρι τοῦ ὤμου, ὡς ἐὰν ἔκαμνε γυμναστικήν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ὁ κόμης νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἰσχύος τῶν μυῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτύγχανον τῶν ὑψηλῶν ἐπαίνων τοῦ Δίκ. Ἦτο δὲ τόσῳ σοβαρὰ καὶ ζωηρὰ ἡ φυσιογνωμία του, λέγοντος καὶ πράττοντος ταῦτα, ὥστε ὁ δυστυχὴς θεράπων εὑρέθη καὶ πάλιν ἠναγκασμένος νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἐπὶ πολύ, διὰ νὰ μὴ μειδιάσῃ.

«Πολὺ καλά, δοκίμασε» τῷ εἶπεν ὁ γηραιὸς λόρδος.

Ὁ Κέδρικ τῷ ἔδωκε τὴν ράβδον του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν βοηθῇ διὰ νἀνεγερθῇ. Συνήθως ὁ θαλαμηπόλος ἐξετέλει τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ὁ δὲ κύριος σπανίως ἐλησμόνει νὰ ἐκστομίσῃ κάποιαν βλασφημίαν καὶ μάλιστα ὁσάκις - πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνέβαινε πολὺ συχνὰ - ηὔξανε διὰ τῆς μετακινήσεως ὁ πόνος του. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν ἐβλασφήμησε, ἂν καὶ ἐδοκίμασε πόνον περισσότερον. Ἠγέρθη μετὰ κόπου καὶ ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὤμου, ὁ ὁποῖος τῳ προσεφέρετο μετὰ τόσης πεποιθήσεως. Ὁ μικρὸς λόρδος προύχώρησεν ἓν βῆμα μετὰ προσοχῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ποδός.

«Μὴ φοβεῖσθε, στηριχθῆτε ἐπάνω μου καλὰ» εἶπε κατὰ τρόπον ἐνθαρρυντικὸν «Ἠμπορῶ πολὺ καλὰ νά σας κρατήσω.»

Ἐαν ὁ κόμης ἐβοηθεῖτο, ὡς ἄλλοτε, ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, θὰ ἐστηρίζετο ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς ράβδου καὶ περισσότερον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὑποστηρικτοῦ του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν ἔκαμνε τὸ ἐναντίον· ἐν τούτοις χάριν δοκιμῆς ἄφινεν ἐνίοτε ὅλον του τὸ βάρος ἐπὶ τοῦ μικροῦ λόρδου, καὶ δὲν ἦτο βάρος εὐκαταφρόνητον τὸ ἰδικόν του! Μετά τινα βήματα, τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς Ἐξοχότητος ἔγεινε κατακόκκινον καὶ ἡ μικρά της καρδία ἤρχισε νὰ πάλλῃ ταχύτατα· μ' ὅλον τοῦτο ἀνθίστατο ὅσον ἐδύνατο καὶ ἀντέτεινε τοὺς μύας, τοὺς μύας ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Δὶκ ἔκρινε τόσον ἰσχυροὺς.

«Μὴ φοβεῖσθε καὶ δέν με κουράζετε» ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ μετὰ γενναιότητος, ἂν καὶ ἡ ἠλλοιωμένη του φωνὴ ἐμαρτύρει ὅλην τὴν ἐπίπονον προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν κατέβαλλεν· «εἰμπορῶ πολὺ καλά... ὅταν μάλιστα δὲν εἶνε μακρυά...»

Δὲν ἦτο πράγματι πολὺ μακρὸν τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸ ἐστιατόριον· ἀλλ' ἐφάνη ἀτελεύτητον εἰς τὸν μικρὸν Κέδρικ, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς τραπέζης. Ἡ χεὶρ ἡ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου του τῷ ἐφαίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαρεῖα, καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἡ ἀναπνοή του ἐγίνετο δυσκολωτέρα. Ἀλλὰ δὲν ἐ-

συλλογίζετο διὰ τοῦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἅπαξ ἀνέλαβεν. Ἐξηκολούθει νὰ ἐντείνῃ τοὺς παιδικούς του μύας, κρατῶν τὴν κεφαλήν του ἴσα καὶ ἐνθαρρύνων τὸν κόμητα, ἐν ᾧ ἐβάδιζον.

« Πρέπει νὰ σᾶς πονῇ πολὺ τὸ ποδάρι σας, σὰν εἶσθε ὄρθιος, αἴ ; Δὲν ἐδοκιμάσατε ποτὲ τὸ ζεστὸ νερὸ καὶ τὴ μουστάρδα ; ὁ κ. Χὼψ πάντοτε ζεστὸ νερὸ καὶ μουστάρδα ἐμεταχειρίζετο. Καὶ τὸ κόκκινο κολοκύθι λέγουν πῶς εἶνε πολὺ καλὸ γιατρικό ... »

Ὄπισθεν των ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς ὁ πελώριος σκύλος καὶ ἠκολούθει τελευταῖος ὁ ὑψηλὸς ὑπηρέτης. Κάτι τι ὁμοιάζον πρὸς μειδίαμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδύνατο νὰ κατασταλῇ, ἐχνογραφεῖτο ἀμυδρῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἐν ᾧ ἔβλεπε τὸν μικρὸν λόρδον ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ ὁποῖος κατέβαλλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ὑποστηρίζῃ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἐπίεζε τὸν ὦμόν του. Παράδοξον ἔκφρασιν ἐλάμβανεν ἐπίσης καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος, ἐν ᾧ ἔρριπτε πλάγια βλέμματα πρὸς τὸν μικρόν του ἔγγονον.

Θάλαμος εὐρὺς καὶ ἐπιβάλλων τὴν θέαν ἦτο τὸ ἑστιατόριον. Ὄπισθεν τῆς ἕδρας τοῦ κόμητος ἵστατο ὄρθιος εἷς ὑπηρέτης ὁ ὁποῖος εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν ἀποδείξῃ διόλου, τὸ παράδοξον θέαμα τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρός, τοῦ ὑποστηριζομένου ὑφ' ἑνὸς παιδίου. Ἔφθασαν τέλος πάντων εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ θαλάμου καὶ ἀφέθη ἐλεύθερος ὁ ὦμος τοῦ Κέδρικ.

Τὸ παιδίον ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ μαντήλιον τοῦ Δίκ καὶ ἐσπόγγισε ζωηρῶς τὸ μέτωπόν του, ἀποστάζον ἐκ τοῦ ἱδρῶτος.

« Δύσκολη δουλειὰ σ' ἔβαλα νὰ κάνῃς » εἶπεν ὁ κόμης.

« Ἄ, ὄχι καθόλου » ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ « δὲν ἦταν δύσκολη, μονάχα ποῦ ζεστάθηκα· ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι, βλέπετε, κάμνει ζέστην.»

Καὶ ἐσπόγγισεν ἐκ νέου τὸ ὑγρόν του μέτωπον. Ἡ ἰδική του ἕδρα ἦτο τοποθετημένη εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τραπέζης, ἀπέναντι του κόμητος. Ἦτο ἕδρα μὲ ὑψηλὸν ἐρεισίνωτον καὶ πλατεῖς βραχίονας, οὐδέποτε προορισθεῖσα βεβαίως διὰ τὸ μικρὸν ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον τὴν κατεῖχε σήμερον καὶ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε ἴσως ἐφάνη τόσῳ μικρὸν ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἕδρας, ἐντὸς τοῦ εὐρέος θαλάμου μὲ τὴν ὑψηλὴν ὀροφὴν καὶ ἐνώπιον τῆς ἐκτεταμένης καὶ ὀγκώδους ἐκείνης τραπέζης. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον διὰ τὸν μικρὸν λορδον !

Μεθ' ὅλην του τὴν μονήρη ζωήν, ὁ κόμης ἐξήσκει ἔκτακτον πολυτέλειαν. Ἠγάπα νὰ τρώγῃ καλὰ καὶ τὰ γεύματά του παρετίθεντο μὲ μεγάλον πλοῦτον καὶ ἐπισημότητα. Ὁ Κέδρικ μόλις διέκρινε τὸν πάππον του διὰ μέσου ὑψηλοῦ σκεύους ἐπιτραπεζίου ἐκ κρυστάλλου καὶ ἀργύρου, ἐστολισμένου δι' ἀνθέων, τὸ ὁποῖον τὸν ἐθάμβωνεν. Ἐὰν τὸ γεῦμα ἦτο τι σοβαρὸν διὰ τὸν κόμητα, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σοβαρὸν καὶ διὰ τὸν μάγειρον, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντοτε νὰ φοβῆται μήπως ἡ Ἐξοχότης Του δὲν θὰ εἶχεν ὄρεξιν, ἢ μήπως δὲν θὰ εὕρισκε καλὰ τὰ φαγητά του. Τὴν ἡμέραν περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦμεν, ὁ κόμης ἐφαίνετο ἔχων ὄρεξιν περισσοτέραν τοῦ συνήθους... ἴσως διότι εἶχε σήμερον νὰ συλλογίζεται καὶ περὶ ἄλλων ἐκτὸς τῆς γεύσεως τῶν φαγητῶν καὶ τῆς ἐντελείας τῶν ἐμβαμμάτων. Ἔβλεπεν ἀπέναντι τὸν ἔγγονόν του. Δὲν ὡμίλει μὲν πολὺ αὐτός· ἀλλ' ἔδιδεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλῇ τὸ παιδίον. Οὐδέποτε εἶχε φανταστῇ μέχρι τοῦδε ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ συνομιλήσῃ τις μὲ ἓν παιδίον· ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ Κέδρικ συνομιλία τον διεσκέδαζε καὶ ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον του. Ἐκτὸς τούτου ἀνελογίζετο μὲ πολλὴν του εὐχαρίστησιν, ὅτι, ἐν ᾧ τοσάκις ἀφῆκεν ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐγγόνου του, ἐπίτηδες διὰ νὰ ἴδῃ ἕως ποῦ θὰ ἔφθανε τὸ θάρρος καὶ ἡ δύναμίς του, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἐκεῖ ἀπέναντί του, καὶ τὸ ὁποῖον αὐτὸ μόνον ἀντεπροσώπευε τώρα τὴν εὐγενῆ του γενεάν, δὲν ὑπεχώρησε, δὲν κατεβλήθη καὶ οὔτε μίαν κἂν φορὰν ἐσκέφθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας !

« Δὲν φορεῖτε πάντα τὸ στέμμα σας ;» ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ λόρδος Φωλεροᾶ.

« Ὄχι » ἀπήντησεν ὁ κόμης μὲ τὸ ἀδιόρατόν του μειδίαμα « αὐτὸ πῶς γίνεται ;...

— Ὁ κ. Χὼψ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ το φορῆτε πάντα· ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθη ὀλίγον, ἐρρήκε ὅτι πρέπει νὰ το βγάζετε καὶ καμμιὰ φορὰ διὰ νὰ φορῆτε τὸ καπέλο σας.

— Πραγματικῶς τὸ βγάζω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν » ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ σοβαρότης ἐγκατέλιπε ἕνα τῶν ὑπηρετῶν, ὁ ὁποῖος ἐστράφη ζωηρῶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἔκρηξιν τοῦ γέλωτος, ὅστις μετεβλήθη εἰς ἐλαφρὸν παροξυσμὸν βηχός.

Ἀφοῦ ὁ Κέδρικ ἔπαυσε νὰ τρώγῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἕδρας του διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὑρίσκετο.

« Πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε πολὺ γιὰ τὸ σπίτι σας » εἶπε πρὸς τὸν κόμητα «εἶνε πάρα πολὺ ἔμμορφο· ἐγὼ δὲν εἶδ' ἀκόμη 'ς τὴ ζωή μου τόσο ἔμμορφο σπίτι· ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμη παρὰ ὀκτὼ χρονῶν θὰ 'πῆτε, καὶ φυσικὰ πολὺ λίγα πράγματα εἶδα 'ς τὴ ζωή μου !

— Καὶ λὲς λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωμαι διὰ τὸ σπίτι μου ;

— Ὦ βέβαια ! καὶ ἐγὼ ἂν ἤμουν 'ς τὴ θέσι σας θὰ ἤμουν πολὺ ὑπερήφανος γι' αὐτό. Ὅλα ἐδῶ εἶνε ἔμμορφα. Ἀμὲ τὸ δάσος ; Ἄχ ! τί μεγάλα δένδρα καὶ πῶς βοΐζουν τὰ φύλλα τους ἀπὸ τὸν ἄνεμον . . . »

Ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, εἶτα δὲ περιβλέπων τὸ δωμάτιον, εἶπε·

« Δὲν εἶνε πάρα πολὺ μεγαλο τὸ σπίτι αὐτὸ γιὰ δυὸ μόνον πρόσωπα ;

— Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο πραγματικῶς. Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι εἶνε πάρα πολύ; »

Ὁ μικρὸς λόρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

«Ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου» εἶπεν « ὅτι ἂν ἤοῦσαν ἐδῶ μέσα δύο ἄνθρωποι ὄχι πολὺ ἀγαπημένοι μεταξύ τους, θά τους φαίνουνταν πῶς εἶνε ὁλομόναχοι.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἐμεῖς οἱ δύο θὰ εἴμεθα πάντα ἀγαπημένοι ;

— Βεβαιότατα ! Ὁ κύριος Χώψ καὶ ἐγὼ εἴμεθα πάρα πολὺ ἀγαπημένοι. Ἦταν ὁ καλλίτερος φίλος ποῦ εἶχα ὕστερ' ἀπὸ τὴν Ἀγάπη μου.

—Καὶ ποιὰ εἶνε ἡ Ἀγάπη σου ;» ἠρώτησεν ὁ κόμης συνοφρυούμενος.

«Ἡ μητέρα μου » ἀπήντησεν ὁ μικρὸς λόρδος μὲ τὴν ἥρεμον καὶ γλυκεῖαν φωνήν του. «Τὴν λέγω ἔτσι γιατὶ τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Αὐτὴ εἶνε καὶ ἦταν πάντα ἡ πειὸ καλή μου φίλη. »

«Ναί, ὑπῆρξε πάντοτε ἡ καλλιτέρα, ἡ τρυφερωτέρα του φίλη. Τῷ ἦτο δύσκολον νὰ καταστείλῃ ἐν τῇ ψυχῇ του, πρὸ πάντων ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, ἓν αἴσθημα πικρὸν ἐγκαταλείψεως, συλλογιζόμενος ὅτι τὴν νύκτα αὐτὴν δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο ὡς πάντοτε πλησίον της ὑπὸ τὰ ὄμματα τὰ ὁποῖα ἐλάτρευε... Καὶ ὅσῳ ἐσκέπτετο τοῦτο, τόσῳ περισσότερον ἡ μικρά του καρδία ἐπιέζετο καὶ ἐλυπεῖτο καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγίνετο σιωπηλός. . . Μολοντοῦτο ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ τελείως εἰς τὴν λύπην του. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης ἠγέρθη τῆς τραπέζης διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὁ Κέδρικ εὑρέθη ἐμπρός του, ἕτοιμος νὰ τῳ προσφέρῃ τὸν μικρόν του ὦμον, ἐφ' οὗ ὁ κόμης ἐστηρίχθη καὶ πάλιν, ἀλλ' ὀλιγώτερον βαρέως ἢ τὴν πρώτην φοράν.

Ὅταν ὁ θαλαμηπόλος τοὺς ἀφῆκε μόνους, ὁ Κέδρικ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς ἑστίας, πλησίον τοῦ Δοῦγκαλ· ἐθώπευσε δ' ἐπί τινας στιγμὰς τὰ ὦτα τοῦ σκύλου, ἀτενίζων σιωπηλὸς τὸ πῦρ.

Ὁ κόμης τὸν παρετήρει. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἐνεῖχον ἔκφρασίν τινα μελαγχολίας δὶς δὲ ἢ τρὶς ἐστέναξεν ἐλαφρῶς.

« Φωλεροᾶ » ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λόρδος· « τί συλλογίζεσαι ;»

Ὁ Κέδρικ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἀτενίζων τὸν πάππον του,

« Τὴν Ἀγάπην μου !» εἶπε.

Ταὐτοχρόνως ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ διασκελίζῃ τὸ δωμάτιον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον, συνέσφιγγε τὰ χείλη τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἐκράτει ἴσα τὴν κεφαλήν καὶ ἐβάδιζε μὲ βῆμα σταθερόν. Ὁ Δοῦγκαλ ἠγέρθη νωθρῶς καὶ ἀφοῦ τον εἶδεν ἐπί τινας στιγμάς, συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ βαδίσῃ καὶ αὐτὸς ὄπισθέν του, πηγαίνων καὶ ἐρχόμενος ὡς ἐκεῖνος καὶ ἀκολουθῶν πιστῶς τὰς κινήσεις του. Ὁ μικρὸς λόρδος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῴου καὶ εἶπεν·

«Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΟΝ ΕΠΗΡΕ 'Σ ΤΗΝ ΑΓΚΑΔΙΑ ΤΟΥ» (Σελ. 70).

« Εἶνε πολὺ καλὸ σκυλί. Μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τώρα καὶ μαντεύει τί σκέπτομαι.

— Καὶ τί σκέπτεσαι ; » ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Βεβαίως δὲν τῳ ἤρεσε νὰ βλέπῃ ὁποίαν θέσιν κατεῖχον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐγγόνου του τὰ πρῶτά του αἰσθήματα. ἀλλ' ἐξ ἄλλου τον εὐχαρίστει τὸ παιδικὸν θάρρος καὶ ἡ εἰλικρίνεια μεθ' ἧς ὁ Κέδρικ τὰ ἀνωμολόγει.

« Ἔλα ἐδῶ » τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον ὑπήκουσε.

«Ποτὲ ὡς σήμερα δὲν ἄφησα τὸ σπίτι μας.» εἶπε, βλέπων ἐν ταραχῇ διὰ τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν του. «Μοῦ κάμνει φοβερὰν ἐντύπωσιν νὰ συλλογίζωμαι πῶς θὰ περάσω αὐτὴν τὴν νύκτα 'ς ἄλλο σπίτι ἀπὸ τὸ 'δικό μου. .. Ἀλλὰ ἡ Ἀγάπη μου δὲν εἶνε πολὺ μακρυά· καὶ αὐτὸ μοῦ 'σύστησε νὰ θυμοῦμαι. Ἔπειτα εἶμαι ὀκτὼ χρονῶν καὶ σὰν εἶνε κανεὶς ὀκτὼ χρονῶν δὲν εἶνε πειὰ μωρὸ καὶ ἠμπορεῖ νὰ σκεφθῇ... Μπορῶ ἀκόμη νὰ βλέπω καὶ τὴ φωτογραφία της.»

Ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε μικρὰν πυξίδα ἰόχρουν, βελουδίνην.

« Νά » εἶπε «δὲν ἔχετε πκρὰ νὰ πιάσετε αὐτὴ

τὴ μικρὴ σοῦστα, τὸ κουτὶ ἀνοίγει καί... νά την ἡ μαμμά!»

Εἶχε πλησιάσῃ τὴν ἕδραν τοῦ κόμητος καὶ ὡς ἤνοιξε τὸ κάλυμμα τῆς πυξίδος, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του μετὰ τόσης ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, ὡς ἐὰν ὁ βραχίων ἐκεῖνος ἀνῆκεν εἰς τὸν πλέον φιλόστοργον καὶ τρυφερὸν πάππον.

«Νά την» ἐπανέλαβε καὶ ἐτοποθέτησε τὴν πυξίδα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γηραιοῦ λόρδου.

Οὗτος συνέσπασε τὰς ὀφρεῖς. Δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ τὴν εἶδεν ἑκὼν ἄκων. Παρίστα πρόσωπον γλυκύ, νεαρόν, συμπαθές, πρόσωπον τόσον ὁμοιάζον πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ του ἐγγόνου, ὥστε ὁ κόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μίαν φρικίασιν.

«Καί... τὴν ἀγαπᾷς πολύ;» τὸν ἠρώτησε διστάζων.

«Ναί» ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα καὶ ἀφέλειαν ὁ Κέδρικ. «Ὁ κύριος Χώψ εἶνε φίλος μου, ὁ Δίκ, ἡ Βριγίττα, ἡ Μαίρη, ὁ Μιχάλης εἶνε φίλοι μου· ἀλλὰ ἡ Ἀγάπη μου εἶνε ἄλλο πρᾶγμα! Αὐτὴ τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ πολύ, πολύ, περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Τῆς λέγω πάντα ὅ,τι καὶ ἂν ἔχω μέσα μου. Ὁ μπαμπᾶς μου τὴν ἄφησε γιὰ νὰ ἔχω ἐγὼ τὴν φροντίδα της καὶ σὰ μεγαλώσω θὰ ἐργάζωμαι γιὰ νὰ κερδίζω χρήματα γιὰ ἐκείνην.

— Καὶ τί δουλειὰ λογαριάζεις νὰ κάνῃς;»

Ὁ μικρὸς λόρδος ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὸ τῆς ἑστίας, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ τὴν εἰκόνα εἰς τὰς χεῖρας του. Ἐφαίνετο σκεπτόμενος σοβαρῶς.

«Ἴσως κάνω συντροφιὰ μὲ τὸν κύριον Χώψ» εἶπε «ἢ ἴσως γίνω καὶ Πρόεδρος...

— Θέλεις νὰ σε βάλωμεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων;

— Βλέπομεν! Ἂν δὲν μπορέσω νὰ γίνω Πρόεδρος καὶ ἂν κάνουν καλὲς δουλειὲς 'ς τὸ μέρος ποῦ λέτε, γιατὶ ὄχι; τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυρίου Χώψ εἶνε κάποτε πολὺ κοπιαστικό.»

Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐστάθμιζε τὰ πράγματα μὲ τὸν νοῦν του, διότι προσήλωσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ πυρὸς χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος βαθέως.

Καὶ ὁ κόμης ἐπίσης ἀπέμεινε σιωπηλός. Ἐστήριξε τὴν ράχιν του ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ παρετήρει τὸ παιδίον. Πλῆθος νέων καὶ παραδόξων σκέψεων εἰσέβαλον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ εὐγενοῦς κόμητος. Ὁ Δοῦγκαλ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἀπεκοιμήθη, ἀναπαύων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων του ποδῶν.

Ἐγένετο μακρὰ σιγή.

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ κύριος Χάβιζαμ. Σιωπὴ καὶ ἡσυχία. Ὁ κόμης εἶχεν ἐξαπλωθῆ διατηρῶν τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του. Ὅταν ὁ δικηγόρος ἐνεφανίσθη, ὁ κόμης τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον. Ὁ Δοῦγκαλ ἐκοιμᾶτο ἡσύχως καὶ πλησίον του, στηρίζων τὴν σγουρὰν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ σκύλου, ἐκοιμᾶτο ἐπίσης βαθέως ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ.

ΙΔ'

Ὅταν τὴν ἑπομένην πρωΐαν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ ἀφυπνίσθη (τὸν εἶχον μεταφέρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν ἐξέδυσαν χθὲς τὸ ἑσπέρας χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε), οἱ πρῶτοι ἦχοι οἱ ὁποῖοι προσέβαλον τὴν ἀκοήν του, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἦσαν ὁ σπινθηρακισμὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὁ ψίθυρος δύο φωνῶν.

«Νὰ προσέξῃς, Γερτρούδη, νὰ μή του κάνῃς ποτὲ λόγο γι' αὐτό» ἔλεγε κάποιος. «Δὲν ξέρει καθόλου γιατὶ δὲν εἶνε ἐδῶ μαζί του καὶ γιὰ ποιὰν αἰτία τοὺς ἐχώρισαν.

— Ἐὰν αὐταὶ εἶνε αἱ διαταγαὶ τῆς Ἐξοχότητός Του» ἀπήντησεν ἄλλη τις φωνὴ «πρέπει νὰ τας ἐκτελέσωμεν· ἀλλὰ θὰ μου ἐπιτρέψετε, κυρία Μίλλον, νὰ σας 'πῶ ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ὤ, ναί! εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰρπάζουν ἔτσι ἀπὸ τὴν δυστυχισμένην ἐκείνη χήρα ἕνα παιδάκι τόσῳ ἔμμορφο, τὸ ἴδιό της τὸ κρέας καὶ τὸ ἴδιό της τὸ αἷμα! Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Θωμᾶς, ἔλεγαν χθές, κάτω 'ς τὴ σάλα τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶδαν πειὸ ἔμμορφο καὶ πειὸ ἀξιαγάπητο πλάσμα ἀπὸ τὸ παιδὶ αὐτό, πειὸ εὐγενικὸ καὶ πειὸ χαριτωμένο. Ὅπως ἐκάθουνταν ἔτσι 'ς τὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μυλόρδο, εἶχεν ἕνα ὕφος σὰν νὰ ἐκάθουνταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν καλλίτερό του φίλο· ὅταν μπῆκα εἰς τὴν βιβλιοθήκην μὲ τὸν Ἰάκωβο — μᾶ; εἶχε κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι ὁ κόμης — βρῆκα τὸ λόρδο Φωλεροᾶ κοιμισμένο ἐπάνω 'ς τὸ χαλί. Ὁ μυλόρδος μᾶς διέταξε νὰ τον σηκώσωμεν ἀπ' ἐκεῖ· ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐπῆρε 'ς τὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πειὸ ἔμμορφο πράγμα ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ καὶ κόκκινο ἐκεῖνο προσωπάκι, ἀπὸ τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι ὅπως ἀκουμβοῦσε ἐπάνω εἰς τὸν ὦμο τοῦ Ἰακώβου, μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά, χυμένα γύρω-γύρω. Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ 'ς τὸ μυλόρδο ἔκανε πολλὴν ἐντύπωσι γιατὶ τὸν ἔβλεπε τὸν μικρὸ μ' ἕνα τρόπο πολὺ παράξενο καὶ εἶπε μάλιστα εἰς τὸν Ἰάκωβο: «Πρόσεχε νὰ μή τον ξυπνήσῃς.»

Ὁ Κέδρικ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε περὶ αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως. Εἰς τὸ δωμάτιον εὑρίσκοντο δύο γυναῖκες.

Τὸ δωμάτιον ἦτο φαιδρὸν καὶ ἐπεστρωμένον διὰ περσικῶν ταπήτων· τὸ πῦρ ἔκαιεν εἰς τὴν ἑστίαν λαμπρὸν καὶ ὁ ἥλιος ἐξαπέστελλε ροδοχρόους ἀκτῖνας διὰ τῶν παραθύρων, τὰ ὁποῖα περιέβαλλε καταπράσινος κισσός. Αἱ δύο γυναῖκες, ἰδοῦσαι ὅτι ὁ Κέδρικ ἀφυπνίσθη, ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κλίνην καὶ τὸ παιδίον ἀνεγνώρισε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος. Ἡ ἄλλη ἦτο γυνὴ μεσήλιξ, τὴν ὁποίαν τὸ γελαστὸν πρόσωπον ἀπεδείκνυε τὴν καλωσύνην καὶ τὴν φαιδρότητα.

«Καλημέρα σας, μυλόρδε» εἶπεν ἡ κ. Μίλλον «πῶς ἐπεράσατε; ἐκοιμηθήκατε καλά;»

Ὁ Κέδρικ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμειδίασε.

«Καλημέρα σας» ἀπήντησε «δὲν ἤξευρα ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ μέσα.

— Σᾶς ἔφεραν ὅταν εἴχατε ἀποκοιμηθῆ. Αὐτὴ ἡ κρεββατοκάμαρα ἐδῶ εἶνε δική σας καὶ ἰδοὺ καὶ ἡ Γερτρούδη, ἡ ὁποία θὰ σας περιποιῆται.»

Ὁ Φωλεροᾶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν Γερτρούδην, καθ' ὃν τρόπον την ἔτεινε καὶ χθὲς καὶ πρὸς τὸν κόμητα.

«Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, κυρία» τῇ εἶπε «ποῦ θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με περιποιῆσθε.

— Μπορεῖτε νὰ την λέτε ἁπλῶς Γερτρούδη, μυλόρδε» εἶπεν ἡ οἰκονόμος «ἔτσι εἶνε συνειθισμένη.

— Κυρία ἢ δεσποινὶς Γερτρούδη;» ἠρώτησεν ἡ Ἐξοχότης Του.

«Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Γερτρούδη μόνον ἁπλούστατα» εἶπεν ἡ ἰδία ἡ Γερτρούδη. «Οὔτε κυρία, οὔτε δεσποινίς. Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν Ἐξοχότητά Σας. Θέλετε τώρα νὰ σηκωθῆτε καὶ νὰφίσετε τὴν Γερτρούδη νὰ σας 'ντύσῃ; Κατόπιν θὰ προγευματίσετε...

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα ἐσυνείθισα νὰ ντύνωμαι μόνος μου» ἀκήντησεν ὁ μικρὸς λόρδος. «Ἡ Ἀγάπη μου μ' ἔμαθε. Ἀγάπη μου λέω τὴ μαμμά... Σ' τὸ σπίτι μας εἴχαμε μονάχα τὴ Μαίρη γιὰ τῆς χονδρὲς δουλειές, γιὰ πλύσιμο, μαγειρειό, ὅλα, ὥστε, βλέπετε δὲν εἶχε καιρὸ νὰ φροντίζῃ καὶ γιὰ μένα. Ξεύρω ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ νὰ σκουπίσω, φθάνει μονάχα νὰ ἐπιθεωρήσετε σεῖς τὲς γωνιές, ἅμα τελειώσω, γιατὶ ἀφίνω σκουπίδια.»

Ἡ Γερτρούδη καὶ ἡ οἰκονόμος ἀντήλλαξαν ἓν βλέμμα.

«Ἡ Γερτρούδη θὰ κάμῃ ὅτι την διατάξετε» εἶπεν ἡ κυρία Μίλλον.

«Βεβαιότατα» εἶπεν ἡ Γερτρούδη φαιδρά. «Ἡ Ἐξοχότης Του μπορεῖ νὰ ντυθῇ μόνη της, ἂν θέλῃ, καὶ ἐγὼ θὰ μείνω πλησίον της, νὰ Την βοηθήσω, ἅμα τυχὸν μὲ χρειασθῇ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ» ἀπήντησεν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ. «Τὰ κουμπιὰ εἶνε καμμιὰ φορὰ σκληρά, δυσκολόβολτα, καὶ εἶμαι, βλέπετε, ὑποχρεωμένος νὰ καταφεύγω σὲ κάποιον.»

Ὅταν ἡ ἔνδυσις τοῦ Κέδρικ ἐτελείωσεν, ἡ Γερτρούδη καὶ αὐτὸς εἶχον γίνῃ πλέον φίλοι στενοί. Τὸ παιδίον εἶχε μάθῃ πλῆθος λεπτομερειῶν περὶ αὐτῆς· ἐν πρώτοις ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο στρατιωτικὸς καὶ ὅτι εἶχε φονευθῇ εἰς μίαν μάχην· ἔπειτα ὅτι ὁ υἱός της ἦτο ναυτικός, ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσῃ δι' ἓν μακρυνὸν ταξείδιον καὶ ὅτι εἶδε πειρατὰς καὶ ἀνθρωποφάγους, Κινέζους καὶ Ὀττεντότους. Εἶχε φέρῃ εἰς τὴν Γερτρούδην διάφορα κογχύλια καὶ κοράλια, τὰ ὁποῖα ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ὑπεσχέθη νὰ τῳ δείξῃ. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν πολὺ περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα. Ἀνεκάλυψεν ἀκόμη ὁ Κέδρικ ὅτι καθ' ὅλην της τὴν ζωὴν ἡ Γερτρούδη εἶχε τὴν φροντίδα μικρῶν παιδίων καὶ ὅτι ἴσα-ἴσα ἤρχετο εἰς τὸ Δόρινκουρ ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι, εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ἀγγλίας, ὅπου αὐτὴ ἐπεριποιεῖτο ἕως τώρα μίαν εὔμορφον μικρὰν κόρην, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο λαίδη Ἰσαβέλλα Βῶγαν.

«Εἶνε λίγο συγγενὴς μὲ τὴν Ἐξοχότητά Σας» ἐπρόσθεσε «καὶ ἴσως καμμιὰ μέρα τὴν ἰδῆτε.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Φωλεροᾶ. «Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ την ἰδῶ! Ποτὲ δὲν ἐγνώρισα ἀπὸ κοντὰ κοριτσάκια, ἀλλὰ μάρεσει νὰ τα βλέπω πάντοτε· θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ την ἰδῶ αὐτὴν ποῦ εἴπατε.»

Μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ἦτο καὶ αὐτὸ μέγας θάλαμος, γειτονεύων πρὸς ἄλλον θάλαμον, ὄχι ὀλιγώτερον μεγάλον. Ὅταν ἡ Γερτρούδη τῷ εἶπεν ὅτι καὶ τὰ τρία αὐτὰ δωμάτια ἀνῆκον εἰς αὐτόν, τὸ αἴσθημα τῆς ἀντιθέσεως τὴν ὁποίαν ἀπετέλει πρὸς τὴν εὐρεῖαν ταύτην κατοικίαν ὁ μικρὸς αὐτός, παρουσιάσθη ἐκ νέου εἰς τὸ πνεῦμά του, ὡς παρουσιάσθη καὶ χθὲς ὅταν εἶδεν ἑαυτὸν ἐν τῷ μεγάλῳ ἑστιατορίῳ, ἀπέναντι τοῦ πάππου του εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης ἐκείνης πολυθρόνας.

Ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἠπλοῦτο κομψὸν τρακεζομάνδυλον, παρετάσσοντο καὶ ὡραιότατα σκεύη προγεύματος δι' ἓν ἄτομον.

«Εἶμαι πολὺ μικρὸ παιδί» εἶπε πρὸς τὴν Γερτρούδην δι' ὕφους σκεπτικοῦ «γιὰ νὰ κατοικῶ σ' ἕνα τόσῳ μεγάλο παλάτι καὶ νὰ ἔχω τόσῳ ἔμμορφες κάμαρες δικές μου. Δὲν εἴσθε καὶ σεῖς μὲ τὴ γνώμη μου;

— Αὐτὸ σᾶς φαίνεται λιγάκι παράξενο τώρα» εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια «ἀλλὰ θὰ συνειθίσετε πολὺ γρήγορα καὶ τότε θὰ σας ἀρέσῃ πολὺ ἐδῶ. Εἶνε τόσῳ ἔμμορφο μέρος.

— Ὡραιότατο πραγματικῶς!» εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος μετὰ στεναγμοῦ «ἀλλὰ θὰ μου ἄρεσε πολὺ καλλίτερα ἂν ἦταν μαζί μου καὶ ἡ Ἀγάπη μου. Κάθε πρωΐ ὡς τώρα ἐπρογευμάτιζα μαζί της... ἐγὼ ὁ ἴδιος τῆς ἔβαζα ζάχαρι καὶ βούτυρο 'ς τὸ τσαί της καὶ ἐγὼ ἑτοίμαζα τὴ φρυγανιά της. Πῶς μάρεσε αὐτό!

— Ἀλλὰ ξεύρετε» εἶπεν ἡ Γερτρούδη φαιδρῶς «ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ την βλέπετε κάθε μέρα καὶ θὰ ἔχετε βέβαια πολλὰ πράγματα νὰ της λέτε. Εἶνε

τόσα πράγματα γιὰ νὰ ἰδῆτε εἰς τὴν ἔπαυλιν... ἕνα ἄλογο μάλιστα θά σας ἀρέσῃ πολύ.

— Ἀλήθεια!» ἀνεφώνησεν ὁ Κέδρικ «ἀγαποῦσα πολὺ τὸν Τζίμ, τὸ ἄλογο τοῦ κ. Χώψ. Τοῦ ἔχρησίμευε γιὰ τὸ ἐμπόριό του· δὲν ἦταν ἄσχημο ὅμως.

— Ἀφῆστε ὅμως νὰ ἰδῆτε καὶ τὰ ἄλογα ποῦ εἶνε κάτω 'ς τοὺς σταύλους! Ἀλλὰ σεῖς μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἴδατε ἀκόμη οὔτε τὰ πράγματα ποῦ εἶνε 'ς τὴν ἄλλη κάμαρα!

— Τί εἶνε;» ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ ζωηρῶς.

«Φᾶτε πρῶτα καὶ ὕστερα τὰ βλέπετε».

Ἡ ἀπάντησις αὕτη καὶ τὸ μυστηριῶδες ὕφος δι οὗ τῳ ἐδόθη, ἐξήγειραν εἰς τὸ ἄκρον τὴν περιέργειαν τοῦ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ πρόγευμά του.

«Ἔφαγα!» εἶπε μετά τινα λεπτὰ «εἰμπορῶ τώρα νὰ πάγω ἐκεῖ νὰ κυττάξω;»

Ἡ Γερτρούδη τῳ ἔκαμε νεῦμα καταφατικὸν καὶ λαμβάνουσα ὕφος ἀκόμη πλέον σοβαρὸν καὶ μυστηριῶδες, προεπορεύθη καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Κέδρικ ἐσταμάτησε παρὰ τὸ κατώφλιον καὶ παρετήρησε γύρω του κατάπληκτος. Ἀπέμεινε σιωπηλὸς μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια, ἐν ᾧ ἡ ἔκπληξίς του καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἐπροδίδοντο ὑπὸ τῆς ἐρυθρότητος ἡ ὁποία κατεκάλυψε τὸ πρόσωπόν του.

Τῷ ὄντι ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλὰ ἱκανὰ νὰ κινήσωσι τὸν θαυμασμὸν ἑνὸς παιδίου. Τὸ δωμάτιον ἦτο εὐρύχωρον, χαρωπόν, κεκαλυμμένον δι' ὑφάσματος ἀνοικτοῦ, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐζωγραφημένα ἄνθη καὶ πτηνά. Εἰς τοὺς τοίχους γύρω ἐκρέμαντο πινακίδες ὑποβαστάζουσαι βιβλία καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἦσαν παρατεταγμένα παιγνίδια πλῆθος καὶ ἄλλα διάφορα ἀντικείμενα, χρήσιμα ἢ διασκεδαστικά· κιβώτια ὀργάνων φυσικῶν, πυξίδες χρωμάτων, στερεοσκόπια, μαγικαὶ λυχνίαι, χαρτοφυλάκια, λευκώματα, ὅλα ὅσα εἶχε θαυμάσῃ ἄλλοτε μετὰ πόθου διερχόμενος ἔξωθεν τῶν ὑαλοφράκτων προθηκῶν τῶν μεγάλων καταστημάτων τῆς Νέας Ὑόρκης.

«Νὰ κάμαρα μικροῦ παιδιοῦ» εἶπε περιχαρής. «Τίνος εἶνε αὐτὰ ποῦ βλέπω;

— Δικά σας.

— Δικά μου;

— Ναί· μπορεῖτε νὰ τα πιάσετε, νὰ τα παρατηρήσετε ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα καὶ νὰ διασκεδάσετε μὲ τὰ παιγνίδια.

— Δικά μου;» ἐπανέλαβεν ὁ Κέδρικ. «Καλὲ πῶς ὅλ' αὐτὰ εἶνε δικά μου: Ποιὸς μοῦ τὰ ἔδωσε;»

Καὶ κάμνων πήδημα χαρᾶς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

«Ἄ, μαντεύω, ἐννοῶ!» ἀνέκραξε μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας· «καὶ αὐτὰ ὁ παππούς!

— Ναί, ἡ Ἐξοχότης Του» εἶπεν ἡ Γερτρούδη «καὶ ἂν θὰ εἶσθε καλός, φρόνιμος, ἐὰν δὲν θὰ λυπῆσθε, ἐὰν θὰ διασκεδάζετε, ἐὰν θὰ εἶσθε εὐτυχής, θά σας δίδῃ ὅ,τι καὶ ἄν του ζητῆτε.»

Ἦτο ἔκτακτος πρωΐα ἐκείνη διὰ τὸν Κέδρικ. Εἶχε τόσα ἀντικείμενα νὰ παρατηρήσῃ, τόσα πειράματα νὰ κάμῃ! Καὶ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν εἰς χεῖράς του, ἦτο τόσον ὡραῖον καὶ περίεργον, ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας το ἄφινε διὰ νὰ πάρῃ ἄλλο. Ἐκτὸς τούτου ἦτο τόσον παράδοξον νὰ συλλογίζεται ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα προητοιμάσθησαν ἐπίτηδες δι' αὐτόν, ὅτι πρὶν ἢ ἀκόμη ἐγκαταλείψῃ αὐτὸς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἦλθαν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Λονδῖνον διὰ νὰ τα φέρουν, νὰ ἑτοιμάσουν τὰ δωμάτιά του, νὰ διαλέξουν τὰ βιβλία ποῦ θὰ τον ἐνδιέφερον καὶ τὰ παιγνίδια ποῦ θὰ τον διεσκέδαζαν περισσότερον!

«Γνωρίζεις κανένα, Γερτρούδη, ποῦ νὰ ἔχῃ καλλίτερον παπποῦν ἀπὸ τὸν δικό μου;» ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Γερτρούδης ἐζωγραφήθη ἀμηχανία. Δὲν εἶχεν αὐτὴ πολὺ μεγάλην ἰδέαν περὶ τῶν ἀγαθῶν αἰσθημάτων τοῦ κόμητος. Ἂν καὶ πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τῇ ἤρκεσαν ἐν τούτοις διὰ νὰ κούσῃ τοὺς ὑπηρέτας ἐκφραζομένους ἐλευθέρως μὲν ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ κολακευτικῶς περὶ τοῦ κυρίου των.

«Ἀπὸ ὅλους τοὺς κακούς, τοὺς διεστραμμένους, τοὺς ἀγρίους κυρίους, τῶν ὁποίων εἶχα τὸ ἀτύχημα νὰ φορέσω τὴν οἰκοστολὴν — ἔλεγεν ὁ Θωμᾶς — αὐτὸς εἶνε ὁ πλέον κακός, ὁ πλέον διεστραμμένος καὶ ὁ πλέον ἄγριος.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΧΘΩΝ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

— Ὦ, καλῶς ὥρισες, κυρία Ἴβι, πρὸ πολλοῦ δέν σε ἔχω ἰδῆ.

— Πραγματικῶς· πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν. Περνοῦμεν ἐκεῖ ἓν μέρος τοῦ ἔτους, ἐρχόμεθα δὲ πάντοτε εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅταν πλημμυρῇ ὁ Νεῖλος· ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ εὐεργετικὸς οὗτος ποταμὸς διαχέει τὰ ὕδατά του εἰς τὴν μεγάλην κοιλάδα, εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς ἐμφανίσεώς μας.

— Τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ πραγματικῶς, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ σύμπτωσις.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον, τρεφόμεθα μὲ ἔντομα, μὲ σκώληκας, μὲ μικρὰ μαλάκια· ὅταν ὁ Νεῖλος πλημμυρῇ καὶ ἐκχειλίζῃ, ἀποθέτει πολυάριθμα ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς ὄχθας καὶ μᾶς προμηθεύει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θελκτικὴν καὶ ἄφθονον τροφήν. Ὁ Πλάστης ἐσκέφθη πολὺ καλὰ ὅταν διέταξε τὸν ποταμὸν τοῦτον νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοίτης του ἕκαστον ἔτος, διὰ νὰ μας φέρῃ τὴν τροφήν μας.

» Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι μᾶς ἐξετίμων κατὰ τὴν ἀξίαν μας· ἤξευραν ὅτι τώγουσαι τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πλάσματα τοὺς ἀπηλάττομεν ἀπὸ πολλὰ βλαβερὰ ἔντομα καὶ ἄλλα ζῷα, βλαβερὰ εἰς τὴν βλάστησιν. Μᾶς ἐτίμων λοιπὸν κατὰ παράδοξον τρόπον. Ἔθετον τὰς εἰκόνας μας ἐπὶ τῶν κτιρίων των, καὶ μᾶς ἐλάτρευον ὅπως ἐλάτρευον τὸν βοῦν Ἄπιν, ὅστις τους ἐβοήθει εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας των, καὶ εἰς τὴν γαλῆν, ἡ ὁποία κατεδίωκε τοὺς ποντικούς, τοὺς ἀπειλοῦντας τὰ σπαρτά των. Ὁ φόνος μιᾶς ἴβιδος ἐθεωρεῖτο ἔγκλημα τιμωρούμενον μὲ αὐστηροτάτας ποινάς. Τώρα ὅμως φεῦ! δὲν εἶνε πλέον τὸ ἴδιον· καὶ τώρα κάμνομεν τὰς ἰδίας ἐκδουλεύσεις, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δέν τας ἐκτιμῶσι πλέον ὡς ἄλλοτε, δὲν λαξεύουν πλέον ἴβιδας ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων, ὅσοι δὲ ζήσουν μετὰ δύο ἢ τρεῖς χιλιάδας ἐτῶν θὰ βλέπουν τὴν εἰκόνα τῶν προγόνων μου, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἰδικήν μου!

ΦΙΔΟΖΩΙΟΣ

ΟΙ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΙ ΚΥΚΝΟΙ

[ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ]

Τὸν παλαιὸν καιρόν, ἦσαν δύο παιδία τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἀλλ' ὅμως ὅλως διόλου διαφορετικὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον. Τὸ ἓν ἦτο μαῦρον καὶ τὸ ἄλλο λευκόν. Ὁ μικρὸς μαῦρος ὠνομάζετο Ἰωακείμ. Ὁ μικρὸς λευκὸς ὠνομάζετο Τεῦκρος. Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ λευκοῦ ἦτο μαύρη ἀπὸ τὴν κακίαν καὶ τὸ ψεῦδος. Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μαύρου ἦτο λευκὴ ἀπὸ ἀγνότητα.

Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾧ περιεπάτουν τυχαίως ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην μιᾶς λίμνης τῆς ὁποίας τὸ νερὸν ὡμοίαζε μὲ γάλα.

Μία νῆσος λευκὴ ἐπίσης, ἀπαστράπτουσα, ὑψοῦτο ἐν μέσῳ τῆς θαυμασίας ἐκείνης λίμνης.

Τέσσαρες κύκνοι ἐκολύμβων πέριξ τῆς νήσου.

Μικρὸν ἀκάτιον, λευκὸν ὅπως οἱ κύκνοι, τὸ νερὸν καὶ ἡ νῆσος, ἦτο δεμένον εἰς τὴν ὄχθην.

— Ἔλα, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Τεῦκρος εἰς τὸν Ἰωακείμ, λύσε αὐτὴν τὴν ἀλυσίδα, πάρε τὰ κουπιὰ καὶ ἄς πᾶμε ἕως τὸ νησί μοῦ φαίνεται πολὺ ὡραῖον, καὶ ἐπειδὴ κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ ὡραῖος, θέλω νὰ εἶμαι βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπάνω.

Ταῦτα δὲ λέγων ἐπήδησεν εἰς τὸ ἀκάτιον μὲ τόσην ὁρμὴν ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ το ἀναποδογυρίσῃ.

Ὁ Ἰωακείμ ἔλυσε τὴν ἀλυσίδα, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ. Τότε ὁ Τεῦκρος τῷ λέγει: « Αἴ, ἀραπάκο, ποῦ ἔκλεψες αὐτὰ τὰ ὡραῖα κάτασπρα τριαντάφυλλα ;»

Ὁ Ἰωακείμ ἐκύτταξε πλησίον καὶ εἶδε, δεξιά του, μίαν θαυμασίαν ἀνθοδέσμην, τῆς ὁποίας τὸ φύλλωμα εἶχε τὸ ἔκτακτον, ὅτι ἦτο ἐπίσης λευκὸν ὡς τὰ ἄνθη.

— Ἀφέντη, ποτέ μου δὲν ἔκλεψα καὶ ποτέ μου δὲν θὰ κλέψω, εἶπεν ὁ Ἰωακείμ· δὲν ἠξεύρω πῶς εὑρέθη ἐδῶ ἡ ἀνθοδέσμη αὐτή.

— Ἔλα, δός μου την γρήγορα! Μ' ἀρέσει τόσον πολὺ ἡ εὐωδία τῶν τριανταφύλλων!

Ὁ Ἰωακείμ (ὄχι χωρὶς λύπην τινα) ἔδωκε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν Τεῦκρον. Ἀλλὰ μόλις την ἤγγισεν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἔγιναν μαῦρα τὰ τριαντάφυλλα καὶ ἐξέβαλλον ὀσμὴν δυσώδη.

Ὁ Τεῦκρος τὴν ἔρριψε μὲ ὀργὴν κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἰωακείμ. Παρευθὺς ὅμως ἡ ἀνθοδέσμη ἔγινε πάλιν λευκὴ καὶ εὐώδης.

— Ὤ, ὤ! εἶπεν ὁ Τεῦκρος, βλέπω ὅτι ἡ βάρκα εἶνε μαγευμένη καὶ ὅτι ἐπῆρες τὴν καλλιτέρα θέσι. . . Σήκω ἀπὸ 'κεῖ νὰ καθήσω ἐγώ. Ἀλλὰ . . . δὲν ξεύρω νὰ τραβῶ κουπί, θὰ καθήσω σιμά σου.

Ὁ Τεῦκρος ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰωακείμ ἀλλ' εὐθὺς ἀνέκραξε: « Ὤ! κεντρώθηκα !

Εἶχε καθήσῃ ἐπὶ μεγάλης δέσμης ἀκανθῶν.

Ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν προτέραν του θέσιν ἐπαναλαμβάνων.

— Ὤ ! κεντρώθηκα !

Μόλις ἀπεμακρύνθη, ἡ δέσμη τῶν γαϊδουραγκαθίων ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ πλησίον τοῦ Ἰωκείμ, μετεβλήθη εἰς ἀνθοδέσμην λευκῶν ἴων.

— Πάρε την εἶπεν ὁ Τεῦκρος· εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ γίνῃ μαύρη σὰν τὸ ἄσχημο πρόσωπό σου.

Ὁ Ἰωακείμ ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην, ἥτις ἔγινεν ἀκόμη ὡραιοτέρα· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἕκαστον ἄνθος ἦτο ἐστολισμένον μὲ ἀδάμαντας.

Ὁ Τεῦκρος μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς, ὥρμησε νὰ τον ῥαπίσῃ· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν μία χεὶρ ἐφάνη καὶ ἐρράπισε τὸν Τεῦκρον τόσον δυνατά, ὥστε ἔπεσε κατάμουτρα εἰς τὴν λέμβον.

— Αἴ, σιχαμερὲ Ἀραπάκο! εἶπεν ἀνασηκωθείς, ἐν ᾧ ὁ Ἰωακείμ ἐξηκολούθει νὰ κωπηλατῇ, τολμᾷς νὰ κτυπᾷς τὸν κύριόν σου ;

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ Ἰωακείμ, δὲν ἀφῆκα τὰ κουπιά.

— Εἶσαι ψεύτης !

— Ἀφέντη, δὲν εἶπα ποτέ μου ψεύματα.

Μόλις ὁ μικρὸς μαῦρος εἶπε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἓν στέμμα στολισμένον μὲ θαυμασίους λευκοὺς μαργαρίτας ἐφάνη εἰς τὸ μέτωπόν του, ἐν ᾧ αἱ χεῖρες τοῦ Τεύκρου ἐδέθησαν μὲ βαρείας ἁλύσεις.

Τοιουτοτρόπως ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν νῆσον.

Ὁ Ἰωακείμ ἐχαμήλου μετριοφρόνως τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ διάδημά του.

Ὁ Τεῦκρος ἐβρυχᾶτο ἐξ ὀργῆς, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἁλύσεων.

Οἱ τέσσαρες ὡραῖοι κύκνοι, περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλήσαμεν, ἔφθασαν συγχρόνως μὲ αὐτοὺς εἰς

τὴν νῆσον· ὁ μεγαλείτερος ἐξ αὐτῶν ἤνοιξε τὸ ῥάμφος του καὶ εἶπε:

— Ἰωακείμ, σὺ ὁ ὁποῖος δὲν εἶπες ποτὲ ψεύματα, εἶσαι ὁ βασιλεὺς αὐτῆς τῆς νήσου, ἡ ὁποία εἶνε «ἡ νῆσος τῆς ἀληθείας.»

Ὁ δεύτερος κύκνος εἶπε:

— Ἰωακείμ, τὸ σῶμά σου καὶ τὸ πρόσωπόν σου εἶνε μαῦρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐδῶ μᾶς φαίνονται κατάλευκα· διότι ἡ ἀκηλίδωτος ψυχή σου τὰ φωτίζει καὶ δίδει εἰς αὐτὰ αἰώνιον κάλλος.

Ὁ δὲ τρίτος κύκνος εἶπε:

— Ἰωακείμ, σκέψου πρὶν μᾶς ἀποκριθῇς: Τίς θέλεις νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης μετὰ τῆς ἀληθείας ;

— Ἡ εὐσπλαγχνία.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ τελευταῖος κύκνος, εἶμαι ἡ Μετάνοια· ἐγὼ βοηθῶ τοὺς πταίστας νὰ ἐπανορθώσουν τὰ σφάλματά των.

Ἡ νῆσος ἐγέμισε μετ' ὀλίγον κατοίκους, πανταχόθεν ἔτρεχον εἰς αὐτήν· διότι ὁ βασιλεὺς Ἰωακείμ δὲν ἀπεφάσιζε τίποτε χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς τρεῖς μεγάλους συμβούλους του, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία ὠνομάζετο Δικαιοσύνη, ἡ ἄλλη Ἀλήθεια, καὶ ἡ τρίτη Εὐσπλαγχνία.

Ὁ Τεῦκρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφωσιώθη ὁ τελευταῖος κύκνος, ἔγινε τόσον καλὸς ὅσον ἦτο κακὸς πρότερον, ὥστε ἡ νῆσος τῆς Ἀληθείας ἠδύνατο μετ' ὀλίγον νὰ ὀνομασθῇ ἡ νῆσος τῆς Εὐτυχίας.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΟΓΗ

Ἴσως θὰ ἔχετε ἀκούσῃ ποτὲ περὶ τῆς Βενετίας, τοῦ μαργαρίτου τῆς Ἀδριατικῆς, τῆς ὡραίας Βενετίας, τῆς ἄλλοτε τόσον ἰσχυρᾶς ὥστε ἐπέβαλλε τὴν θέλησίν της εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην.

Πολίτευμα αὐτῆς ἦτο ἡ δημοκρατία, ἀλλ' ὄχι ἡ δημοκρατία ὅπως την ἐννοοῦμεν σήμερον· ἡ εὐγενὴς ἀριστοκρατία εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν διοίκησιν, μὲ ὅλην της δὲ τὴν ὑπερηφάνειαν δὲν ἐνόμιζεν ἐξευτελιστικὸν τὸ νὰ ἐμπορεύεται, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ· ὁ λαὸς πολὺ ὀλίγον μέρος ἐλάμβανεν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν, ἢ μᾶλλον δὲν ἐλάμβανε κανὲν μέρος.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδιζε τοὺς ἐν Βενετίᾳ νὰ διασκεδάζουν· αἱ ἀπόκρεω διήρκουν ἓξ μῆνας· ποικίλαι εἰς τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα ἦσαν αἱ μεταμφιέσεις· αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ τάξεις συνεχέοντο ἐν τῇ παγκοσμίῳ χαρᾷ, ᾄσματα δὲ μελῳδικὰ συνώδευον τὰς διὰ γονδολῶν ἐκδρομάς. Αἱ γόνδολαι αὗται, παράδοξοι τὸ σχῆμα, ὡδηγοῦντο ὑπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ὀνομαζομένου γονδολιέρου, ὁ ὁποῖος ἱστάμενος εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἀκατίου, κωπηλατεῖ διὰ μιᾶς κώπης, τραγουδῶν στίχους τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας.

Σᾶς εἶπον ὅτι ἡ Βενετία ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς θαλάσσης. Τὰ πλοῖά της διέσχιζον τὴν Μεσόγειον μεταφέροντα τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τὰ ὡραῖα αὐτῆς προϊόντα. Ἡ Βενετία ἔτρεφε λοιπὸν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλε τὸν πλοῦτόν της.

Παράδοξος τελετή, ὁμοία τῆς ὁποίας εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑφίσταται, ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην.

Καθ' ἕκαστον ἔτος, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὁ ναύσταθμος ἤνοιγε τὰς πύλας του καὶ τὰς δεξαμενάς του ὅπως διέλθῃ ἓν ὑπερμέγεθες πλοῖον παράδοξον, διότι εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὰ πάντα ἦσαν παράδοξα.

Τὸ πλοῖον τοῦτο ὀνομαζόμενον Βουκένταυρος ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Δὲν εἶχεν ἱστούς, οὔτε ἱστία, μὲ ὅλον δὲ τὸν πελώριον ὄγκον του, ἐκινεῖτο διὰ τῶν κωπῶν. Ἦτο διεσκευασμένον καὶ ἐστολισμένον μεγαλοπρεπῶς· ἡ πρῷρά του ἦτο κεκοσμημένη μὲ ἀλληγορικὰς μορφάς· ὁ Βουκένταυρος, φέρων τὸν Δόγην — ὅπως ὠνομάζετο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους ἐν Βενετίᾳ — συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς αὐλῆς του, προυχώρει μεγαλοπρεπῶς, ὅπως ἑορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς θαλάσσης. Ἐν ᾧ οἱ ἱερεῖς ἀπήγγελον προσευχάς, ὁ Δόγης ἵστατο μετ' ἀξιοπρεπείας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἐξέβαλλεν ἐκ τοῦ δακτύλου του χρυσοῦν δακτυλιδίον, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ το θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλον τῆς μνηστῆς του, τὸ ἔρριπτεν εἰς τὰ κύματα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ ἐνθουσιώδεις κραυγαὶ τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον

εἶχε συρρεύσῃ ἑκατέρωθεν τῆς διώρυγος ἢ εὑρίσκετο ἐντὸς τῶν γονδολῶν αἱ ὁποῖαι παρηκολούθουν τὸ πελώριον πλοῖον, ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀέρα, ἐκδηλοῦσαι οὕτω τὴν χαρὰν ὁλοκλήρου λαοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην τὸ μεγαλοπρεπὲς σκάφος ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ ναυστάθμου, ὅπου ἐπερίμενε μέχρι τοῦ νέου ἔτους.

Βεβαίως ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ συνήθεια αὕτη φαίνεται λίαν παράδοξος, ἀλλ' ἦτο ὀλιγώτερον παρ' ὅσον μᾶς φαίνεται. Ἐνώπιον τῶν ὀμμάτων ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους καθιέρονε τοὺς δεσμοὺς οἱ ὁποῖοι συνέδεον τὴν Βενετίαν μετὰ τῆς θαλάσσης, τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην τοὐλάχιστον ὅλαι αἱ καρδίαι τῆς Βενετίας ἐκτύπων συμφώνως διὰ τὴν κοινὴν πατρίδα.

Τί ἐγίνοντο τὰ χρυσᾶ δακτυλίδια, τὰ ὁποῖα ἕκαστον ἔτος ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τοῦ ἐπιχρύσου καταστρώματος τοῦ Βουκενταύρου; . . Τὰ κατεβρόχθιζεν ἡ θάλασσα ὅπως καταβροχθίζει πάντα ὅσα βυθίζονται εἰς τὰ σπλάγχνα της; Ἴσως ὅλα δὲν ἐχάνοντο, τολμηρὸς δέ τις δύτης, ὅπως ὁ Ἰάκωβος, κατέβη εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, διὰ ν' ἁρπάσῃ ἐκ τῆς μνηστῆς τὸν δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνός της.

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο δεκαέξ ἐτῶν, καὶ ἦτο ψαρᾶς· ἔζη μὲ τὴν μητέρα του, εἰς τὸ μέρος τῆς πόλεως τὸ κείμενον πλησίον τοῦ ναυστάθμου. Ἦσαν πολὺ πτωχοὶ καὶ οἱ δύο· ἡ ἡλικία τοῦ νέου δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ κερδίζῃ ἀκόμη πολλά, ἄλλως τε δὲν ἠγάπα τὰ χρήματα· τοὐλάχιστον ἂν ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ, ἔπραττε τοῦτο διὰ σκοπόν, τὸν ὁποῖον ὅλοι θὰ ἐπιδοκιμάσουν.

Ὁ πατήρ του ἦτο γενναῖος ναύτης. Εἶχεν ὑπηρετήσῃ μὲ ζῆλον καὶ ἀνδρείαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν, ἕνεκα δὲ τῆς τόλμης του καὶ τῆς γενναιότητός του ἐπηνέθη πολλάκις ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν του. Ἴσως δὲ θὰ κατελάμβανε καὶ βαθμὸν ἀνώτερον, ἂν εἰς ἐκστρατείαν τινα κατὰ τῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὴν Μεσόγειον, δὲν ἠχμαλωτίζετο ὑπ' αὐτῶν, καὶ δὲν μετεφέρετο μετὰ πολλῶν ἄλλων Βενετῶν εἰς Ἀλγέριον, ὅπου ἦτο ἡ ἕδρα τῶν φοβερῶν ἐκείνων πειρατῶν.

Ἡ εἴδησις αὕτη κατετάραξε πολλὰς καρδίας ἐν Βενετίᾳ. Πόσαι οἰκογένειαι ἐκ τῶν εὐγενῶν ἢ τοῦ λαοῦ ἐπλήγησαν κατάκαρδα διὰ τοῦ δυστυχήματος τούτου! διότι ὅσοι ἔπιπτον εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βαρβαρέζων ἐγίνοντο σκλάβοι καὶ ὑπέφερον τὰ πάνδεινα, ἐκτὸς ἂν ἦσαν πλούσιοι νὰ πληρώσωσι λύτρα καὶ νὰ ἐλευθερωθῶσιν! Ἀλλὰ πόσοι δὲν ἦσαν!

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ μήτηρ του ἐβυθίσθησαν λοιπὸν εἰς τὴν ἰσχάτην ἔνδειαν· ἀλλ' ὁ δεκαεξαετὴς νέος εἶχεν ἰδέαν τινά, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε μυστικὴν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του· εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πατέρα του, ἀλλὰ πῶς νὰ συναθροίσῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα;

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς πόσα ἔπρεπε νὰ δώσῃ, ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς μητρός του καὶ τῆς ἰδικῆς του, ὅσον καὶ ἂν εἰργάζοντο καὶ οἱ δύο, ἦτο ἀδύνατον νὰ συναχθῇ τοιοῦτο ποσόν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ πάσα ἰδέα βαθέως ἐρριζωμένη, βοηθουμένη δὲ καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐπιμονῆς, ἐπὶ τέλους πάντοτε σχεδὸν θριαμβεύει, ὁ Ἰάκωβος ἀδιακόπως εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρός του ἔχων τὸν νοῦν του, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ὅ τι ἐζήτει, δηλαδὴ εὗρε τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του· ἤρκει νὰ περιμείνῃ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ ἐναντιοῦτο εἰς σχέδιον, τὸ ὁποῖον θά τῃ ἐφαίνετο πολὺ τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον.

Τὸ δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον ὁ Δόγης ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἡμέραν τῶν μετ' αὐτῆς ἀρραβώνων, εἶχε μεγάλην ἀξίαν. Ἂν ὁ Ἰάκωβος ἠδύνατο νὰ το εὕρῃ, θὰ ἐξηγόραζε τὸν πατέρα του, θὰ ἐπανέφερε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ὑπὸ τὴν πτωχικὴν των στέγην. Ἦτο ῥωμαλέος καὶ ἐπιδέξιος· ἠσκήθη δὲ κρυφίως καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ δύτου· ἀφοῦ δὲ ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως παρῆλθεν ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ἑορτῶν, ἐπερίμενε νὰ νυκτώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸν σχέδιόν του. Ἐπιβὰς εἰς τὴν λέμβον του ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ῥιφθῇ τὸ δακτυλίδιον, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε παρατηρήσῃ μὲ προσοχὴν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀφ' οὗ δὲ προσηυχήθη θερμῶς, ὥρμησεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὰ κύματα.

Ποῖα συναισθήματα συνετάραξαν τὴν καρδίαν του κατὰ τὰ τόσον σύντομα, ἀλλὰ καὶ τόσον μακρὰ καὶ ἀγωνιώδη λεπτά; Ἂν δὲν

εὕρισκε τίποτε; Τί θὰ ἐγίνετο ἡ δυστυχής του μήτηρ, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε κἂν εἰς ποῖον κίνδυνον ἐξετίθετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ υἱός της;

Ἀφ' οὗ ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ, κατέβαινε, κατέβαινε, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδέποτε ἔμελλε νὰ φθάσῃ κάτω εἰς τὰ βάθη βράχου, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του εἶχε σταθῇ τὴν ἡμέραν ὁ Βουκένταυρος.

Ἡ ἀναπνοή του καθίστατο δύσκολος, τὸ αἷμα ἀνέβαινεν εἰς τοὺς κροτάφους του, τὰ ὦτά του ἐβόϋζαν· ἠναγκάσθη ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ἂν τὸ ἔργον ἦτο δύσκολον, τὸ θάρρος του ἦτο μέγα· δὲν ἀπεθαρρύνθη· ἐβυθίσθη ἄλλην μίαν φορὰν πάλιν δὲν εὗρε τίποτε· ἀνέβη ἐπάνω· ἐβυθίσθη καὶ πάλιν. Ἡ ἀπελπισία ἤρχισε νά τον καταλαμβάνῃ. Ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ καὶ τελευταίαν φοράν. Ἀλλ' ἂν ἔμελλε καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ εἶνε τόσον ἀτυχὴς ὅσον τὰς προηγουμένας; Ὁ καιρὸς παρῆρχετο. Εἶχεν ἀναγκασθῇ, διὰ ν' ἀναλαμβάνῃ δυνάμεις, ν' ἀναπαύεται ἀρκετὴν ὥραν κατόπιν ἑκάστης καταδύσεως. Ἂν καμμία ἁλιευτικὴ λέμβος διήρχετο ἐκεῖθεν καὶ συνήντα τὴν ἰδικήν του; Ἂν τον ἀνεκάλυπτον; Ἦτο κατεστραμμένος, μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ ἐθεώρουν τὴν πρᾶξίν του ὡς ἱεροσυλίαν, καὶ οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις, ἥτις θ' ἀπεθάρρυνεν ἄλλους, ὀλιγώτερον τολμηροὺς, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν περισσότερον θάρρος. Συναθροίσας τὰς δυνάμεις του ὥρμησε μὲ νέαν ὁρμήν, σκαλίζων μὲ τοὺς ὄνυχάς του τὸν βράχον. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία φορά, ἐσκέπτετο ἐκεῖ κάτω, καὶ ἂν καὶ τώρα δὲν εὕρω τίποτε, ἡ τύχη εἶνε χωρὶς ἄλλο ἐναντίον μου. Ἐν ᾧ ἐζήτει οὕτω μὲ ἀγωνίαν ὁλονὲν αὐξανομένην οἱ δάκτυλοί του συνήντησαν κάτι τι στρογγύλον. Τὸ ἥρπασε, τὸ ἔψαυσεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. Ναί, ἦτο τὸ δακτυλίδιον, τὸ τόσον ἐπιθυμητὸν δακτυλίδιον. Εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας ἐκτύπησε διά τῶν ποδῶν τὸν βράχον καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀσθμαίνων καὶ μὲ διακεκομμένην ἀναπνοήν, ἀνέβη δὲ εἰς τὴν λέμβον του ὅπου ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Συνελθὼν μετ' ὀλίγον, ἔλαβε τὴν κώπην καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πτωχικήν του κατοικίαν, ὅπου ἡ μήτηρ του ἠγρύπνει ἀναμένουσα τὴν ἔλευσίν του.

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει τὸ ὅτι εὗρε τὸ δακτυλίδιον· ὑπῆρχε καὶ ἄλλη δυσκολία ἀκόμη: νὰ το πωλήσῃ. Τοιοῦτο δακτυλίδιον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πωληθῇ δημοσίᾳ· ὁ Ἰάκωβος εὐτυχῶς εὗρεν ἕνα ἑβραῖον, ὅστις συμπαθήσας τὴν νεότητα αὐτοῦ καὶ μαντεύσας ἴσως τὴν ἱστορίαν του, ἐδέχθη νὰ το ἀγοράσῃ, ἔδωσε δὲ εἰς τὸν νέον ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσόν, ἀρκετὸν εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ υἱικοῦ του πόθου.

Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὁ πατὴρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βενετίαν· δεικνύων δὲ μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν Ἰάκωβον ἔλεγεν: Ἂν δὲν εἶχα τὸν υἱόν μου, δὲν θὰ ξανάβλεπα ποτὲ πλειὰ τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα μας.»

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΡΩΙ-ΒΡΑΔΥ

Μ' ἀρέσει τὸ πρωΐ σὰν 'ξημερόνῃ
Νὰ βλέπω ποῦ ροδίζει ἡ αὐγή.
Μὰ πιὸ πολὺ μ' ἀρέσει σὰν νυκτόνῃ
Νὰ βλέπω νὰ 'ξαπλόνεται 'ς τὴ γῆ
Ἡ νύχτα.

Γιατὶ τὰ 'μάτια μου μὲ κάνει νὰ σηκώνω
Ψηλὰ 'ς τὸν ἀστροφώτιστο οὐρανό,
Καὶ τὸ πρωΐ γοργά τα χαμηλόνω
Γιατί με κάνει νὰ δακρύζω, νὰ πονῶ
Ὁ ἥλιος

ΦΑΚ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρου 1892 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, καὶ Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους δημοσιευθεισῶν 124 πνευματικῶν ἀσκήσεων

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως]

ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ (Ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἑστιὰς Παρθένος, 118.
Δεύτερον βραβεῖον : Ἀναστάσιος Μ. Ζευγώλης, 101.— Ὑάκινθος, 95.
Τρίτον βραβεῖον : Προμηθεὺς Δεσμώτης, 86. — Μελιγαλᾶς, 70. — Δουρικλειτὸς Ἰδομενεύς, 65.
Ἔπαινος : Διαβολάκος, 57.—Ὁ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμός,53.—Α. Φαραζουλῆς,53. Στρατηγὸς Γόρδων, 49. — Ἀγρία Ἀμερικανίς, 44. — Κῦμα τοῦ Πόντου, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 35. — Κωνσταντῖνος Ἀργυρόπουλος, 34.
Εὔφημος μνεία : Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 30. — Ι. Καψαμπέλης, 30. — Ν. Σ. Βάρθης, 21.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 13—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Νικόλαος Π. Μαρσέλλος, 116.
Δεύτερον βραβεῖον : Φιλόπατρις Κόδρος, 109. — Ἀτρόμητος Ὑψηλάντης, 108.
Τρίτον βραβεῖον : Ἀνθοστεφὴς Μάϊος, 102. — Αἴλιος Ἀριστείδης, 94. — Θ. Χριστοφίδης, 85.
Ἔπαινος : Γ. Σιδηροκανέλλης, 76. — Ι. Σπυριδιών, 56. — Καλλιόπη Γ. Γαλάτη, 54.— Κ. Π. Μανέτας, 52. — Εἴρα, 51. — Σοφοκλῆς Ι. Νικολαΐδης, 46.
Εὔφημος μνεία : Ἕλλην Ναύτης, 41. — Μικρὸς Κεφαλλὴν, 35. — Ἀνδρεῖος Στρατιώτης, 35. — Ἰούλιος Καῖσαρ, 30. — Ἄννα Τ. Φ. Κοσμετάτου, 29.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 10—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἄπτερος Νίκη, 120.
Δεύτερον βραβεῖον : Χαϊδεμένη, 113. — Σεμίραμις, 112.
Τρίτον βραβεῖον : Κυανόπεπλος Νύμφη, 110. — Κ. Σοῦλιδης, 110. — Ἀγησίλαος Γαλανόπουλος 103.
Ἔπαινος : Ἀτρόμητος Εὔζωνος, 90. — Ν. Χ. Καλαϊσάκης, 84. — Ι. Θ. Δημητρόπουλος, 83. — Προμηθεὺς Πυρφόρος, 83 — Ἡρωϊκὴ Πάργα, 83. — Ἀετὸς τῆς Ἠπείρου, 78. — Χιονοσκεπὴς Αἶμος, 76. — Αἴας ὁ Μαστιγοφόρος, 73.— Ναυτικὸν τῆς Ἰθάκης, 67. — Κύκνειον Ἆσμα, 61. — Μεσολογγιτοπούλα, 60. —Ἀστὴρ τῶν Μάγων, 55. — Β. Στεφανίδης, 54. — Κ. Κωνσταντινίδης, 52.— Λευκοκέφαλος Ἀετός, 52. — Λύρα τοῦ Ὀρφέως, 52.
Εὔφημος μνεία : Γεωρ. Σαχίνης, 49. — Χρυσῆ Γ. Ἀθανασιάδου, 45. — Ἑλένη Καββαδία, 40. — Χρυσόμαλλον Δέρας, 32. — Πονηρόγατος, 31. — Αἰσχύλος ὁ Τραγῳδός, 30. — Πάτροκλος Παπανδρέου, 29. — Φιλέλλην Γάλλος, 26.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Κάτω τῶν 9 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Οὐράνιον Τόξον, 114.
Δεύτερον βραβεῖον : Σπάνιον Πτηνόν, 109. — Τρικυμιώδης Θάλασσα, 105
Τρίτον βραβεῖον : Παναγιώτης Καραθίας, 102.—Ἀερόλιθος, 87.—Λυκοῦργος, 73
Ἔπαινος : Τάκης Δικέφαλος, 52.— Κλειὼ Π. Θεοφίλου, 47. — Βεβλιοφάγος, 40
Εὔφημος μνεία : Ἄγραφος Χάρτης, 35. — Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων, 28. — Κατσικάκι τῆς Μάνης, 20.

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑπόμενοι ἀναμὶξ ἐκ τῶν τεσσάρων τάξεων* : Ἀτρόμητος Πολεμιστής, 16. — Ἀῷος ὁ Ὁμιχλώδης, 1. — Βασίλισσα τῆς Ὑγείας, 20. — Βριάρεως, 20. — Πέτρος Λ. Γεωργιάδης, 14. — Παναγιώτης Γιαννόπουλος, 13. — Χριστόδουλος Γρούτας, 13. — Πολυξένη Διπλαροπούλου, 1. — Εἰρηνικὸς Ὠκεανός, 21. — Ἰωάννης Π. Ἠλιόπουλος, 2. — Ἰθωμαῖος Ζεύς, 27. — Χρυσόστομος Κανάκης, 9. — Μαρίκα Καπίρη, 9. — Λευκὴ Περιστερά, 1. — Μαγευμένη Ἀσπίς, 10. — Σωκράτης Μαυροΐδης, 1. — Ἀνδρέας Ξενοφῶντος, 10. — Σοφία Κ. Προβελεγίου, 3. — Πρώην Καναρινούλα, 5. — Ροβινσὼν Κροῦσος, 3. — Γ. Σιγάλας, 1. — Μαρία Γ. Τσιγαδᾶ, 8.— Ι. Ψάλτης, 3.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἐπανωφόριον τὸ ὁποῖον ἠγόρασαν τοῦ Παντελάκη τοῦ ἔρχεται πολὺ μακρὺ καὶ ὁ Παντελάκης δὲν εἶνε εὐχαριστημένος.

— Καλλίτερα ποῦ εἶνε μακρύ, παιδί μου, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, διότι τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ θέλῃς ἄλλο.

Καὶ ὁ Παντελάκης κλαίων ἀπαρηγόρητα :

— Ναί, θὰ μεγαλώσω! Ἐγὼ μεγαλώνω ἀπὸ πάνω, καὶ ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀπὸ κάτω μακρύ, πάντα μακρὺ θὰ μοῦρχεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου Ν Ἐμπειρίκου.

Ἐν τῷ σχολείῳ :

— Ποῖα πράγματα ὀνομάζομεν διαφανῆ ; Λέγε σύ, Γεώργιε.

— Ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὰ ὄπισθεν ἀντικείμενα.

— Πολὺ καλά· εἰπέ μου κανὲν παράδειγμα.

— Τὸ γυαλί, τὸ νερό...

— Καλά, κάθησε. Εἰπέ καὶ σύ, Ἀντώνιε, κανὲν ἄλλο παράδειγμα.

— Ἡ κλειδαρότρυπα!

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἀντικαθιστᾷ τὸν ἀσθενοῦντα πατέρα του ὅστις εἶνε ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου.

Κύριός τις εἰσέρχεται καὶ περνᾷ ἐνώπιόν του.

— Τὸ μπαστοῦνι σας, Κύριε! φωνάζει ὁ Κουφιοκεφαλάκης.

— Δὲν ἔχω, ἀπαντᾷ οὗτος.

— Τότε νὰ πᾶτε νὰ φέρετε, διότι ἔχω αὐστηρὰν διαταγὴν νὰ μὴν ἀφήσω κανένα νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ του πάρω τὸ μπαστοῦνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

*

— Καλότυχος ἐκεῖνος ὁ ζητιάνος· θὰ κοιμᾶται τοὐλάχιστον ἥσυχα τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ βλέπῃ τρομακτικὰ ὄνειρα!

— Ποῦ τὸ ξεύρεις ;

—Ἀφοῦ εἶνε τυφλός!...

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Καπίρη

*

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης συναντᾷ φίλον του.

— Ποῦ πᾶς ἔτσι στολισμένος ; τῷ λέγει.

— Νὰ χαιρετίσω τὸν θεῖον μου· ἔχει διπλῆν ἑορτήν : τὰ ἰδικά του γενέθλια καὶ τῆς μικρᾶς του κόρης.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης συνοφρυούμενος ὡς ἄνθρωπος ἐννοῶν ὅτι ἐμπαίζεται :

— Νὰ σοῦ 'κῶ, φίλε μου, αὐτὰ τ' ἀστεῖα νὰ τα πουλᾷς ἀλλοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ὅπου τρώγει ὁ Μανωλάκης ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον αἴνιγμα.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἀδελφός μου οὔτε ἀδελφή μου καὶ μολαταῦτα εἶνε τέκνον τῶν γονέων μου ;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης δὲν εὕρισκε τὴν λύσιν καὶ ὁ ὑπηρέτης εἶπε·

—Τὸ αἴνιγμα φανερόνει ἐμὲ τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος εἶμαι τέκνον τῶν γονέων μου καὶ ὅμως δὲν εἶμαί οὔτε ἀδελφός μου οὔτε ἀδελφή μου.

Ὁ Μανωλάκης εἰς τὸν ὁποῖον πολὺ ἤρεσε τὸ αἴνιγμα ἐσημείωσεν αὐτὸ εἰς τὸ σημειωματάριόν του, διὰ νὰ μή το λησμονήσῃ, καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ ἐπρότεινεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του.

—Ἔ, καὶ εἶνε δύσκολο αὐτό ; λέγει εἰς μαθητής· φανερώνει σὲ αὐτόν.

Καὶ ὁ Μανωλάκης θριαμβευτικῶς :

— Νὰ ποῦ δὲν το βρῆκες : Μάθε λοιπὸν ὅτι δὲν φανερόνει ἐμέ, ἀλλὰ τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

*

Μεταξὺ μαθητῶν :

— Δέν τὸν ἐκτιμῶ καθόλου τὸν καθηγητήν μας τῶν Λατινικῶν.

— Τὸ παρετήρησα εἰς τὰς ἐξετάσεις· δὲν κατεδέχθης οὔτε νὰ του ἀποκριθῆς εἰς ὅ τι σ' ἐρώτησε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἐσζώνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου. Ὅσοι θέλετε νὰ λάβετε μέρος ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου καὶ ἀρχίσατε νὰ στέλλετε τὰς λύσεις σας. Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουν μέρος δύο ἢ περισσότεροι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὰς λύσεις τὰς ὁποίας μόνος του εὑρίσκει. Δὲν ἀπαγορεύω, ἐννοεῖται, νά μοι στέλλουν λύσεις ὅλοι οἱ ἀδελφοί, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ θεωρῶ ὡς διαγωνιζόμενον τὸν μεγαλείτερον μόνον καὶ αὐτοῦ τὰς λύσεις θὰ μετρῶ, τῶν δὲ ἄλλων μικροτέρων ἀδελφῶν θὰ δημοσιεύσω ἁπλῶς τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν λυτῶν. Ὥστε ὅσοι μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ θέλουν νὰ παραχωρήσουν τὴν τιμὴν τοῦ διαγωνιζομένου εἰς μικρότερον ἀδελφόν των πρέπει νὰ μὴ στέλλουν αὐτοὶ λύσεις. Εἰς οἱονδήποτε ἄλλον διαγωνισμόν, ἐκτὸς τοῦ φύλλου φροντίζουν οἱ συνεργάται μου. Διὰ τὴν θερμήν σου ἀγάπην σὲ εὐχαριστῶ.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς φιλικὰς προσπαθείας σου, *Ἀρχηγὲ τῶν Ἱεροδοχετῶν*. Τὸ ποίημά σου θὰ το ἀναγνώσω προθύμως ὅταν το λάβω.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, *Ἀνθισμένη Πορτοκαλέα*, θὰ ἐκδοθοῦν καὶ τὰ ὑπολειπόμενα τεύχη τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου» καὶ θὰ σταλοῦν πρὸς πάντας τοὺς δικαιουμένους νὰ τα λάβωσι. Φίλησέ μου τὴν *Ἔρημον Σαχάραν*.

Καὶ νὰ ἴδῃς παρὰ κάτω πόσον ὡραιότερος εἶνε ἀκόμη ὁ «Μικρὸς Λόρδος», *Λευκὲ Κρῖνε*.

Ὁ *Δουρικλειτὸς Ἰδομενεὺς* παρέστη εἰς φονικὴν μάχην μεταξὺ μυρμήκων. Οἱ ξανθοὶ μύρμηκες ἐνίκησαν τοὺς μέλανας, οἵτινες ἐπέδραμον εἰς τὴν φωλεάν των νὰ φάγωσι τὰ ὠά των. Μετὰ τὴν μάχην ἤτις διήρκεσεν ἓν τέταρτον τῆς ὥρας περίπου, οἱ ξανθοὶ νικηταὶ μετεκόμισαν τὰς κεφαλὰς τῶν ἰδικῶν των εἰς μίαν τρύπαν τοῦ τοίχου, ὅπου τὰς ἔθαψαν ὡς φαίνεται, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὰς κεφαλὰς ἔφεραν εἰς τὴν φωλεάν των διὰ νὰ τας φάγωσι. Καλὴν ὄρεξιν εἰς αὐτοὺς καὶ συγχαρητήρια εἰς σέ, *Δουρικλειτὲ Ἰδομενεῦ*, διὰ τὸ παρατηρητικόν σου καὶ διότι ἐξῆλθες ἄτρωτος ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης αἱματοχυσίας.

Εὔχομαι ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἀρρωστήσῃς, *Ἀγρία Ἀμερικανίς*, καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς ἄκρας ὑγείας σου νὰ λαμβάνω τακτικὰ τὰς λύσεις σου.

Ἀφοῦ εἶνε τόσον δικαιολογημένη, εἶνε συγγνωστὰ ἡ μικρὰ βρυδύτης σου, *Στρατηγὲ Γόρδων*.

Τὸ βραβεῖον σᾶς στέλλεται σήμερον, *Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου* καὶ *Φιλόπατρι Κόδρε*. Καὶ εἰς ἀνώτερα!

Τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον ἀντικατεστάθη καὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν διὰ νοῦ νέου, *Ὀρεινὴ Ἀφρικανίς*.

Μοὶ γράφει ἡ *Μικρὰ Ἀκανθυλλίς*. «Ἤθελα νὰ ἔβλεπες, ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, τὸν πάππον μου καὶ τὴν γιαγιά μου μὲ ποίαν εὐχαριστησιν ἀκούουσι τὸν «Μικρὸν Λόρδον», πόσον τεντόνουσι ταυτιά των! Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διότι περιέχει καὶ ὀλίγα περὶ τῶν Ἀγγλικῶν πραγμάτων (τῆς πατρίδος των), ἀλλὰ καὶ διότι ἔχεις τὴν ἱκανότητα τόσον ὡραῖα νὰ τα ἐκθέτῃς· ἔχεις τι τὸ μαγευτικόν, ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ το ὀνομάσω ; Πίστευσόν με ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀγγλικά, Γαλλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ τὰ ὁποῖα λαμβάνω, ἐσύ μοι ἀρέσκεις περισσότερον.»

Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, *Ἀμφιλύκη*, διὰ τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν δι' οὗ προύβιβάσθης ἀπὸ τῆς Β' εἰς τὴν Γ' γυμνασιακὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν μετριοφροσύνην, μεθ' ἧς μοι ἀναγγέλλεις τὴν χαρμόσυνον ταύτην εἴδησιν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτὼ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλόμενοι ἐκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρὺ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρίου.

31. Λεξίγριφος.

Τὸ ἥμισύ μου ζῶον, τὸ ἕτερον θεά,
Καὶ βασιλεὺς ὑπῆρξα εἰς χρόνια παλαιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

32. Στοιχειόγριφος.

Βάλε λάμβδα, διῶξε μῦ,
Καὶ ἀμέσως 'ς τὴ στιγμὴ
Μῆνα ἀνθηρὸν ἀφίνω,
Ἕνας βασιλιὰς θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Λ. Γεωργιάδου.

33. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα τρεῖς καὶ ἄρρενες ἂν ὦμεν ἡνωμένοι.
Ἡ πᾶσα μία χωριστὰ
ὡς θῆλυς ὅλους χαιρετᾷ
Καὶ νὰ ἱκπεύῃ πάντοτε εἶνε προωρισμένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλχαντος.

34. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον, φίλε, πράγματα εἰδῶν εἰδῶν ἐγκλείει.
Καὶ διὰ τοῦ δευτέρου μου ὁ χρόνος διαιρεῖται.
Τὸ τρίτον εἶνε ἱερόν, μάντευσον τί ἐγκλείει.
Καὶ 'ς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰακὼβ τὸ τέλος θὰ εὑρῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥόδου —ΝΟΥ Ἀπριλίου.

35. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου εἶναι θεὸς ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων.
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε εἷς... ἔστω καὶ ἓξ ἐκείνων.
Τὸ τρίτον μου τετράποδον καὶ βρωμερὸν συνάμα.
Τὸ τέταρτόν μου σύμφωνον, ἤτοι ἁπλοῦν τι γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βεζόνου.

36. Ἐρώτησις.

Πότε ὁ Ἰούνιος ἔρχεται πρὸ τοῦ Μαΐου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

37. Πρόβλημα.

Τέσσαρες ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἐργασίας των ἔλαβον 360 δραχμάς· καὶ ὁ μὲν δεύτερος ἔλαβε ποσὸν κατὰ τὰ $^3/_8$ μεγαλείτερον τοῦ πρώτου, ὁ δὲ τρίτος ἔλαβε ποσὸν ὅσον ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος ὁμοῦ, ὁ δὲ τέταρτος ἔλαβε τὸ ἥμισυ τοῦ δευτέρου. Πόσας δραχμὰς ἔλαβεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Πάργας.

38. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα χώρας τῆς Ἀμερικῆς.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Βασιλεὺς συμμετασχὼν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 3, Ἀπαραίτητον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους. 4, Βιβλίον. 5, Ὀπωρικόν. 6, Στρατιώτης ἀρχαῖος. 7, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

39. Φωνηεντόλιπον.

ργς—μ—σθ—μδ—ν—κλτς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ

ἐων ἐν τῇ φυλλαδίῳ τῆς 15 καὶ 31 Ἰουλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων

Α'—Τῆς 15 Ἰουλίου.

1. Ἀστραχὰν (ἄστρα, Χάν).—2. Πόνος, Πόρος.—3. Τροία, τρία.—4. Ἐλπίς, λεπίς.

—5.

Σ
Ο Υ
Θ Ρ
Ι Ο
Π Υ Λ Ο Σ

—6.

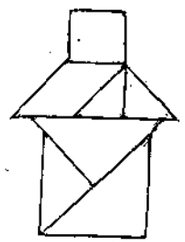

—7. Τὸ Δίστομον. — 8 - 10. Α') Μήν. — Β') Ὥρα.—Γ') Ἔτος.— 11 - 14. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων α καὶ μ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ποταμός, καλάμη, κίνημα, ἄνεμος. — 15. Θὰ τοποθετηθῶσιν εἰς ἑκάστην γωνίαν πέντε στρατιῶται καὶ ἀνὰ δύο εἰς τὸ μέσον ἑκάστης πλευρᾶς. — 16. ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ (1, Ἀναχρέων. 2, Νεῖλος. 3, Δημοσθένης. 4, Ραδάμανθυς. 5, Ὄρτυξ. 6, Μηλέα. 7, Ἀστήρ. 8, Χρυσηΐς. 9, Ἠλέκτρα).—17. ΜΗΛΕΑ (1, ἘρΜῆς 2, ἈθΗνᾶ. 4, ἈπόΛλων. 5, ἌρτΕμις. 6, ΠΑν).— 18. Ὁ ἀργὸς ὁμοιάζει πρὸς τὸ λιμνάζον ὕδωρ τὸ ὁποῖον σήπεται. —19. Εὐδαίμων εἶναι ἂν οὐχὶ ὑπέρπλουτος ὑπάρχῃς.

Ἀλλ' ἂν ὁρμῶν σου καὶ παθῶν διὰ τοῦ λόγου ἄρχῃς.

—20. Ὁ Ποσειδῶν ἦτο θεὸς τῆς θαλάσσης.

Β'—Τῆς 31 Ἰουλίου.

21. Ἡ ζασεῖα.—22. Ἡ στάμνα.—23. Βάθος, πάθος. 24. Ἄπνους, ἄνους.—

25.
Δ Ι Ο Τ Ι
Ι Ν Δ Ο Σ
Ο Δ Ο Υ Σ
Τ Ο Υ Τ Ο
Σ Σ Ο Σ

—26.
ΣΤΗ—ΣΙ—ΧΟ—ΡΟΣ
ΣΙ —ΔΗ—ΡΟΣ
ΧΟ —ΡΟΣ
ΡΟΣ

—27. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.—28. Οἱ ἀριθμοὶ 29 καὶ 19 (29+19=48. Καὶ 29—19=10).

29. Τὸ ὄμμα πρῶτον θεωρεῖ, ὁ νοῦς δεύτερον κρίνει,
Ἡ γλῶσσα τρίτον ὁμιλεῖ, ὅσα ὁ νοῦς προτείνει.

—30-31. Α') *Θάσος*, θάρρος, Πάρος, πάτος, *Πάτμος*.-Β') *Λέρος*, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Πύρρας, Πύρρα, θύρα, *θήρα*. —32 - 35. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων τ καὶ ρ σχηματίζονται αἱ λέξεις: βότρυς, πατρίς, ἄρτος, Πέτρος. — 36. ΜΑΛΕΑΣ (1, ΜΑκεδονία. 2, ΛΕωνίδας. 3, ΑΣουρία).— 37. ΣΤΡΑΒΩΝ (1, ΣιΝώπη. 2, ΤρΩάς. 3, ΡοΒοάμ. 4, ἈθΑμας. 5, ΒιΡγίλιος. 6, Ὥσ Τε. 7, ΝέΣων).—38. Πολλάκις μετανοεῖ τις διότι ὡμίλησεν, οὐδέποτε ὅμως διότι ἐσιώπησεν.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

«ΕΚΑΘΗΣΕ ΚΑΙ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΓΡΑΦΗ» (Σελ. 85)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 65]

ΙΕ'

Θωμᾶς ὁ ἰδιαίτερος θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος, εἶχεν ἐπαναλάβῃ πρὸς τοὺς συναδέλφους του θαλαμηπόλους καὶ ὑπηρέτας μέρος τῆς μετὰ τοῦ Χάβιζαμ συνομιλίας τοῦ γηραιοῦ λόρδου, ὅταν οὗτος συνεζήτει μετὰ τοῦ δικηγόρου τὰς διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κέδρικ προετοιμασίας.

«Γεμίστε τὴν κάμαρά του μὲ παιγνίδια!» τῷ ἔλεγε «δώσατέ του ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ τὸν διασκεδάσῃ καὶ ἔτσι θὰ λησμονήσῃ γρήγορα τὴν μητέρα του. Ἅμα ὁ νοῦς του δοθῇ εἰς τὰ παιγνίδια καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις, τίποτε δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον νὰ φοβώμεθα. Τέτοια εἶνε ἡ φύσις τῶν παιδιῶν.»

Ἐλπίζων οὕτω ὅτι θὰ εὕρισκε παιδίον ἄφροντι καὶ ἐπιλήσμον, ἴσως νὰ μὴ ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένος βλέπων τώρα ὅτι ὁ ἔγγονός του δὲν ἀντεπεκρίνετο ἀκριβῶς εἰς τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον εἶχε χαράξῃ. Ἐπέρασε διὰ τοῦτο μίαν κακὴν νύκτα. Ὅλην τὴν πρωΐαν ἔμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του, τὴν δὲ μεσημβρίαν, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐπρογευμάτισεν ἐλαφρῶς, ἔστειλε νὰ του φέρουν τὸν Κέδρικ.

Τὸ παιδίον κατῆλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα καὶ τὸ ἤκουσεν ὁ κόμης νὰ διασχίζῃ τρέχον τὸ παρὰ τὴν βιβλιοθήκην δωμάτιον.

«Ἐπερίμενα μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ στείλετε νὰ με φωνάξετε» εἶπεν εἰσερχόμενος μὲ ζωηρὸν χρῶμα καὶ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας. «Ἤθελα νὰ σας εὐχαριστήσω γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ ἐχαρίσατε, καὶ νὰ σας εὐχαριστήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Πο-

τε δὲν ἐχάρηκα τόσῳ πολὺ 'ς τὴ ζωή μου. Τί εὔμορφα ποῦ διεσκέδασα ὅλο τὸ πρωΐ!

— Ἔτσι λοιπὸν » εἶπεν ὁ κόμης « σοῦ ἄρεσαν ὅλα ὅσα βρῆκες ἐκεῖ ἐπάνω ;

— Βεβαιότατα ! περισσότερο ἀπὸ ὅσο 'μπορῶ νά σας 'πῶ !» ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ μὲ πρόσωπον ἐξαστράπτον ἀπὸ εὐχαρίστησιν. « Ἕνα παιγνίδι μάλιστα ποῦ μοιάζει σὰν σκάκι, ποῦ το παίζουν μὲ πιόνια μαῦρα καὶ ἄσπρα ἐπάνω σὲ μιὰ σανίδα καὶ σημειόνουν τοὺς πόντους μὲ ξυλάκια περασμένα σ' ἕνα σύρμα, ἄ, τί ὡραῖο παιγνίδι ! Ἐδοκίμασα νά το παίξω μὲ τή Γερτρούδη, ἀλλὰ δέν το ἐκατάλαβε εὔκολα μὲ τὴν πρώτη. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν παίζει σκάκι καὶ φοβοῦμαι μήπως δέν τής το ἐξήγησα καὶ καλά. Ἐσεῖς ὅμως πρέπει νά το ξεύρετε.

— Φοβοῦμαι ὅτι ὄχι. Εἶνε, νομίζω, παιγνίδι ἀμερικανικό. Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὸ κρῆκετ.

— Θέλετε νὰ πάγω νά το φέρω νά σας τὸ δείξω; Μπορεῖ νά σας διασκεδάσῃ καὶ νά σας κάμῃ νὰ λησμονήσετε τὸν πόνο σας. Πονεῖτε πολὺ σήμερα;

— Περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θὰ ἤθελα ...

— Τότε φοβοῦμαι μήπως τὸ παιγνίδι σᾶς ἐνοχλήσῃ » εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος ἀνησύχως. « Τί λέτε λοιπόν ; θά σας διασκεδάσῃ ἢ θά σας ἐνοχλήσῃ ;

— Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ κουτί,» εἶπεν ὁ κόμης.

Ἦτο ἐνασχόλησις πολὺ καινοφανὴς διὰ τὸν κόμητα νὰ κάθηται ὡς συμπαίκτης παιδίου, τὸ ὁποῖον ἤθελε νά τῳ μάθῃ τὸ παιγνίδιόν του· ἀλλ' αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ νεωτερισμός τον διεσκέδαζε. Κάτι τι ὁμοιάζον μὲ μειδίαμα ἀνεφάνη εἰς τὰς γωνίας τῶν χειλέων του, ὅταν ὁ Κέδρικ, μ' ἔκφρασιν ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος ἐζωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐπανῆλθε κρατῶν τὸ κιβώτιον τὸ ἐγκλεῖον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παιγνίδιον.

« Μπορῶ νὰ φέρω αὐτὸ τὸ τραπεζάκι κοντὰ 'στὴν πολυθρόνα σας ; » ἠρώτησε.

« Κτύπησε τὸ κουδοῦνι νὰ ἔλθῃ ὁ Θωμᾶς.

— Ἄ μπᾶ ! 'μπορῶ νά το σηκώσω μόνος μου, δὲν εἶνε καθόλου βαρύ.»

Τὸ ἀσθενὲς μειδίαμα ἐνεδυναμοῦτο ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κόμητος, ἐφ' ὅσον ἔβλεπε τὸ παιδίον ἀπησχολημένον μὲ τὰς προετοιμασίας, αἱ ὁποῖαι τῷ ἀπέσπων ὅλην του τὴν προσοχήν. Ἔσυρε τὴν μικρὰν τράπεζαν πλησίον τῆς πολυθρόνας τοῦ πάππου του, ἐξήγαγε δὲ ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸ παιγνίδιον καί το ἐτοποθέτησεν ἐπ' αὐτῆς.

« Ἄ, εἶνε πολὺ ἔμμορφο παιγνίδι, μιὰ φορὰ νὰ μπῇ κανεὶς 'ς τὴν οὐσία » εἶπεν ὁ Φωλεροᾶ. « Μπορεῖτε νὰ πάρετε σεῖς τὰ μαῦρα πιόνια καὶ ἐγὼ τὰ ἄσπρα. Παριστάνει καθὼς βλέπετε, ἀνθρώπους καὶ πρόκειται νά τους κάμετε νὰ φθάσουν πρῶτα ἐδῶ καὶ ὕστερα ἐκεῖ.»

Καὶ οὕτως ὁμιλῶν, ἐπεξήγει τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἄβακος τὸν ὁποῖον ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὁ ὁποῖος ἔφερε πολλὰς διαιρέσεις· κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ παιγνιδίου μετὰ τῆς μεγαλητέρας ζωηρότητος. Τὰ κινήματά του ἦσαν κομψὰ καὶ ἡ εὐγλωττία του χαρίεσσα. Καὶ μετὰ τὰς ἐπεξηγήσεις ἤρχισεν ἀληθὲς παιγνίδιον μεταξὺ τοῦ γηραιοῦ λόρδου καὶ τοῦ ἐγγόνου του. Ὁ Κέδρικ ἐδόθη εἰς αὐτὸ μὲ τὴν ψυχήν του, καταβάλλων ὅλην του τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν. Ἡ χαρά του ὅταν ἐπετύγχανε καμμίαν δύσκολον κίνησιν, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἡ ὄχι ὀλιγώτερον ζωηρά, ὅταν τὴν ἔκαμνεν ὁ συμπαίκτης του, αὐτὰ μόνα ἤρκεσαν νὰ δώσωσιν ἐνδιαφέρον εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ιϛʹ

Ἐὰν πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἔλεγε κάποιος εἰς τὸν κόμητα τοῦ Δόρινκουρ, ὅτι μίαν πρωΐαν, πολὺ προσεχῆ, θὰ ἐλησμόνει τὴν ἀρθρίτιδά του καὶ τὴν ἀδιαθεσίαν του παίζων μὲ παιδίον ὀκταετές, ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ ἐτύγχανε βεβαίως πολὺ κακῆς ὑποδοχῆς. Ἐν τούτοις εἰς τοσαύτην ἀσχολίαν εὑρέθη δεδομένος ὅτε ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ ὁ Θωμᾶς ἀνήγγειλεν ἕνα ἐπισκέπτην.

Ὁ ἐπισκέπτης οὗτος ἦτο σοβαρὸν ὑποκείμενον, μὲ μελανὰ ἐνδύματα, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας. Κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ἐκπλήξεως ἐπὶ τῷ θεάματι ἐκείνῳ ὥστε ἔχασε τὰ βήματά του καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ Θωμᾶ.

Ἐξ ὅλων τῶν καθηκόντων τὰ ὁποῖα ἐβάρυνον τὸν αἰδεσιμώτατον κ. Μορδάουντ, οὐδέν τῳ ἐφαίνετο βαρύτερον ἢ τὸ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κόμητος διὰ νά τῳ παρουσιάσῃ καμμίαν αἴτησιν, ἢ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὸ ἔλεός του ἐν ὀνόματι τῶν ἐνοριτῶν του ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν ἀνάγκην του. Ὁ εὐγενὴς λόρδος ἠγωνίζετο νά τῳ καθιστᾷ ὅσῳ τὸ δυνατὸν δυσαρέστους τὰς ἐπισκέψεις ταύτας. Οὐδεμίαν ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, κατελαμβάνετο δὲ ὑπ' ὀργῆς ὅταν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του ἔπιπτεν ἀσθενὴς καὶ εἶχε χρείαν ἀντιλήψεως. Ἐὰν ὁ ἀρθριτικός του πόνος ἦτο ζωηρός, ἀπήντα ὅτι ἀρκετὰ ἦσαν τὰ ἰδικά του κακὰ ὥστε νὰ μή τον μέλῃ πολὺ καὶ διὰ τὰ τῶν ἄλλων. Ὅταν ὑπέφερεν ὀλιγώτερον ἢ εὑρίσκετο εἰς καλλιτέραν διάθεσιν πνεύματος, τῷ συνέβαινε καμμίαν φοράν, συχνὰ μάλιστα, νὰ δίδῃ ὀλίγα χρήματα εἰς τὸν ἱερέα, ἀλλ' ὄχι χωρὶς νά τον ὑβρίσῃ πρωτήτερα, χωρὶς νὰ ὀνομάσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κατέφευγον εἰς αὐτὸν ὀκνηροὺς καὶ ἐπαίτας καὶ χωρὶς νὰ μεμφθῇ ὡς ἀδρανῆ καὶ ἀνόητον τὴν ἐνορίαν, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε νὰ διευθύνῃ καλῶς τὰς ὑποθέσεις της. Τὴν δὲ ὁμιλίαν του ἀνεμίγνυε μετὰ σαρκασμῶν καὶ παρα-

τηρήσεων δηκτικῶν κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τοῦ κ. Μορδάουντ τόσον, ὥστε ἐδυσχέραινε πολὺ τὴν θέσιν τοῦ ταλαιπώρου ἱερέως, ὑποχρεωμένου νὰ πευθύνῃ εἶτα εὐχὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπὸ πολλὰ ἔτη τώρα, ἀφ' ὅτου ὁ ἐφημέριος οὗτος διηύθυνε τὴν ἐνορίαν τοῦ Δόρινκουρ, οὐδέποτε ἐνθυμεῖται νὰ εἶδε τὸν κόμητα νὰ κάμῃ ἐξ οἰκείας βουλήσεως κανὲν καλόν, οὔτε νὰ δείξῃ εἰς καμμίαν ποτὲ περίστασιν ὅτι ἐσκέφθη καὶ ἄλλον κανένα ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐξοχότητός Του διὰ νά τῳ ὁμιλήσῃ περὶ ἐπειγούσης ὑποθέσεως, δύο δὲ λόγοι τον ἔκαμνον νὰ φοβῆται ἀκόμη περισσότερον τοῦ συνήθους τὴν μετὰ τοῦ κόμητος συνέντευξιν. Ἐν πρώτοις ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ἀρθριτικοὶ πόνοι τοῦ κόμητος εἶχον ἐπιταθῆ κατ' αὐτάς, ἡ δὲ φήμη τῆς δυσθυμίας του εἶχε φθάσῃ μέχρι τοῦ χωρίου διὰ μιᾶς τῶν ὑπηρετριῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἀδελφή, ἡ μὶς Δίβλετ, εἶχεν ἓν μικρὸν μαγαζεῖον ψιλικῶν, ὡς εἶδος πρακτορείου πληροφοριῶν. Ὀλίγιστα μόνον καὶ ἀνάξια λόγου ἠγνόει ἡ μὶς Δίβλετ περὶ τῆς ἐπαύλεως καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου της, περὶ τῶν ἀγροληπτῶν τῆς περιοχῆς καὶ τῶν συζύγων των, περὶ τοῦ χωρίου καὶ τῶν κατοίκων του. Αἱ πρὸς τὴν ἀδελφήν της ἐμπιστευτικαὶ ἀνακοινώσεις τῆς Ζανῆς μετεβιβάζοντο ἐκ τοῦ μαγαζείου εἰς τὰς οἰκίας τῶν πελατῶν της· διότι ἂν καὶ ἐμίσων ὅλοι τὸν γηραιὸν λόρδον, αἱ πράξεις του ἐν τούτοις καὶ τὰ κινήματά του δὲν ἔπαυον νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὁμιλίας.

Ὁ δεύτερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἐφημέριος ἐφοβεῖτο σήμερον τὸν κόμητα δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σπουδαῖος. Ἐνεθυμεῖτο τὴν ὀργήν, ἡ ὁποία κατέλαβε τὸν γηραιὸν εὐπατρίδην, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱός του ὁ λοχαγὸς εἶχε νυμφευθῆ μίαν Ἀμερικανίδα· πῶς μετεχειρίσθη τὸν υἱὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐνδομύχως προετίμα τῶν ἄλλων, καὶ πῶς ὁ ὡραῖος νεανίας, ὁ μόνος ἀξιαγάπητος βλαστὸς τῆς μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένῃ, πτωχὸς καὶ ἐγκαταλελειμμένος. Ἐγνώριζεν, ὅπως ὅλοι, πόσον ὁ κόμης ἐμίσει τὴν δυστυχῆ νεαρὰν χήραν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ υἱοῦ του, καὶ πῶς, μέχρις οὗ ἀπέθανον οἱ δύο μεγαλείτεροί του υἱοί, ἀπέκρουσε τὴν ἰδέαν νὰναγνωρίσῃ τὸ τέκνον τῆς ξένης ἐκείνης. Ἤξευρε τέλος μεθ' ὁποίας ἀποστροφῆς ἔστειλε νὰ φέρουν τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν προτέρων εἶχεν ἀποκαλέσῃ Ἀμερικανὸν πρόστυχον, χυδαῖον καὶ ἱκανὸν μᾶλλον αἶσχος νὰ περιποιήσῃ εἰς τὸνομά του ἢ τιμήν.

Ὁ γηραιὸς καὶ ὑπερήφανος εὐπατρίδης ἐνόμιζεν ὅτι ὅλας τὰς σκέψεις ταύτας τὰς ἔκαμνε διὰ τὸν ἑαυτόν του. Εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νά τας μαντεύσῃ καὶ πολὺ περισσότερον νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ ὑπηρέται του τὸν ἔβλεπον καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀνεγίνωσκον πᾶν ὅ,τι συνέβαινεν εἰς τὸ πνεῦμά του καί το ἐσχολίαζον. Ἐν ᾧ δὲ ὁ κόμης ἐκολακεύετο ἐνδομύχως πιστεύων ὅτι οὐδὲν εἶχε κοινὸν πρὸς τὴν ταπεινὴν ἀγέλην, ἡ ὁποία τὸν περιεστοίχιζεν, ὁ Θωμᾶς, ὁμιλῶν πρὸς τὴν Ζανήν, τὴν θαλαμηπόλον, πρὸς τὸν μάγειρον καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας καὶ ὑπηρετρίας, ἐξεφράζετο ὡς ἑξῆς :

« Ὁ γέρος ἐπάνω ὅλο συλλογίζεται γιὰ τὸ γυιό τοῦ λοχαγοῦ. Ἔχει μεγάλο φόβο μήπως τὸ παιδὶ αὐτὸ ποῦ θά του φέρουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ δὲν θὰ εἶνε ἄξιο νὰ μπῇ 'ς τὸ πόδι του καὶ νάντιπροσωπεύσῃ τὴν οἰκογένειά του. Προσοχὴ λοιπὸν αὐτὲς τὲς ἡμέρες νὰ μή τον θυμώνωμε γιατ' εἶνε σκυλὶ μονάχο ! »

Οὕτω διερχόμενος τὴν δενδρόφυτον ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἔπαυλιν, ὁ κ. Μορδάουντ ἐσυλλογίζετο ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παιδίον εἶχε φθάσῃ εἰς Δόρινκουρ ἀκριβῶς τὴν προτεραίαν, ὅτι κατὰ 99 % οἱ περὶ αὐτοῦ φόβοι τοῦ κόμητος ἐδύναντο νὰ εἶνε βάσιμοι, ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ ὀργή του θὰ ἐξέσπα κατὰ τοῦ πρώτου ὁ ὁποῖος θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐμπρός του· καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ πρῶτος αὐτὸς ἦτο ἡ αἰδεσιμότης του.

Δύναταί τις λοιπὸν νὰ φαντασθῇ τὴν ἔκπληξίν του, ὅταν ἔπληξε τὴν ἀκοήν του γέλως παιδικὸς ἀργυρόηχος, ἅμα ὁ Θωμᾶς ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

« Νά, χάνετε τώρα δυὸ κομμάτια ! » ἔλεγε μεκρά τις καθαρὰ καὶ εὔθυμος φωνὴ « σᾶς πέρνω τώρα δυὸ κομμάτια ! »

Ὁ κόμης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του, εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, ἔχων ἐξηπλωμένον τὸν πάσχοντα πόδα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Πλησίον του, κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, ἐκάθητο παιδίον μὲ ζωηρὰν φυσιογνωμίαν καὶ ἀστραπηβόλους ὀφθαλμούς.

« Σᾶς πέρνω δυὸ κομμάτια » ἐπανελάμβανε « δὲν εἴχατε τύχη αὐτὴ τὴ φορά· νὰ ἰδοῦμε κατόπιν ! »

Ἀκούσας ἀνοιγομένην τὴν θύραν ὁ κόμης ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς. Συνέσπασε τὰς ὀφρῦς κατὰ τὴν συνήθειάν του· ἀλλ' ὁ κ. Μορδάουντ, πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχε τὸ ἦθος ὀλιγώτερον δύσθυμον καὶ πικρόχολον τοῦ συνήθους. Τῳόντι δ' ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν πόσον ἤξευρε νὰ εἶνε ὀχληρὸς καὶ δυσάρεστος ὁσάκις ἤθελε...

« Ἄ, σεῖς εἶσθε ! » εἶπε μὲ τὴν συνήθη του τραχεῖαν φωνήν, ἀλλὰ τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν ἐφημέριον σχεδὸν μετὰ χάριτος. « Καλημέρα, Μορδάουντ, βρῆκα, βλέπετε, δουλειά.»

Ἔθηκε τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κέ-

δρικ, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμψαν σπινθῆρα εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῷ ὅτι ἐδύνατο σήμερον νὰ παρουσιάσῃ τοιοῦτον κληρονόμον, καὶ ἐξηκολούθησεν :

« Ἰδοὺ ὁ νέος λόρδος Φωλεροᾶ. Φωλεροᾶ, ὁ κύριος Μορδάουντ· ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας. »

Ὁ μικρὸς λόρδος ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἱερέα, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν του ἐνδυμάτων καὶ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα,

« Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ κάμνω τὴν γνωριμίαν σας, κύριε » εἶπεν, ἀναπολῶν τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν ἤκουε νὰ μεταχειρίζεται εἰς μερικὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ὁ κ. Χώψ, ὁσάκις π: χ: ἤθελε νὰ χαιρετήσῃ κανένα νέον πελάτην σημαντικόν· διότι ὁ Κέδρικ ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ φερθῇ μετ' ἐξαιρετικῆς ὅλως εὐγενείας πρὸς ἕνα ἱερέα.

Ὁ κ. Μορδάουντ ἔθλιψε τὴν μικρὰν ἐκείνην χεῖρα ἐν τῇ ἰδικῇ του ἐπί τινας στιγμάς, ἐν ᾧ παρετήρει τὴν συμπαθῆ καὶ ὡραίαν φυσιογνωμίαν τοῦ παιδίου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἑλκυόμενον πρὸς αὐτό, ὅπως ὅλοι ὅσοι τὸ ἐγνώριζαν. Δὲν κατέθελξεν ἐν τούτοις τὸν ἐφημέριον οὔτε ἡ καλλονή, οὔτε ἡ χάρις, ὅσον ἡ ἁπλῆ καὶ φυσικὴ ἀγαθότης τοῦ παιδίου, δυνάμει τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ λόγοι οἱ προφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ ἐφαίνοντο ὑπαγορευόμενοι ὑπὸ αἰσθήματος ἀγάπης εἰλικρινοῦς.

« Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σας γνωρίζω, λόρδε Φωλεροᾶ » εἶπεν ὁ ἐφημέριος· « Ἐκάματε μακρυνὸν καὶ κοπιαστικὸν ταξείδιον διὰ νὰ ἔλθετε ἐδῶ... Εἴθε αὐτὸ νὰ εἶνε πρὸς τὸ καλόν σας !

— Ἦτο μακρυνὸν τὸ ταξείδιον πράγματι» εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος « ἀλλ' ὄχι καὶ κοπιαστικόν. Δὲν ἤμουν μόνος· εἶχα μαζὶ καὶ τὴν Ἀγάπη μου· καὶ φυσικὰ δὲν εἶνε ποτὲ κανεὶς δυστυχὴς ὅταν ἔχῃ μαζί του τὴ μητέρα του. Ἔπειτα τὸ ἀτμόπλοιον ἦτο πολὺ εὔμορφο.

— Πάρετε ἕνα κάθισμα, κύριε Μορδάουντ » εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ ἐφημέριος ἐκάθισε καὶ περιέφερε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ παιδίου εἰς τὸν πάππον.

«Συγχαίρω τὴν Ἐξοχότητά Σας» εἶπεν εἶτα εἰς τὸν γηραιὸν λόρδον.

Ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ λη θῆ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου αἰσθήματά του.

« Ὁμοιάζει τὸν πατέρα του » εἶπε πικροχόλως « ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θά του ὁμοιάσῃ εἰς ὅλα... Τί σας ἔκαμε νὰ ἔλθετε ἐδῶ σήμερα, κύριε Μορδάουντ ; Τί τρέχει πάλι ; »

Ἡ ὑποδοχὴ δὲν ἦτο τόσῳ κακή, ὅσον κατ' ἀρχὰς τὴν ἐπερίμενεν ὁ ἐφημέριος· ἐν τούτοις ἐδίστασεν ἐπί τινας στιγμὰς νὰ ἀποκριθῇ.

« Ἦλθα γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Χούγκ, ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου » εἶπε. «Τὸ περασμένο φθινόπωρο ἀρρώστησε· τὰ παιδιά του τὲς προάλλες εἶχαν σκαρλατίνα, ἐκόλλησε δὲ ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ ἀκόμη εἶνε 'στὸ κρεββάτι. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω βέβαια ὅτι ὁ Χούγκ εἶνε πρότυπον ἐνοικιαστοῦ· ἀλλ' εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι τοῦ ἔτυχαν καὶ ἕνα σωρὸ δυστυχίες. Ἐξ αἰτίας αὐτῶν δὲν μπόρεσε νὰ πληρώσῃ τὸ νοικί του, καὶ ὁ Νέβικ, ὁ ἄνθρωπός σας, τοῦ εἶπε ὅτι ἂν δὲν πληρώσῃ σὲ 'λίγες 'μέρες πρέπει νὰ φύγῃ τὸ κτῆμα. Αὐτὸ θά του ἐκόστιζε φοβερά. Ἦλθε χθὲς καὶ με παρεκάλεσε νὰ σας ἴδω καὶ νὰ σας ζητήσω προθεσμίαν. Σκέπτεται ὅτι ἂν ἠθέλατε νὰ του δώσετε ὀλίγους μῆνας καιρόν, θὰ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ ὅ,τι σᾶς χρωστᾷ.

— Τὸ ἴδιο λέγουν ὅλοι τους » ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

Ὁ Κέδρικ προὐχώρησεν κατὰ ἓν βῆμα. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε σταθῆ μεταξὺ τοῦ πάππου του καὶ τοῦ ἐπισκέπτου, ἀκούων προσεκτικῶς τὰ λεγόμενα καὶ αἰσθανόμενος ἤδη ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην τοῦ Χούγκ. Ἐσυλλογίζετο πόσα ἀρά γε παιδιὰ νὰ εἶχε καὶ ἂν ἐπροξένει πολλοὺς πόνους αὐτὴ ἡ σκαρλατίνα. Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐφημερίου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁμιλίας του.

« Ὁ Χούγκ εἶνε καλῆς θελήσεως ἄνθρωπος » εἶπεν ὁ κ. Μορδάουντ, προσπαθῶν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν αἴτησίν του.

« Ἀλλὰ πολὺ κακὸς ἐνοικιαστής. Πάντοτε καθυστερεῖ, καθὼς μοῦ λέγει ὁ Νέβικ.

— Τώρα βρίσκεται πολὺ στενοχωρημένος ὁ δυστυχής. Ἀγαπᾷ πολὺ τὴ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του καὶ ἂν του πάρετε τὸ κτῆμα, θὰ καταντήσουν ὅλοι νὰ πεθάνουν τῆς πείνης. Τὰ παιδιά του ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ φροντίδας καὶ περιποιήσεις· δύο ἀπ' αὐτὰ ἀδυνάτισαν πολὺ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀρρώστια των καὶ ὁ ἰατρὸς τοῖς ἐδιώρισε κρασὶ καὶ δυναμωτικά »

Ὁ Κέδρικ προὐχώρησεν ἀκόμη κατὰ ἓν βῆμα.

« Ἔτσι καὶ τοῦ Μιχάλη » εἶπεν.

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ἐλαφραν φρικίασιν.

« Ἐλησμόνησα ὅτι εἶσαι ἐδῶ » εἶπεν «ἐλησμόνησα ὅτι ἔχομεν ἐδῶ ἕνα φιλάνθρωπον. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Μιχάλης ; Κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους σου βέβαια».

Καὶ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τὸ παράδοξον, τὸ ὁποῖον πολλάκις μέχρι τοῦδε παρετηρήσαμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος, ἀνεφάνη καὶ πάλιν.

« Εἶνε ὁ ἄνδρας τῆς Βριγίττας » εἶπεν ὁ Κέδρικ. « Εἶχε καὶ αὐτὸς πυρετὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πληρώσῃ οὔτε τὸ 'νοικί του, οὔτε τὸ κρασί του, οὔτε τὰ ἄλλα ποῦ του ἐχρειάζουνταν . . . καὶ σεῖς μου ἐδώκατε καὶ τον ἐβοήθησα.»

Ὁ κόμης ἐμειδίασε.

« Δὲν ἠξεύρω τί εἴδους ἰδιοκτήτης θὰ γίνῃ ἀργότερα, ἅμα μεγαλώσῃ· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν . . . Εἶχα παραγγείλῃ εἰς τὸν κ. Χάβιζαμ νὰ του δίδῃ ὅ,τι εἶχε ἀνάγκην καὶ ἐπιθυμίαν· καὶ ἄλλο δὲν ἐπεθύμησε καὶ δὲν ἐχρειάσθη παρὰ χρήματα διὰ νὰ τα δίδῃ σὲ ζητιάνους.

— Ἄ ὄχι ! δὲν ἦσαν ζητιάνοι ! » ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς λόρδος μετὰ ζωηρότητος. « Ὁ Μιχάλης εἶνε ἕνας λαμπρὸς μαραγκός. Ὅλοι εἶνε πολὺ καλοὶ ἐργάται.

— Πολὺ καλά ! Ἂς παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ἦσαν ζητιάνοι, ἀλλὰ λαμπροὶ μαραγκοὶ καὶ περίφημοι λοῦστροι καὶ σπουδαῖαι πωλήτριαι μήλων. Πῶς ;»

Παρετήρησε τὸ παιδίον ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός. Νέα σκέψις ἐγεννήθη αἴφνης ἐν τῇ κεφαλῇ του· καὶ ναὶ μὲν δὲν την ὑπηγόρευε τὸ εὐγενέστερον αἴσθημα, ἀλλὰ δὲν ἦτο σκέψις κακή.

« Ἔλα ἐδῶ, Φωλεροᾶ » εἶπε.

Τὸ παιδίον ὑπήκουσε καὶ ἐτοποθετήθη ἐνώπιον τοῦ πάππου του, προσέχον νὰ μὴ ὠθήσῃ τὸν πάσχοντα πόδα του.

« Τί θὰ ἔκαμνες σὺ ἂν ἦσουν 'στὴ θέσι μου, εἰς τὴν περίστασι περὶ τῆς ὁποίας μᾶς ὡμίλησεν ὁ κ. Μορδάουντ ; »

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἐφημέριος ἐδοκίμασε παράδοξόν τινα συγκίνησιν. Ἦτο πρὸ καιροῦ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας· ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς ἐνορίτας, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, καλοὺς καὶ κακούς, ἐργατικοὺς καὶ ὀκνηρούς, ἐσκέπτετο δὲ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ ὄρθιον πρὸ τοῦ κόμητος, θὰ ἐξήσκει ἡμέραν τινὰ ἐπὶ καλῷ ἢ ἐπὶ κακῷ ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους. Ἡ ἰδιοτροπία ὑπερηφάνου καὶ φαντασιοπλήκτου λόρδου ἐδύνατο νὰ τῷ παραχωρήσῃ ἀπὸ τώρα τὴν δύναμιν ταύτην, ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱερεὺς ὅτι ἐὰν ἡ φύσις τοῦ παιδίου δὲν ἦτο χρηστή, ἡ ἰδιοτροπία αὕτη θὰ εἶχε τὰς ὀλεθριωτέρας συνεπείας, τόσον διὰ τὸν μέλλοντα κύριον τοῦ κτήματος, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ὑποτελεῖς του.

« Τί θὰ ἔκαμνες λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν μου ;» ἐπανέλαβεν ὁ κόμης.

Ὁ μικρὸς λόρδος προὐχώρησεν ἀκόμη ἓν βῆμα καὶ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ πάππου του μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην παιδίου ἀγαπωμένου,

« Ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας» εἶπε «θὰ διέταττα ἀμέσως νὰ φήσουν τὸν Χούγκ ἥσυχον καὶ νὰ του δώσουν καιρὸν διὰ νὰ πληρώσῃ. Θὰ του ἔδιδα ἀκόμη νὰ πάρῃ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται γιὰ τὰ παιδιά του. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι 'στὴ θέσι σας . . . ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη παιδί. . . »

Καὶ μετὰ παῦσιν, καθ' ἣν ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, προσέθηκεν·

« Ἀλλὰ σεῖς εἶσθε πλούσιος καὶ μπορεῖτε νὰ του δώσετε ὅ,τι σας ζητεῖ.

— Χμ ! καὶ γιατὶ ὄχι ! » εἶπεν ὁ κόμης διὰ τόνου, ὁ ὁποῖος ἀπεδείκνυεν ὅτι πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ δυσηρεστημένος.

«Δὲν μπορεῖτε ;» ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ. «Καὶ... ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Νέβικ ;

— Εἶνε ἄνθρωπός μου. Εἶνε ἐπιφορτισμένος νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἐνοίκια τῶν κτημάτων μου καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καλλιεργητὰς δέν τον ἀγαποῦν πολύ.

— Ἐάν του ἐκάνατε ἕνα γράμμα ! » εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος. « Θά σας φέρω πέννα καὶ καλαμάρι καὶ θὰ σηκώσω τὸ παιγνίδι ἀπὸ τὸ τραπέζι. »

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ πάππος του εἰς τὸν Νέβικ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὰς ὀρέξεις του καὶ νὰ μεταχειρισθῇ μὲ σκληρότητα ἀνθρώπους πτωχούς.

Ὁ κόμης δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως.

« Ξέρεις νὰ γράφῃς ; » τὸν ἠρώτησε μετά τινας στιγμάς.

« Ναί, ἀλλὰ ὄχι τόσῳ καλά » ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ.

« Πάρε αὐτὰ ποῦ εἶνε ἐπάνω 'στὸ τραπέζι. Φέρε πέννα καὶ μελάνη καὶ πάρε ἕνα φύλλο χαρτὶ ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.»

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Μορδάουντ ηὔξανε. Παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ παιδίον, ἐν ᾧ ἐξετέλει προθύμως τὰς διαταγὰς τοῦ πάππου του. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ γραφίς, τὸ φύλλον τοῦ χάρτου καὶ τὸ βαρὺ μελανοδοχεῖον ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

«Ἕτοιμα ! » εἶπε τὸ παιδίον φαιδρῶς. « Τώρα μπορεῖτε νὰ γράφετε.

— Σὺ θὰ γράψῃς » ἀπήντησεν ὁ κόμης.

« Ἐγώ ! » ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ, ἐρυθριῶν αἰφνιδίως. « Ὁ κ. Νέβικ δὲν θὰ θελήσῃ ἴσως νὰ κάμῃ ὅ,τι θά του γράψω ἐγώ. Καὶ ἔπειτα...ἔπειτα δὲν ὀρθογράφω καὶ τόσῳ καλά. Κάμνω πολλὰ λάθη ὅταν δέν μου ὑπαγορεύῃ κανεὶς τὰ γράμματα ποῦ πρέπει νὰ βάλω.

— Δὲν πειράζει. Νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ὁ Χούγκ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ γιὰ καμμιὰ σου ἀνορθογραφία... Κάθησαι καὶ βούτησε τὴν πέννα σου.

— Τί πρέπει νὰ γράψω ;

— Νὰ γράψῃς : Ὁ Χ ο ύ γ κ νὰ μ ε ί ν ῃ π ρ ὸ ς τ ὸ π α ρ ὸ ν ἀ κ α τ α δ ί ω κ τ ο ς· καὶ νὰ ὑπογράψῃς : Φ ω λ ε ρ ο ᾶ. »

Ὁ μικρὸς ἐκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ἦτο βαρεῖα ἐργασία δι' αὐτὸν καὶ ἐπροχώρει βραδέως, ἀλλὰ κατέβαλεν ὅλην του τὴν προσοχὴν καὶ τὴν προθυμίαν. Μετά τινας στιγμὰς

ἔτεινε τὸ χαρτίον πρὸς τὸν πάππον του, μὲ μειδίαμα ὑποκρύπτον καὶ κάποιον δισταγμόν.

Ὁ κόμης ἀνέγνωσε, καὶ τὸ χεῖλός του διεστάλη εἰς ἐλαφρὸν μειδίαμα.

«Ὁ Χούγκ θὰ εὕρῃ βεβαίως τὰς γραμμὰς αὐτὰς θαυμασίας» εἶπε τείνων τὸ φύλλον πρὸς τὸν κ. Μορδάουντ. Ὁ ἱερεὺς ἀνέγνωσεν:

«*Ἀγαπητὲ κυριε Νέβιλ μὴ καταδιόξετε τὸν κ. Λούγκ σᾶς παρακαλῶ καὶ θέλετε ὑποχραιώσει τὸν ἀφ σιομένον σας* Φωλεροῦ.»

«Ἔτσι γράφεται τὸ ὑποχρεώσει καὶ τὸ ἀφωσιωμένος;» ἠρώτησε τὸ παιδίον.

«Ὄχι ἀκριβῶς κατὰ τὸ λεξικὸ» ἀπήντησεν ὁ κόμης.

«Αὐτὸ ἐφοβούμουν ἴσα-ἴσα καὶ ἔπρεπε νά σας ἐρωτήσω. Ἔχει καὶ ἄλλα λάθη;

— Μερικά» ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς λόρδος. Καὶ λαβὼν μολυβδίδα διώρθωσε τὰ λάθη τῆς ἐπιστολῆς.

«Ἀντίγραψέ την τώρα» τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον ἤρχισε πάλιν τὸ ἔργον του καὶ μετά τινας στιγμὰς ἡ ἐπιστολή, ὀρθοτάτη καὶ ὡς πρὸς τὴν γραφὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν αὐτὴν τὴν φοράν, παρεδόθη εἰς τὸν κ. Μορδάουντ.

Καὶ δεχόμενος αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παιδίου καὶ καταλείπων τὴν ἔπαυλιν ὁ ἱερεὺς ἀπεκόμιζε καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἐκτὸς τοῦ φύλλου τοῦ χάρτου· ἀπεκόμιζεν αἴσθημα ἀγάπης πρὸς τὸ παιδίον τοῦ ὁποίου ἡ ἔλευσις ἐσημειοῦτο δι' ἐλεημοσύνης, καὶ ἐλπίδα ζωηρὰν ὅτι θανέτελλον ἡμέραι καλλίτεραι διὰ τοὺς ὑποτελεῖς του κόμητος . . .

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὅταν δύο λαοὶ ἔχουσι πόθους καὶ διαθέσεις διαφόρους, κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ συνεννοῶνται· ὁ εἷς θὰ ἔδιδεν εἰς τὸν ἄλλον ὅτι τῷ λείπει, καὶ θὰ ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτὸν ὅ,τι τῷ χρειάζεται· ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀντὶ νὰ πράξωσι τοῦτο, ζηλοτυποῦσιν ἀλλήλους, βλέπουσι μὲ φθονερὸν βλέμμα τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀντιζήλου λαοῦ.

Ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας ταύτης εἶνε οἱ καρχηδονικοὶ πόλεμοι.

Οἱ Ῥωμαῖοι, ἀφότου ἱδρύθη ἡ πόλις των ἐφαίνοντο ὅτι ἐγεννήθησαν μόνον διὰ τὸν πόλεμον. Κατ' ἀρχάς, τὰ πολεμικὰ αὐτῶν κατορθώματα περιωρίζοντο εἰς τὴν ξηράν. Εἶχον κατακτήσῃ ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἰταλίας· τὸ δὲ λοιπὸν μέρος αὐτῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπετάχθη ἐπίσης. Ἡ φιλοδοξία τῶν Ῥωμαίων ἐφαίνετο εὐγενὴς καθόσον καμμία ἰδέα ὑλικοῦ συμφέροντος δὲν την ἐμόλυνεν. Ἡ φιλοκέρδεια καὶ ἀπληστία των δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη· ἀλλ' αἱ περιστάσεις, αἱ πάντοτε ἀσφαλεῖς νίκαι, ἐγέννησαν εἰς αὐτοὺς τὸν πόθον τοῦ κέρδους· διὰ τοῦτο δὲ εἷς βασιλεὺς ἐχθρὸς τῆς Ρώμης ἔλεγε περὶ αὐτῆς:

«Ὦ φιλοχρήματος πόλις! θὰ ἐπωλεῖτο χωρὶς ἄλλο ἂν εὑρίσκετο κανεὶς ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νά σ' ἀγοράσῃ».

Ἡ Καρχηδών, ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς, τοὐναντίον ἐπροτίμα τὴν εἰρήνην. Αἱ κατακτήσεις της, διότι καὶ αὕτη εἶχε κάμῃ πολλάς, εἶχον πάντοτε ὡς σκοπὸν τὴν ὑλικὴν ὠφέλειαν. Ἤθελε ν' αὐξήσῃ τὸν πλοῦτόν της διὰ τῶν ἀποικιῶν, τὰς ὁποίας ἔδρυεν εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἠδύνατο νὰ εὐδοκιμήσῃ τὸ ἐμπόριον· Πρὸς τοῦτο ἄλλως τε τὴν ἠνάγκαζεν ἡ γεωγραφική της θέσις. Κειμένη μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ ξηρᾶς ἐρήμου, ἔπρεπε νὰ ἐκτείνῃ πρὸς τὰ ἔξω τὸ κράτος της ἂν ἤθελε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ θρέψῃ τοὺς πολυαρίθμους κατοίκους της.

Οἱ Καρχηδόνιοι ναῦται λοιπὸν ἦσαν τολμηροὶ καὶ ἐπιδέξιοι. Μολονότι δὲ τὰ πλοῖα αὐτῶν καμμίαν σύγκρισιν δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποστῶσιν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος μὲ τὰ γιγαντιαῖα πλοῖα τῶν νεωτέρων χρόνων ἐτόλμων νὰ ῥιψοκινδυνεύωσι πέραν τῶν γνωστῶν θαλασσῶν καὶ μέχρι τοῦ Ἀντλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἄννων, ἀφ' οὗ περιέπλευσε τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς νήσους τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, συνέγραψεν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Περίπλους* τὴν διήγησιν τῶν ταξειδίων καὶ τῶν ἀνακαλύψεών του. Εἷς ἄλλος ἐτόλμησε ν' ἀναβῇ πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν νήσων Σορλίγγων, ἐκ τῶν ὁποίων τότε, ἐξήγετο κασσίτερος, ὅπως ἐξάγεται καὶ σήμερον.

Δυστυχῶς, ἂν ὁ σκοπὸς τῶν κατακτήσεων τούτων ἐφαίνετο εἰρηνικός, τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο ἡ πλουσιωτάτη δημοκρατία ἦσαν ἥκιστα εἰρηνικά. Ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπί τινος πόλεως ἦτο ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα, ἀφ' οὗ κατέσφαζε τοὺς ἡμίσεις κατοίκους καὶ ἔστελλε τοὺς ἄλλους ἡμίσεις εἰς αἰχμαλωσίαν, ἀπηγόρευε δὲ εἰς τοὺς ξένους νὰ ἐμπορεύωνται εἰς αὐτήν. Ὅσοι συνελαμβάνοντο παραβαίνοντες τὸν νόμον τοῦτον ἐπνίγοντο ἀνηλεῶς. Οὕτω παραδείγματος χάριν ἔπραξαν οἱ Καρχηδόνιοι εἰς Σαρδηνίαν.

Ἡ σκληρότης, ἡ ἀπανθρωπία, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε μετὰ πᾶσαν κατάκτησιν, ἐξησφάλιζον εἰς αὐτὴν ἐπί τινα καιρὸν τὴν ὑλικὴν νίκην· ἀλλὰ συγχρόνως ἐγέννα καὶ ἀναρίθμητον πλῆθος ἐχθρῶν κατ' αὐτῆς, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν τόσον βασανιζομένων χωρῶν ἐστρέφοντο κατ' αὐτῆς, εὐθὺς ὡς ἡ ἐπιτυχία ἐφαίνετο ὅτι την ἐγκατέλιπεν.

Τοῦτο ἔγινεν ἰδίως εἰς τοὺς πολέμους, οἵτινες συνέβησαν μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Καρχηδονίων. Τέλος αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ παντελὴς καταστροφὴ τῆς ὑπερηφάνου ἐκείνης πόλεως, ἥτις ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἶχε γεμίσῃ τὴν Μεσόγειον μὲ τὸν θόρυβον τῆς δόξης της καὶ τοῦ θαυμαστοῦ πλούτου της.

Ἡ Καρχηδών, ὡς ἐμπορικὴ δύναμις, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος, ὡς εἴπομεν, εἶχε μικρὰν ἔκτασιν, ἔπρεπεν ὄχι μόνον ἐμπορικὸν ναυτικὸν νὰ ἔχῃ, ἀποτελούμενον ἐκ πολυαρίθμων γαλερῶν, ἀλλ' ἦτο ἠναγκασμένη νὰ διατηρῇ προσέτι ἰσχυρὸν πολεμικὸν στόλον. Ὤφειλε νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ προστατεύῃ τὰς πολυαρίθμους ἀποικίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἱσπανίας, τῆς Κορσικῆς, τῆς Σαρδηνίας.

Αἱ γαλέραι, τὰς ὁποίας ὥπλιζε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον ἕως πέντε σειρὰς κωπηλατῶν· διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο *πεντηκόντοροι*. Ἐπὶ τῶν πλοίων τούτων, πλὴν τῶν ναυτῶν οἵτινες ἐκωπηλάτουν ἢ ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἁρμένων, ἐπέβαινον στρατιῶται ὡπλισμένοι μὲ ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὅπλα. Ἀλλὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ στρατιῶται οὗτοι ἦσαν μισθοφόροι, δηλαδὴ ξένοι λαμβάνοντες μισθόν, ἔχοντες τὸν πόλεμον ὡς ἐπάγγελμα, εἰς τὴν πίστιν τῶν ὁποίων ἑπομένως ἡ Καρχηδὼν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχεν εἰς πολίτας, μαχομένους πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, τῆς πόλεώς των, τῆς οἰκογενείας των, καὶ τῆς περιουσίας των.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Καρχηδονίους οἱ Ρωμαῖοι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ἐλάχιστον ναυτικόν. Ἐμπόριον δὲν ἔκαμνον καὶ πολεμικὸν πλοῖον δὲν εἶχον κανέν. Τοῦτο ὅμως τοὺς ἐστοίχισεν ἀκριβά. Ἐνικήθησαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας, τῆς ὁποίας τὴν κατοχὴν διεφιλονείκουν πρὸς τοὺς Καρχηδονίους. Ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ περὶ τῆς Σικελίας ὅτι ἦτο ἡ σιταποθήκη τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς· ἐπρομήθευε σῖτον εἰς μέγα μέρος τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου· μεταξὺ Ρώμης καὶ Καρχηδόνος λοιπὸν τὸ μῆλον τῆς ἔριδος ἔμελλε νὰ εἶνε ἡ Σικελία.

Γνωρίζετε ὅλοι ὅτι ὁ πόλεμος οὗτος, ὅστις ἐπωνομάσθη Καρχηδονικὸς πόλεμος, διαιρεῖται εἰς τρεῖς διακεκριμένας περιόδους.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν οἱ Ρωμαῖοι νικήσαντες τοὺς Καρχηδονίους κατὰ ξηράν, ἀλλὰ ἡττηθέντες ἅπαξ κατὰ θάλασσαν, ἀπεφάσισαν ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἡγεμενίαν τῆς θαλάσσης.

Ἀλλ' εἶχον ἀνάγκην πλοίων διὰ νὰ πολεμήσωσι κατ' αὐτῶν. Μία Καρχηδονικὴ γαλέρα, ἐγκαταλειφθεῖσα ἔρημος εἰς τὸ πέλαγος, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος ὤθησεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας, ἔδωκεν εἰς τοὺς Ρωμαίους τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἐπεζήτουν ὅπως διδαχθῶσι τὴν ναυπηγικὴν τέχνην, ἔδωκε δηλαδὴ εἰς αὐτοὺς ὑπόδειγμα πολεμικοῦ πλοίου.

Ἡ Γερουσία διέταξε λοιπὸν τὴν κατασκευὴν πεντηκοντόρων ὁμοίων πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἔφερε πρὸς τοὺς Ρωμαίους, ἐνεπιστεύθη δὲ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν εἰς δύο ὑπάτους.

Ὁ εἷς ἐκ τούτων συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αὐτὸς καὶ τὰ πλοῖα τῶν ὁποίων ἦτο ἀρχηγός· ὅλως διόλου διαφορετικὴ ἦτο ὅμως ἡ τύχη τοῦ δευτέρου, τοῦ Δουιλίου Νέπωτος. Ἀντὶ νὰ φοβηθῇ τοὺς Καρχηδονίους, ἔπλευσε κατ' αὐτῶν προκαλῶν αὐτοὺς εἰς μάχην. Μὴ ἀρκούμενοι δὲ εἰς τὸ ὅτι ἐκυβέρνα πλοῖον ὅμοιον πρὸς τὰ τῶν ἐχθρῶν, προσέθηκε καὶ μηχανήν τινα τὴν ὁποίαν ἐπενόησεν ὁ ἴδιος, καὶ ἥτις ἔγινεν αἰτία νὰ κερδίσῃ τὴν νίκην τῶν Μύλων. Ἡ πολεμικὴ ἐκείνη μηχανὴ συνίστατο εἰς μακρὰν ἁρπάγην, ὡπλισμένην μὲ πελωρίαν σιδηρᾶν τανάλιαν καὶ κρεμαμένην ὑπεράνω τοῦ σκάφους. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ μακροῦ ξύλου τὸ ὁποῖον ἔφθανε μέχρι τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου συνελαμβάνετο διὰ τῶν

σιδηρῶν λαβίδων τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ ἄνθρωπος, ἀνυψοῦτο καὶ ἢ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπετίθετο ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν πλοίων.

Ὁ στόλος τῶν Καρχηδονίων ἐν μέρει μὲν συνελήφθη αἰχμάλωτος διὰ τῆς μηχανῆς ταύτης, ἐν μέρει δὲ κατεστράφη, ἡ δὲ ἀπροσδόκητος ἐκείνη ἐπιτυχία ἔμαθεν εἰς τοὺς Ρωμαίους ὅτι ἠδύναντο νὰ νικῶσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν κατὰ θάλασσαν, ὅπως τους ἐνίκων ἤδη κατὰ ξηράν.

Ἡ Ρώμη ἔδειξεν ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ὕπατον. Πλὴν τῶν τιμῶν τοῦ θριάμβου, αἵτινες ἀπενεμήθησαν εἰς αὐτὸν καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπενέμοντο μόνον εἰς τοὺς κατ' ἐξοχὴν ἀξίους, ὁ Δουίλιος Νέπως ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ αὐλητὰς τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ δεῖπνόν του, τὴν δὲ νύκτα νὰ βαδίζῃ φεγγόμενος ἀπὸ δᾷδας, τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ δοῦλοι.

Ὅπως ἐκτιμήσῃ τις τὰς τιμὰς ταύτας κατ' ἀξίαν, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἡ πολυτέλεια ἦτο σχεδὸν ἄγνωστος ἐν Ρώμῃ, ὅτι μάλιστα ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς, διότι ἕως τότε ἡ δημοκρατία εἶχε διαφυλάξῃ τὴν ἁπλότητα τῶν ἠθῶν τῶν προγόνων.

Ἡ Ρώμη παρέχουσα εἰς πολίτην αὐτῆς τὰς ἐξαιρετικὰς ἐκείνας τιμάς, ἐδείκνυε τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο. Βραδύτερον ἐστήθη εἰς αὐτὸν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου ἓν τμῆμα σώζεται εἰσέτι, μὲ ἐπιγραφὴν ἥτις ἀντέστη εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς τὰς παντοίας ἐρημώσεις, τῶν ὁποίων θέατρον ὑπῆρξεν ἡ αἰωνία πόλις, καὶ διεφύλαξε τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἱδρυτὴν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τῆς Ρώμης.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην τὴν σκληρότητα, τὴν ἀπανθρωπίαν τῆς Καρχηδόνος, δὲν δύναταί τις νὰ μὴ θρηνήσῃ τὴν τύχην τῆς τόσον πλουσίας, τόσον εὐτυχοῦς πόλεως ἐκείνης, πεσούσης ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης της καὶ τόσον ἐντελῶς καταστραφείσης ὥστε νὰ μὴ μένῃ τίποτε, τίποτε ἐξ αὐτῆς· μόλις λέξεις τινὲς τῆς γλώσσης της διεσώθησαν, μόλις πέτραι τινὲς ἐσκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους· ἡ δὲ ἀπηλπισμένη ἀντίστασις τὴν ὁποίαν ἀντέταξε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας της, ὁπότε ἐθυσίαζε τοὺς στύλους τῶν παλατίων της, ὅπως κατεσκευάσῃ γαλέρας τῶν ὁποίων τὰ σχοινία ἀπετελοῦντο ἀπὸ γυναικείας κόμας, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ περίφημος ἐκείνη πόλις ἦτο ἀξία νὰ εἶνε πατρὶς τοῦ Ἀννίβα.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΚΟΚΟΡΙΚΟ !

Καϊμένη Μαρίκα, τί ἔχεις σήμερα; Διατί τὰ ἔχεις τόσον κατεβασμένα; Τὸ στόμα σου ἀντὶ νὰ χαμογελᾷ φανερόνει πῶς εἶσαι κακιωμένη, τὰ μάτια σου φαίνονται δακρυσμένα.

Εἰπέ μου, καλή μου Μαρίκα, τί συμβαίνει. Εἶνε ἡ δεκάτη ὥρα πρὸ μεσημβρίας καὶ σὺ εἶσαι ἀκόμη μὲ τὸ ὑποκάμισον, καὶ ἀκουμβᾷς λυπημένη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς μητρός σου μὲ τὸ ἕνα πόδι ξεκάλτσωτο καὶ τὸ ἄλλο μισοκαλτσωμένο;

Δὲν θέλεις ν' ἀπαντήσῃς, μικρούλα μου, τὰ χείλη σου κλείονται μὲ πεῖσμα, καὶ τὰ μάτια σου στρέφονται εἰς ἄλλο μέρος. Ὤ, εἰξεύρω... ἐντρέπεσαι, καὶ ἡ κοῦκλά σου, ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς ἀτυχίας σου, ἐντρέπεται ὅπως ἡ κυρία της. Ἰδέ την, πῶς γυρνᾷ τὴν κεφαλήν της πρὸς τὸν τοῖχον, κατεντροπιασμένη.

Ἡ Μαρίκα δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, διότι τῆς εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἴπῃ τί συμβαίνει. Ἐγὼ ὅμως, ἡ ὁποία ἠξεύρω τὴν ἱστορίαν της, θὰ σᾶς την διηγηθῶ.

Ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποῖα εἶνε κατὰ τὰ ἄλλα ἐξαίρετον κορίτσι, ἔχει κάποτε... παραδόξους ἰδέας διὰ μερικὰ πράγματα. Παραδείγματος χάριν, πῶς σᾶς φαίνεται; νομίζει ὅτι εἶνε ὀχληρὸν πρᾶγμα νὰ σηκόνεται κανεὶς καὶ νὰ πλαγιάζῃ, νὰ ἐνδύεται καὶ νὰ ἐκδύεται.

Κάθε πρωὶ λοιπὸν γίνεται μεγάλη ἱστορία ἕως ὅτου νὰ την πείσουν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἀποφασίζει δὲ νὰ πλαγιάσῃ μόνον ὅταν ὁ ὕπνος καθήσῃ εἰς τὰ βλέφαρά της, καὶ την ἀναγκάσῃ πλέον νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Δὲν ἐννοεῖ τώρα κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἐνδυθῇ. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ Μαρίκα ἔχει ἕνα φίλον ὀνομαζόμενον Ξυπνητάρην, καὶ ὅτι

ὁ φίλος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ πολὺ ἡ Μαρίκα, εἶνε ἕνας ἄσπρος πετεινός.

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἡμέραν τινα συνωμίλουν, διότι ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Ξυπνητάρης συνεννοοῦνται πολὺ καλὰ μολονότι δὲν ὁμιλοῦν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ὁ καλός της φίλος τῆς εἶπεν ἐμπιστευτικῶς ὅτι αὐτὸς εὑρίσκεται ἐντελῶς ἐνδεδυμένος ὅταν σηκόνεται τὸ πρωὶ καὶ ἐξυπνᾷ τὰς ὄρνιθας μὲ τὸ *κοκορίκο* του καὶ ἐντελῶς ξενδυμένος ὅταν ἀποκοιμᾶται τὸ βράδυ.

Ἡ Μαρίκα ἐκτοτε θέλει νὰ μιμηθῇ τὸν φίλον της, θεωρεῖ δὲ μέγα δυστύχημα τὸ ὅτι αὐτὴ εἶνε καταδικασμένη νὰ τὴν πλύνουν, νὰ τὴν κτενίζουν, νὰ τὴν ἐνδύουν.

Σήμερον, ὅτε ἡ μεγάλη της ἀδελφὴ Χριστίνα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ Μαρίκα ὠνειρεύετο ὅτι ἦτο δῆθεν κάτασπρον πετεινοράκι, μὲ ἓν κόκκινον λυρὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ὅπως ὁ Ξυπνητάρης· ἔτρεχεν ἐλεύθερα ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ κανεὶς δὲν της ὡμίλει περὶ νιψίματος καὶ κτενίσματος.

Ἡ Χριστίνα ἰδοῦσα ὅτι ἐπέρασεν ἡ ὥρα, ἀπεφάσισε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ κοράσιον.

— Μαρίκα μου, ξύπνα, εἶνε ὥρα νὰ σηκωθῇς.

— Κοκορίκο! ἀπεκρίθη ἡ Μαρίκα μισοκοιμισμένη.

— Τὸν Ξυπνητάρην θέλεις; εἶπεν ἡ Χριστίνα νομίσασα ὅτι προσεκάλει τὸν φίλον της· ἐκεῖνος ἔχει ὥρας τώρα ποῦ ἐξύπνησε· ἔλα σήκω.

Ἀλλ' ἡ Μαρίκα ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὀνειρεύεται.

— Χριστίνα, ἐγὼ εἶμαι πετεινοράκι· δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐνδύωμαι.

—Πετεινοράκι; μὰ τότε πρέπει νὰ γυαλίσῃς τὰ πτερά σου.

Ἡ Χριστίνα ταῦτα λέγουσα ἔσυρε τὸ ἐφάπλωμα· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤρεσε διόλου εἰς τὴν Μαρίκαν ἡ ὁποία δὲν ἐκοιμᾶτο· ἐγρυμώχθη κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ἐφαπλώματος καὶ ἔβαλε τὰς φωνὰς ὡς νὰ ἤθελε νὰ την στραγγαλίσῃ ἡ ἀδελφή της.

Ἐν τούτοις ἡ Χριστίνα, ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐνίκησεν, ἔσυρε τὴν Μαρίκαν ἔξω καὶ την ἀπέθεσεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Τότε ἡ Μαρίκα, κρατοῦσα τὴν κοῦκλαν της ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπάνω κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, ὡσὰν δαιμονισμένη· ὅτε ἡ ἀδελφή της τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ὑποκαμίσου της, ἡ Μαρίκα ἔγινεν ἔξω φρενῶν, ἐκτύπα τὸν πόδα της, ἐξεφώνει:

— Δὲν θέλω νὰ μ' ἐνδύσουν! Εἶμαι πετειναράκι! ναί! πετειναράκι!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία, καθὼς ἤκουσε τὰς φωνὰς τῆς Μαρίκας καὶ ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα, τὴν ἔβαλε τιμωρίαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

— Τὸ βλέπω πῶς εἶσαι πετειναράκι, τῇ εἶπε, διότι τὰ πτερά σου εἶνε σηκωμένα ὡσὰν τὰ πτερὰ τοῦ Ξυπνητάρη ὅταν εἶνε θυμωμένος· ἀφ' οὗ θέλῃς καὶ καλὰ νὰ του ὁμοιάσῃς, θὰ μείνῃς ἐδῶ ἔτσι μὲ τὸ ὑποκάμισον, ἕως ὅτου νὰ γίνῃς πάλι φρόνιμο κοριτσάκι.

Ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα! ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι εἶνε ἐντροπὴ νὰ στέκῃ ἐκεῖ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της. Συλλογίζεται ὅτι δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον νὰ κάμῃ τὸ θυμωμένον πετειναράκι, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ νά της ὑποσχεθῇ ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶνε καλή, φρόνιμη κόρη.

ΣΑΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τέσσαρες ἡμέραι εἶνε τώρα ὅπου ἡ μικρούλα Ἐρατὼ εἶνε καλλίτερα, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς δὲν τῇ ἐπιτρέπει ἀκόμη νὰ ἐξέλθῃ οὔτε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, διότι εἶνε φόβος μήπως μεταδώσῃ εἰς τὰ ἀδελφάκια της τὴν ἴλεραν.

Καί, κλεισμένη ἐκεῖ μέσα, καταλαμβάνετε καὶ σεῖς ἂν διασκεδάζῃ καθόλου ἡ καϊμένη ἡ Ἐρατώ.

Πρὸ πάντων στενοχωρεῖται πολὺ διότι τρώγει ὁλομόναχη, ὡς νὰ ἦτο τιμωρημένη.

Τὸ παράπονόν της τοῦτο διηγήθη χθὲς εἰς τὸν πατέρα της ὅταν ἦλθε νά την ἴδῃ.

— Καὶ δὲν προσκαλεῖς ἐμὲ νὰ συμφάγωμεν; τῇ λέγει.

— Νά σε προσκαλέσω;

— Ναί, γράψε μου ἕνα γραμματάκι καὶ προσκάλεσέ με, ὅπως κάμνει ἡ μαμμὰ ὅταν θέλῃ νὰ προσκαλέσῃ κανένα νὰ γευματίσῃ μαζί μας;

— Τί πρέπει νὰ γράψω;

— Γράψε: Ἡ Δεσποινὶς Ἐρατὼ παρακαλεῖ τὸν μπαμπᾶ της νά της κάμῃ τὴν χάριν νὰ ἔλθῃ αὔριον νὰ γευματίσῃ μαζί της.

— Ὤ! λαμπρὰ ἰδέα.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ὁ πατήρ της, ἡ Ἐρατὼ ἔτρεξεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν της, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο χαρτοφυλάκιον τὸ ὁποῖον τῆς ἐχάρισεν ὁ θεῖος της τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Ἐκλέγει ἓν ὡραῖον ῥοδόχρουν φύλλον χάρτου, λαμβάνει τὸν καλλίτερον κονδυλοφόρον της, βάζει καινούργιαν πέννα καὶ κάθεται εἰς τὸ τραπεζάκι της.

Γράφει καλλιγραφικώτατα τὴν πρόσκλησίν της, ἔπειτα τὴν ἐσωκλείει εἰς ἕνα φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτει τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πατρός της· καὶ ὅταν ὁ καλός της μπαμπᾶς ἐπέστρεψεν εὗρε τὴν ἐπιστολὴν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἡ Ἐρατὼ λαμβάνει μίαν ἐπιστολήν.

Τὴν ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει τὰ ἑξῆς:

« Ὁ μπαμπᾶς τῆς Δεσποινίδος Ἐρατοῦς εὐχαριστεῖ αὐτὴν διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν καὶ δέχεται μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως. »

Ἂν ἡ Ἐρατώ, ἡ ὁποία εἶνε μόλις ἓξ ἐτῶν, δὲν εἶχε μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ τὸν πατέρα της εἰς γεῦμα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὅτε ἤμην μικρός, ὅπως εἴσθε σεῖς τώρα, μοὶ ἤρεσκε νὰ μανθάνω τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς μας πόλεως. Ἔβλεπα ὅτι τινὲς ἦσαν πλούσιοι, ἄλλοι πτωχοί, τινὲς πεπαιδευμένοι, ἄλλοι ἀγράμματοι καὶ ἀμαθεῖς, μερικοὺς τους ἐσέβετο ὅλος ὁ κόσμος, ἄλλους πάλιν τους περιεφρόνει· ἐμάνθανα δὲ ὅτι πάντες ἐφαίνοντο ἀπὸ μικροὶ τί θὰ γίνουν ὅταν μεγαλώσουν.

Ἐνθυμοῦμαι, παραδείγματος χάριν, τὸν γέρο Στρίγγουλον· αὐτὸς ἐπεριπάτει μὲ ξεσχισμένα ἐνδύματα, καὶ αἰωνίως ἐζήτει δανεικὰ (ἐντρέπετο νὰ λέγῃ ὅτι ἐζήτει ἐλεημοσύνην) ἀπὸ τοὺς γείτονάς του, ἕως ὅτου τον εὑρῆκαν μίαν ἡμέραν νεκρὸν ἀπὸ τὴν κκκοπέρασιν.

Ὅτε ἦτο παιδίον ἦτο ὅσον δύνασθε νὰ φανταστῆτε ὀκνηρός, καὶ ὅτε ἐμεγάλωσεν ἐξηκολούθει νὰ ἀποστρέφεται τὴν ἐργασίαν. Ἐπροτίμα νὰ στερῆται μᾶλλον πραγμάτων τῶν ὁποίων εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἢ τὰ ὁποῖα ἐπεθύμει, παρὰ νὰ κοπιάσῃ ἔστω καὶ ὀλίγον διὰ νά τα ἀποκτήσῃ.

Ὁσάκις τον ἔβλεπα νὰ διαβαίνῃ μὲ ἐκεῖνα τὰ ἐλεεινὰ φορέματα, ἐλάμβανα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ γίνω ποτὲ ὀκνηρός.

Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης καὶ ἄλλον τινὰ συμπολίτην μου, τὸν γέροντα κύριον Καλόγνωμον. Αὐτόν τον ἐσέβετο καὶ τον ἐτίμα ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ θεῖος μου ἦτο συμμαθητής του ἀπὸ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον μέχρις ὅτου ἐτελείωσαν μαζί τὸ Γυμνάσιον καὶ μοι εἶπεν ὅτι ἦτο πάντοτε φιλόπονος, ἐπιμελὴς καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰ καθήκοντά του.

Ἦτο καλὸν καὶ εὔθυμον παιδίον καὶ ἐφέρετο μετ' ἀγαθότητος πρὸς ὅλους τοὺς συμμαθητάς του· κατὰ τὰς ὥρας δὲ τῆς διασκεδάσεως ἔπαιζε καὶ αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ συνομίληκοί του, ἀλλὰ τὰς ὥρας τῆς μελέτης καὶ τοῦ μαθήματος ἐνόει νὰ ἐργάζεται, καὶ εἰργάζετο πράγματι χωρὶς νὰ σκορπίζῃ εἰς τίποτε ἄλλο τὴν προσοχήν του.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ διὰ νὰ ὁμοιάσω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν, καὶ νὰ ἀρχίσω νὰ εἶμαι καλὸς μαθητὴς ὅπως ἦτο ἐκεῖνος.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

Η ΝΥΧΤΑ

[Ἐκ τῆς «Θαλάσσης» ποιητικῆς συλλογῆς οὗ κ. Ν. Ι. Δαμιανοῦ, βραβευθείσης ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ λυρικῷ ἀγῶνι τοῦ 1891.]

Τὴς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ, ποῦ τὸ μελτέμι πέφτει,
Τ' ἀστέρια καθρεφτίζονται 'ς τὸ μαῦρο τὸν καθρέφτη,
Ποῦ κάτω τους ἡ θάλασσα ὁλόστρωτο ξαπλόνει
Κι' ἀστεροστόλιστη κι' αὐτὴ μαζί τους καμαρόνει.

Τὴν ὥρα αὐτὴ 'ς τὴ βάρκα μου μ' ἀρέσει νὰ γυρίζω.
Ψηλὰ τ' ἀστέρια τ' ἀργυρᾶ μὲ πόθο ν' ἀντικρύζω,
Καὶ μιὰ νὰ γέρνω 'ς τὸ νερὸ τῆς θάλασσας τὸ μαῦρο,
Τρεμουλιαστὴ τὴ ζωγραφιὰ τοῦ καθενὸς γιὰ ναῦρω.

Ἀντίκρυ μου 'ς τὸ πέλαγος, 'ς τὸν ἔρημο τὸ βράχο,
Γλυκὰ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ λαμποκοπᾷ μονάχο·
Χρυσῆ γραμμὴ 'ς τὴ θάλασσα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει,
Καὶ ὀλίγο ὀλίγο χάνεται καὶ ξεψυχᾷ καὶ σβύνει.

Τῆς νύχτας τὴν ἀτέλειωτη γαλήνη δὲν ταράζει,
Παρὰ μονάχα τὸ νερό, ποῦ ἀπ' τὸ κουπὶ σταλάζει·
Τοῦ λιμανιοῦ τὰ κόκκινα φαναρια λαμπυρίζουν,
Καὶ τὰ σκυλιὰ τῶν καραβιῶν βραχνὰ βραχνὰ γαυγίζουν.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΡΟΔΟΥΛΑ

Ὠνομάζετο Ῥοδούλα· εἶχε τὰ ρόδα μέσα εἰς τὸ ὄνομά της ὅπως τα εἶχε καὶ ἐπάνω εἰς τὸ εὔμορφον πρόσωπόν της.

Εἶνε καιρός, πολὺς καιρός, ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἀπέθανε μιὰν νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου· τὴν παραμονὴν ἦτο ἀκόμη δροσερὰ καὶ γελαστή, ὡς πρωΐα τοῦ Μαΐου, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔλεγε·

— Αὔριον θὰ εἶνε εἰς ἄγγελος περισσότερον μεταξὺ τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ.

Νύκτα τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου ἦλθεν εἰς ἄγγελος, κατάλευκος, ὡραιότατος. Ἐκράτει τριαντάφυλλιὰν μὲ κόκκινα ρόδα. Παρετήρησε πολύ, πολὺ τὴν εὔμορφον κόρην.

— Αἴ, Ῥοδούλα, ἔρχεσαι ἀπόψε εἰς τὸν Παράδεισον; Οἱ ἄγγελοι θέλουν νὰ σε ἴδουν· ἔλα, Ῥοδούλα, νὰ χορεύσῃς μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Ἀνεχώρησαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω εἰς σύννεφον κυανοῦ καπνοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν καπνοδόχην.

Ἔκτοτε δὲν ἐφάνη πλέον ἡ Ῥοδούλα μὲ τὸ γλυκὺ πρόσωπον τὸ γεμᾶτον ρόδα, μὲ τὸ γλυκὺ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔδιδε νὰ ἐννοῶμεν τὸ ὄνομά της.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

[Ρωσσικὸν παραμύθι]

«Ἐμπρός! σχίσετε τὸν ἀέρα... Δρόμον! ἀλογάκια μου. Πετᾶτε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς πεδιάδας, περάσατε βουνά, γλυστρήσατε ἐπάνω 'ς τὲς παγωμένες λίμνες καὶ 'ς τοὺς παγωμένους ποταμούς... ὁ Τσάρος τὸ διατάττει... καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν προσταγήν του.

Αὐτὰς τὰς λέξεις ἔλεγεν ὁ Βασίλης, ὁ πρῶτος ταχυδρόμος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας, πρό τινων ἑκατοντάδων ἐτῶν, εἰς τοὺς δύο ῥωμαλέους καὶ ταχύποδας ἵππους του.

Ὤ, πόσον ὡραῖοι ἦσαν οἱ ἵπποι τοῦ Βασίλη. Οὐδέποτε ἐνθυμεῖται κανεὶς ὅτι εἶδεν ὡραιοτέρους καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἁγίας Ῥωσσίας!... καὶ πῶς ἔτρεχον! διέσχιζον τὸν ἀέρα ὡς βέλος τὸ ὁποῖον ῥίπτει μὲ ὁρμὴν δυνατὰ τανυσμένον τόξον. Ὅλοι τοὺς ἐζήλευον, ἀλλὰ κανεὶς οὔτε μὲ χρήματα οὔτε μὲ ἄλλο τι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τοιούτους... Ὁ Βασίλης το εἴξευρε, διότι μία πανίσχυρος νεράϊδα τοὺς εἶχε δώσῃ εἰς αὐτόν.

Ἰδοὺ δὲ πῶς.

Ὅτε ὁ Βασίλης ἦτο μικρὸν ἀγοράκι ἀκόμη, ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία ἦτο τόσον πτωχὴ ὥστε οὐδὲ νὰ τον θρέψῃ ἠδύνατο, τὸν ἔδωκεν ὑπηρέτην εἰς ἕνα γεωργόν. Τὸ παιδίον κατ' ἀρχὰς ἐφύλαττεν ἰνδιάνους, ἔπειτα δὲ τῷ ἔδωκαν νὰ φυλάττῃ ἵππους.

Ὁ Βασίλης διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας του εἰς τὸν σταῦλον ἢ εἰς τοὺς ἀγρούς, κτενίζων τὴν χαίτην τῶν μέν, ὑαλίζων τὴν ὁπλὴν τούτων, ἀναρριχώμενος εἰς τὴν ῥάχιν τῶν ἄλλων, διατρέχων τὰ μεγάλα λιβάδια τοῦ κυρίου του.

Ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ἀνάγκη νὰ θέσουν καινουργῆ πέταλα εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων.

— Πατεράκη, εἶπε πρὸς τὸν γεωργὸν ὁ μικρὸς Βασίλης, ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸν πεταλωτὴ εἶνε τέσσαρα μίλια μακράν... σὰν χυθοῦν οἱ λύκοι 'ς τὸν δρόμον ἐπάνω 'ς τἄλογα, δὲν εἶμαι ἀκόμη δυνατὸς νὰ τα γλυτώσω.

— Μὴν ἀνησυχῇς τόσον, ἀγόρι μου, ἀπεκρίθη ὁ γεωργὸς βλέπων ὅτι ὁ μικρὸς ἐφοβεῖτο περισσότερον διὰ τὸν ἑαυτόν του παρὰ διὰ τοὺς ἵππους· τἄλογα θὰ σχηματίσουν ὅλα ἕνα κύκλον, μὲ τὸ κεφάλι μέσα καὶ τὰ πόδια ἔξω, καὶ θὰ κλωτσοῦν τόσον ὡραῖα μὲ τὰ πόδια των, ποῦ ὅσοι λύκοι δὲν μείνουν 'ς τὸν τόπο θὰ φύγουν μακρυά.

Ὁ μικρὸς Βασίλης ὅμως ἔτρεμεν ὅτε ὁ κύριός του τῷ ἔδωκε τὸ ψωμί, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τῳ χρησιμεύσῃ ὡς τροφή, κατὰ τὸ ταξείδιόν του.

Τὸ ἐκράτει μελαγχολικῶς ὑπὸ τὸν βραχίονά

του, ἐν ᾧ ἐπήγαινε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν μητέρα του, ἥτις κατῴκει ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν... Ἔξαφνα ἐστάθη· δυνατὸς ἀναστεναγμὸς ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά του. Ἡ περιέργεια ἐνίκησε τὸν φόβον, καὶ προχωρήσας ὀλίγα βήματα εἶδεν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, μίαν πτωχὴν γραῖαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κυρτώσῃ τὸ γῆρας καὶ αἱ στερήσεις. Ἡ ταλαίπωρος ἐκάθητο πλησίον ἑνὸς λάκκου, ἔχουσα πλησίον της τὰ δικανίκιά της. Ἐν ᾧ δ' ἐστέναζεν, ἐκοίλαινεν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἓν καρυδόφλουδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδιδε σχῆμα ἐλκήθρου.

— Μητερούλα, τῇ εἶπε μὲ εὐγένειαν ὁ μικρὸς Βασίλης πλησιάσας εἰς αὐτήν, τί ἔχεις καὶ στενάζεις;

— Τί ἔχω, παιδάκι μου; ἔχω δύο ἡμέρες νὰ φάγω!

— Δύο ἡμέρες! ἀνέκραξεν ὁ Βασίλης συγκινημένος... δύο ἡμέρες! νά, πάρε γρήγορα αὐτό, καὶ φάγε το... Ἐγὼ δὲν θὰ πεινῶ αὔριον... αὐτὰ τἄλογα ποῦ μου ἔδωκαν νὰ πάγω νὰ πεταλώσω, θὰ μου δώσουν τόσες ἔννοιες ποῦ δὲν θὰ ἔχω ὄρεξι! Ἄχ πῶς ἤθελα νὰ ἔχω δύο ἄλογα ποῦ νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ πετάλωμα, καὶ ἕνα ἔλκηθρο, ποῦ νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην οὔτε ἕνα καρφὶ νά του βάλουν!

Ἐν ᾧ ὁ Βασίλης ὡμίλει, ἡ γραῖα ἐσηκώθη ὀρθή, καὶ κτυπήσασα μὲ τὸ δικανίκι της τὸ καρυδόφλουδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδεσε δύο τέττιγας:

— Ἄμαξα καὶ ἄλογα, ἐβγᾶτε ἔξω! ἐφώναξε.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ καρυδόφλουδον μετεβλήθη εἰς ὡραῖον καὶ στερεὸν ἔλκηθρον, οἱ δὲ τέττιγες εἰς δύο θαυμασίους ἵππους.

— Βασίλη, εἶπεν ἡ γραῖα εἰς τὸν μικρὸν βοσκὸν ὅστις ἔμενεν ἀκίνητος ἀπὸ ἔκπληξιν, ἡ ἄμαξα καὶ τὰ ἄλογα αὐτὰ εἶνε ἰδικά σου... Πήγαινε, ἀγόρι μου· θ' ἀπαντήσῃς τὸν Τσάρον εἰς τὸν δρόμον σου, θὰ του κάμῃς καλὴν ἐντύπωσιν καὶ θὰ σε κάμῃ ταχυδρόμον του. Ἂν τὸν ὑπηρετῇς πιστά, θὰ προκόψῃς πολύ...

Ἡ πρόρρησις τῆς νεράϊδας ἐξεπληρώθη. Ὁ Βασίλης συνήντησε τὸν Τσάρον, ἔγινεν ὁ ἀγαπητός του ταχυδρόμος, καὶ ἐκέρδισε τόσα χρήματα ὥστε ἠδυνήθη νὰ κτίσῃ ἕνα παλατάκι διὰ νὰ κατοικήσῃ ἡ μήτηρ του. Ὅτε δὲ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἔγινεν ἑκατοντοῦτις, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ υἱοῦ της, εὐλογοῦσα τὸ τέκνον της τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἀρετήν του εἶχε καταστήσῃ εὐτυχὲς τὸ γῆρας της.

ΦΙΔΟΜΗΛΑ

ΤΡΙΩΔΙΑ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐπενέργεια τοῦ φόβου.

Εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὁσάκις συμβῇ κλοπὴ ἢ ἄλλο τι παρόμοιον ἔγκλημα, μεταχειρίζονται συνήθως τὸ ἑξῆς μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου: Συναθροίζουσι τοὺς ὑπόπτους καὶ προστάζουσιν αὐτοὺς νὰ κρατήσωσιν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ποσότητα ὀρυζίου εἰς τὸ στόμα καὶ ἔπειτα νὰ το ἐκβάλωσι. Δύναταί τις ἐκ τούτου θετικῶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ ἐκβαλὼν τὸ ὀρύζιον σχεδὸν στεγνὸν εἶνε ὁ ζητούμενος ἔνοχος, διότι ἐκ τοῦ φόβου ἐμποδίζεται ἡ ἔκρυσις τοῦ σιέλου.

Ὁ λαλῶν βράχος.

Ὑπάρχει ἐν Γεωργίᾳ μεκρὰ τις τοποθεσία καλουμένη *Λαλῶν Βράχος*, ἥτις ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τοῦ ἑπομένου συμβάντος: Διαβάτης τις παρετήρησεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπερμεγέθη ὀγκόλιθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις: Γύρισέ με ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος». Μετὰ πολλὰς προσπαθείας ὁ διαβάτης ἐγύρισε πράγματι τὸν ὀγκόλιθον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πρὸς μεγίστην του δ' ἔκπληξιν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς ὄπισθεν πλευρᾶς τὰ ἑξῆς: «Τώρα τοποθέτησέ με πάλιν ὅπως ἤμουν πρίν, διὰ νὰ γελάσω καὶ ἄλλον».

Κανάρια καὶ ὄρνεθες ἐρυθραί.

Γνωστὸν εἶνε ὅτι διὰ διαφόρων τεχνητῶν μέσων κατορθοῦσιν οἱ ἀνθοκόμοι νὰ μεταβάλλωσι τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων· οὕτω κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ἐπέτυχον νὰ παραγάγωσι πράσινα γαρύφαλλα. Ἐσχάτως σοφός τις φυσιοδίφης κατώρθωσε νὰ μεταβάλῃ τὸ χρῶμα τῶν καναρίων ἀπὸ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὰ κιτρίνου εἰς ζωηρότατον ἐρυθρόν, τρέφων αὐτὰ διὰ πεπέρεως τῆς Καϋένης. Ἀλλὰ καὶ αἱ λευκαὶ ὄρνιθες ὑποβαλλόμεναι εἰς τὴν αὐτὴν δίαιταν, φαίνεται ὅτι μεταβάλλουσι χρῶμα καὶ γίνονται ἐρυθραί· ἐπίσης δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων τούτων γεννώμενα αὐγὰ λαμβάνουσι χρωματισμὸν ἐρυθρῶν ἀποχρώσεων.

Ἰδοὺ μέσον ἀξιοσύστατον πρὸς ἀπόκτησιν ὡραίων αὐγῶν τοῦ Πάσχα. Ὑπολείπεται μόνον νὰ μάθωμεν ἂν αἱ οὕτω τρεφόμεναι ὄρνιθες εἶνε ἐπίσης εὔγευστοι ὡς καὶ αἱ τὴν συνήθη τροφὴν τρώγουσαι, ἢ μήπως μαγερευόμεναι θὰ μᾶς φαίνωνται ὀλίγον τι πιπερωμέναι.

Μέλεσσαι καὶ θύελλαι.

Εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ μέλισσαι, αἵτινες εἶνε τόσον ἀβλαβεῖς ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε γαλήνιος, ἐρεθίζονται τοσοῦτον ὅταν ἐπίκειται θύελλα, ὥστε καθίστανται ἐπικίνδυνοι ἐπιτιθέμεναι κατὰ παντὸς ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰς κυψέλας των.

Σοφός τις δὲ γερμανὸς παρετήρησεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐδείκνυε σημεῖα ἐπικειμένης θυέλλης ἐνῷ αἱ μέλισσαι οὐδόλως ἐφαίνοντο ταρασσόμεναι· μετ' ὀλίγον δὲ πράγματι ἡ θύελλα ἀπεμακρύνθη. Ἄλλοτε πάλιν, τοὐναντίον, ἡ θύελλα ἐπέσκηψεν ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν εἰς τὰς κυψέλας των ἀσυνήθη ταραχὴν καὶ ἐνῷ τὰ βαρόμετρα οὐδόλως ἐδείκνυον σημεῖα θυέλλης. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι αἱ μέλισσαι εἶνε τὸ ἀσφαλέστατον βαρόμετρον.

Ἐπικίνδυνον φάρμακον.

Πολὺ διαδεδομένη εἶνε ἡ συνήθεια, ἰδίως εἰς τὰ χωρία, νὰ σταματῶσι τὰς αἱμορραγίας δι' ἐπιθέσεως ἱστοῦ ἀράχνης· καὶ εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ μέσον τοῦτο πολλάκις ἐπιτυγχάνει. Ἀλλά, ἐπειδὴ οἱ ἱστοὶ τῆς ἀράχνης εἶνε κατὰ γενικὸν κανόνα κεκαλυμμένοι ὑπὸ κονιορτοῦ, ἡ ἐπίθεσις αὐτῶν ἐπὶ τῶν πληγῶν, τῶν τομῶν κλπ, δύναται νὰ ἀποβῇ ἐπιβλαβής.

Οὕτω πρό τινος ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου τούτου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νέου τινός, φέροντος πληγὴν προξενηθεῖσαν ἐκ πτώσεως, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ἄφθονον τὸ αἷμα, μετέδωκεν αὐτῷ θανατηφόρον μόλυσμα.

Ἀπὸ ἄλλην ἐνορίαν!

Ἱεροκῆρυξ ἐδίδασκεν ἀπὸ ἄμβωνος ἔν τινι χωρίῳ. Ἦτο δὲ ὁ λόγος τοσοῦτον συγκινητικὸς ὥστε πάντες οἱ ἀκροαταὶ ἔκλαιον, ἐκτὸς ἑνὸς καὶ μόνου χωρικοῦ. Ἐρωτηθεὶς οὗτος διατὶ αὐτὸς μόνος δὲν κλαίει, ἀπήντησεν: «Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἄλλην ἐνορίαν».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης περιπατεῖ εἰς τὴν προκυμαίαν μὲ τὸν πατέρα του, ὅστις τῷ λέγει νὰ παρατηρήσῃ πῶς πέραν εἰς τὸν ὁρίζοντα συγχέεται ὁ οὐρανὸς μὲ τὴν θάλασσαν. Ὁ Τάκης μετά τινων στιγμῶν παρατηρήσιν ἐρωτᾷ:

— Μπαμπᾶ, πῶς μποροῦν τὰ πλοῖα καὶ περνοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐγγίζει ὁ οὐρανὸς 'ς τὴ θάλασσα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑωθινοῦ Ἀστέρος

*

Ὁ Ἀντωνάκης καὶ ὁ Νῖκος ἐστοιχημάτισαν: Ποῖος θὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὴν Κηφησίαν ἂν φύγουν καὶ οἱ δύο μὲ τὴν ἰδίαν ἀμαξοστοιχίαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὀρφέως.

*

Ὁ οἰκοδιδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μαθητήν του:

— Τί θὰ εἰπῇ θαῦμα;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Ἂν ἔξαφνα ἔβλεπες τὸν ἥλιον τὴν νύκτα, τί θὰ ἔλεγες;

— Θὰ ἔλεγα ὅτι εἶνε τὸ φεγγάρι.

— Καὶ ἂν σου ἔλεγαν ὅτι εἶνε ὁ ἥλιος, πῶς θὰ ὠνόμαζες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ψεῦμα.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν λέγω ποτὲ ψεύματα· ὑπόθεσε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἐγὼ ποῦ σου λέγω ὅτι εἶνε ὁ ἥλιος. Τί θὰ ἔλεγες τότε;

Ὁ μαθητὴς σκέπτεται ὀλίγον, εἶτα λέγει:

— Θὰ ἔλεγα πῶς εἶσθε μεθυσμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου

*

ΠΑΤΗΡ.—Νῖκο, ὕπαγε, παιδί μου, νὰ πληρώσῃς ἓν ποτήριον ὕδατος.

ΝΙΚΟΣ.—Καλά, πατέρα, πηγαίνω, ἀλλὰ λεπτὰ ποῦ δὲν ἔχω;...

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Ἀθ. Φαραζουλῆ.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης διηγεῖται τὸν ἀκαριαῖον θάνατον τοῦ θείου του.

— Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπινος βίος, ἐπιλέγει φιλοσοφικῶς· τὴν ἑσπέραν κοιμᾶται τις ὑγιὴς καὶ τὴν πρωΐαν ἐξυπνᾷ... νεκρός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

*

Εἷς ἀμελὴς μαθητὴς εἰσέρχεται εἴς τι παντοπωλεῖον καὶ λέγει:

— Μοῦ ἔδωσε ὁ δάσκαλός μου 25 δραχμὰς νὰ του ἀγοράσω τρεῖς ἥμισυ ὀκάδες ρύζι πρὸς 1,10, πέντε ὀκάδες ζάχαρι πρὸς 1,85, μία ὀκὰ καὶ τριακόσια δράμια καφὲ πρὸς 5,40 καὶ ὀκτὼ σαρδέλλες πρὸς δέκα πέντε λεπτὰ τὰς δύο. Πόσας δραχμὰς θὰ μοῦ δώσετε νὰ του φέρω 'πίσω;

— Δύο δραχμάς, παιδί μου.

— Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ ὁ μαθητής, καὶ φεύγει.

— Στάσου νὰ τα πάρῃς λοιπόν.

—Ἀ, ὄχι!... Δὲν μποροῦσα νὰ λύσω τὸ πρόβλημά μου...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

Ὁ Χρηστάκης εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας τὴν Κυριακήν, ἠρώτησε:

— Γιατί, μαμμά, μοῦ εἴπες χθὲς ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ; Ἐγὼ σήμερα ἐκύτταξα καὶ 'ς τὸ ἱερὸ καὶ παντοῦ καὶ ὅμως δὲν εἶδα πουθενὰ τὸ κρεββάτι του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ. Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

*

— Γιατί, Γεωργάκη, πηγαίνεις τόσῳ λυπημένος;

— Μ' ἔστειλε ἡ μαμμά μου 'ς τὸν μπαμπᾶ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ βέργα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βοῦζόνου.

*

ΣΤΑΜΑΤΗΣ.—Ποῦ ἐπιάσατε σπίτι;

ΤΑΚΗΣ.—Σ τὸ Γεράνι.

—Ἄσχημα ἐκάματε, δὲν εἶνε ὑγιεινὴ συνοικία· δὲν βλέπεις τί ἔπαθε ἐκεῖ ὁ Κώστας;

— Τί ἔπαθε;

— Μιὰ βδομάδα εἶνε τώρα κρεββατωμένος, ἔβγαλε τὸ πόδι του!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βοῦζόνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην σου, *Μαύρη Θάλασσα*. Τῆς «Νίνας» τὸ ἀντίτιμον εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα, ἀμεταχείριστα, ἐννοεῖται.

Πρὸ δύο μηνῶν σχεδὸν μοὶ ἀνήγγειλες, *Δούλη Ἑλλάς*, ὅτι ἔχεις τὴν φωτογραφίαν σου νὰ μοι στείλῃς· ἀλλ' ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν οὔτε φωτογραφίαν, οὔτε ἐπιστολὴν μοὶ ἔστειλες. Τὸ κάμνεις διὰ νὰ δοκιμάσῃς τὴν ὑπομονήν μου ἀρά γε;

Ὁποιος ξεύρει νὰ χρησιμοποιῇ καταλλήλως τὰς ὥρας του, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*, εὑρίσκει καιρὸν ὅλα νὰ τα κάμνῃ. Καὶ εἰς τὰ μαθήματα εἰμπορεῖ νὰ πρωτεύῃ, καὶ νὰ διασκεδάζῃ καὶ τὴν μετὰ τῶν φίλων του ἀλληλογραφίαν νὰ μὴ παραμελῇ. Εἰκέ μου τώρα, διὰ νὰ χαρῶ, ἐκροθιδάσθης εἰς τὴν τρίτην;

Μοὶ γράφει ἡ χαριεστάτη *Ἀττικὴ Νύξ*: «Εἶσαι τερπνοτάτη, γλυκειά μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἀφοῦ μαγεύεις μικροὺς καὶ μεγάλους· ὁ πάππος μου ἀνέγνωσε μόνος τὸν «Βράχον τῶν Γλάρων» ἀνυπομονῶν νὰ ἴδῃ τί ἀπέγιναν τὰ παιδιά. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ πολύ, μὰ πολύ. Χθὲς βράδυ εὐθὺς ὡς ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν ὁλοκλήρου τοῦ σταλέντος μοι πρώτου τόμου τοῦ 1886, τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσα εἰς ἐπήκοον ὅλων, χωρὶς ν' ἀγήσω οὔτε ἓν *και*, σ' ἐρίλησα· περίεργον δὲ πρᾶγμα, τὰ χείλη μου ἦσαν γλυκύτατα: «Καλέ, αὐτὴ εἶνε γλυκειὰ σὰν μέλι!» ἀνεφώνησα· καὶ ὅλοι συνεφώνησαν μὲ ἐμέ, ἀφοῦ ὅλων τὰ στόματα ἦσαν γλυκύτατα καὶ ἔλειχον τὰ χείλη των μὲ μεγάλην ὄρεξιν ἀναζητοῦντες τὴν αἰτίαν ἣν καὶ εὕρομεν: ἦτο δὲ αὕτη μία μεγάλη πιατέλα μουσταλευριά... ἀδιάφορον ὅμως· δὲν εἶσαι γλυκειὰ καὶ χωρὶς μουσταλευριά;»

Τί λέγεις, *Φίλεργος Χελιδών*, ἐθύμωσες ὀλίγον ὅταν εἶδες ὅτι δέν σου ἐδημοσίευσα τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχες στείλῃ; Καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι διὰ νὰ μὴ το δημοσιεύσω θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἦτο ἄξιον δημοσιεύσεως; Ἢ μήπως δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κρίσιν μου; Δὲν πιστεύω, διότι τότε οὔτε θά μου ἔστελλες, οὔτε θὰ ἀνέγινωσκες τὸ φύλλον μου.

Ὥστε ἂν ἡ *Ἀηδὼν τοῦ Πειραιῶς* δὲν εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιον καὶ νὰ ῥίψῃ τὴν λέμβον εἰς τὰς ὑφάλους, *Σιδηρὲ Πύργε*, θὰ ἐθρηνοῦμεν σήμερον τόσας προσφιλεῖς ὑπάρξεις!

Πιστεύω εἰς τὴν εἰλικρίνειάν σου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου, *Ἀνδρεῖε Στρατιῶτα*, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι θὰ ἐξακολουθῇς ἀγαπῶν με ὅσον τώρα καὶ ὅταν μεγαλώσῃς, καὶ ὅταν γηράσῃς ἀκόμη.

Πολὺν καιρὸν εἶχες, φίλτατε Δ. Δ. Κανταρτζῆ, νὰ μοι γράψῃς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ὑποθέτουσα ὅτι τὸ παρήτησες ἐπέτρεψα εἰς ἄλλον νὰ το φέρῃ. Ἂν δέν σου εἶνε δύσκολον, ἔκλεξον κανὲν ἄλλο.

Ἂν μ' ἀρέσῃ τὸ διήγημά σου, *Ἰούλιε Καῖσαρ*, θὰ το μάθῃς εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ

Τίνος ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἱστορία ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μοὶ διηγήθης, *Προμηθεῦ Πυρφόρε*; Πολὺ με συνεκίνησε!

Καὶ τὸ τέλος τοῦ «Μικροῦ Λόρδου» εἶνε ἐπίσης ὡραῖον, *Στήριγμα τῆς Μητρός*, ὅπως ἡ ἀρχή του· εἰμπορῶ μάλιστα νὰ σε βεβαιώσω ὅτι εἶνε ἀκόμη ὡραιότερον τὸ τέλος.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες μετὰ χαρᾶς ἐμάθομεν τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων, ὦ *ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμέ*.

Μὲ πολλὴν χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν «Χαράν» σου, *Παρδαμάτωρ*. Δὲν εἴξευρα ὅτι ἔχεις καὶ πρὸς τὸ στιχουργεῖν ἀρκετὴν κλίσιν. Ἄλλα παιδικὰ πνεύματα στεῖλε, διότι καὶ αὐτὰ δέν μοι ἤρεσαν.

Ἀρκετὰ περιπετειώδης ἦτο ἡ πορεία σας, *Λύρα τοῦ Ὀρφέως*, ἕως νὰ φθάσετε εἰς τὸν τάφον τοῦ Καραϊσκάκη. Εἴδες πόσον εἶνε παρημελημένος; καὶ ὅμως εἰς ἐκεῖνον ὀφείλομεν κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐλευθερίαν μας!

Φαντάζομαι τώρα μὲ πόσην ὄρεξιν θὰ ἐπαναλάβῃς τὰ μαθήματά σου, *Μαγευμένη Ἀσπίς*, καὶ πόσον θὰ εἶσαι ἐπιμελής, ἀφοῦ δύο ὁλοκλήρους μῆνας ἐξεκουράζεσο εἰς τὴν ἐξοχήν.

Οὐδεὶς ἄλλος μου φίλος ἔχει τὸ ψευδώνυμον *Μεγάθυμος Κεφαλήν*, ὥστε δύνασαι νὰ το ἔχεις σύ, φίλε Π.Δ.Π.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου.]

90. Λεξίγριφος.

Ἀπὸ κάτι δπόν τρῶς, κι' ἀπὸ ἕνα νησὶ
Εἰμκορεῖς ἕνα σοφὸν νά μας κάμῃς ἐσύ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμιρράιδος.

91. Στοιχειόγριφος.

Διάγω ἐν κακότητι τὸν βίον μου μεγάλῃ.
Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν δὲν θέλεις σὺ νὰ μείνω ;
Κατώρθωσες καὶ τὸ κακόν μου ἤλλαξες κεφάλι ;
Ἀνέπνευσα !...Χριστοῦ εὐθὺς ἀπόστολος θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Δ. Σιδηρακακίλλη.

92. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ταῦ καὶ βάλε νῦ
Κ' ἕνα θαῦμα θὰ γενῇ.
Νῆσος εὐφορος θὰ φυγῇ
Πηγὴ ὕδατος θὰ μείνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

93. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπ' τὸ χέρι σου πηδῶ καὶ ξεφεύγω...Κι' ἂν μὲ πιάσῃς
Κι' ἂν μου στρίψῃς τὸν λαιμὸ καὶ γυρίσῃς τὸ κεφάλι,
Τί θαρραῖς, κῶς ξεψυχῶ ; Ὄχι ! ζωντανεύω πάλι
Καὶ σοῦ φεύγω καὶ γλυσερῶ μεσ' τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βοζώνου.

94. Αἴνιγμα.

Οἱ χρηστοὶ ἐνῷ μὲ ἔχουν μ' ἔχουσι καὶ οἱ κακοῦργοι.
Κι' ἀρχηγὸν των μ' ἔχουν κάμῃ ἅπαντες οἱ ῥαδιοῦργοι.
Εἰς τὸ ὕδωρ μὲ εὑρίσκεις, εἰς τὸν ποταμὸν μὲ χάνεις.
Τί νομίζεις ὅτι εἶμαι ; Τάχα δὲν καταλαμβάνεις ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

9'. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίας περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

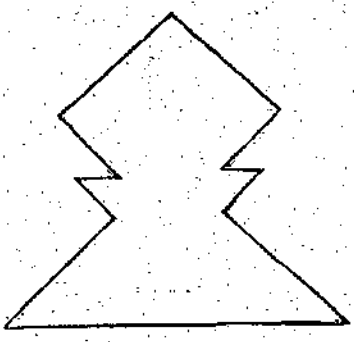

96. Ἐρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐπιθυμοῦμεν, ὅταν δὲ το ἀπολαμβάνωμεν δὲν το αἰσθανόμεθα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

97. Δέλτα.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς σταυρούς, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ, ἐκ τῶν κάτω, τὸ ὄνομα νήσου, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, ἐκ τῶν ἄνω, τὸ ὄνομα νομοθέτου, ὁριζοντίως δὲ τὸ ὄνομα καρποῦ γλυκυτάτου.

```
  +
 + +
+   +
+   +
 + +
  +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος.

98-99. Μεταμορφώσεις.

α') Ὁ *Νῖκος* διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Παῦλος*.
β') Ἡ *Τς* δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *αἶξ*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βοζώνου.

100—102. Μαγικὴ συλλαβή.

Τῇ προσθήκῃ δύο συλλαβῶν εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πλᾶσις, Νῖνος, ὅρμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Πυρφόρου.

103. Παίγνιον.

Διὰ τῶν κάτωθι δέκα ἑπτὰ συλλαβῶν σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν.

		κο	κας	στιν		
ἐμ	ε				εἰς	ρα
		κα	καὶ	η		
λι	σειν				εἰ	ον
		λα	κο	πε		

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

104. Ἀκροστιχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων ἂν λάβῃς τὸ κεφάλι,
Πόλις κλεινὴ θὰ παραχθῇ, ὡραία καὶ μεγάλη.

1. Στρατηγός τις τῶν ἀρχαίων.
2. Νῆσος τις εἰς τὸ Αἰγαῖον.
3. Πρόξενος δεινοῦ πολέμου
4. Ὄνομα κοινοῦ ἀνέμου.
5. Ὅ,τι ὁ προηγούμενός μου.
6. Φῶς ἐγὼ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου.

105. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η—υοση—εις—ο—ηα—η—αυαια, —η—αυοσηα—εις —η—αοση—η—υαεω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Δημητροκούλου.

106. Γρῖφος.

Νόει μή, ἀλλὰ νόει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βοζώνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Αὐγούστου πνευματικῶν ἀσκήσεων

39. Πανιώνιον (Πᾶν, Ἴων, ἴον).—**40.** Ἄργος, Ἄρνος. —**41.** Ἴμβρος, ὄμβρος. — **42.** Τὸ ῥωμὶ τὸ ὁποῖον εἶνε χωρὶς τ.—**43.** Ὁ οὐρανὸς μὲ ἄστρα.—

44.

```
Ο Υ Τ Ο Σ
Υ Ι Ο Σ
Τ Ο Υ
Ο Σ
Σ
```

—**45.**

```
        Ι
        Σ
      Π Π Ρ
    Ω Κ Ε Α Ν Ι Α
      Γ Ν Ν
        Ι
        Α
```

—**46.** Εἶχε 42 ἀχλάδια.—**47.** Χρέη.—**48.** Ὁ ἄνθρωπος γηράσκων καὶ μωρότερος γίνεται καὶ φρονιμώτερος. (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανομένων πρῶτον κατὰ σειρὰν τῶν κεφαλαίων γραμμάτων, εἶτα δὲ τῶν μικρῶν).—**49 - 53.** Ἄγναντα.—Β') Ἀσπάλαξ.—Γ') Σαχάρα.—Δ') Καβάλλα Ε') Γαλατᾶς.—**54 - 56.** Ἄλκη.—Β') Κυων—Γ') Σῦς.— **57.** ΑΥΣΙΑΣ (1, ΑΥρα. 2, ΣΙτος. 3, ΑΣσον).—**58.** Ὑπόμενε καὶ ἐπίμενε ἕως οὗ τὰ ποθούμενον ἐκπληρώσῃς.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.